

千王之王

ผู้เป็นหนึ่ง
ในใต้หล้า...
คือข้า
ผู้เดียว

7

峨 嵋

เอ๋อเหมย
เจียน

กั๋งเจียว
แป

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ในที่สุด ‘ผู้เป็นหนึ่งในได้หล้า... คือข้าผู้เดียว’ ก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว ติดตามกันมาจนถึงขณะนี้คงไม่ต้องพรรณนาถึงความสนุกสนานและน่าติดตามของเรื่องนี้อีกแล้ว คงจะมีก็แต่ความผูกพันในฐานะนักอ่านที่มีต่อตัวละคร ทำให้เราทั้งอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรในตอนท้าย แต่ก็ยังไม่อยากให้จบลงเสียที่เช่นกัน ใช่มั้ยหรือไมคะ

ในเล่มนี้ผู้เขียนจื่อที่เพิ่งเป็นประมุขของตระกูลได้ไม่นานก็ต้องพบเจอกับเคราะห์ร้ายมากมาย ในร่างของนางกลับมีทารกมารอาศัยอยู่ จิตใจของนางกำลังถูกความชั่วร้ายเข้าครอบงำ แต่ทั้งหมดนี้เหล่าบริวารของนางจะยอมให้เป็นเช่นนั้นโดยง่ายหรือ โดยเฉพาะมารฝัน เจิ้งเฮ้ออี้ และฝูวีน ย่อมพร้อมจะเสี่ยงช่วยนางอย่างเต็มที่แน่นอน โดยเฉพาะเรื่องราวของฝูวีนนั้น นักอ่านทุกท่านก็คงสงสัยอยู่ลึกๆ ว่าเจ้าอาชาเทพตัวนี้มีความลับใดซ่อนอยู่ใช่หรือไม่ เช่นนั้นแล้วเรามาพร้อมกันกับการกอบกู้หาญะวันสิ้นพิภพ จุดจบของเรื่องราว และความรักที่แสนดีเลิศในดินแดนแห่งนี้ไปด้วยกันเถอะค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

เจ้เข้าอึ้นสองมือมาดึงนางเข้าสู่อ้อมอกของตน เขาเคลื่อนไหวไม่เรว้นัก ชูเพียนจื่อมีเวลาเพียงพอที่จะปฏิเสธเขา ทว่าชั่วขณะที่นางช้อนตาขึ้นมองเขา อาการตกตะลึงระคนกระดากใจทั้งปวงก็ล้วนหลอมละลายไปท่ามกลางนัยน์ตาดาวดวงดาวที่เปี่ยมล้นด้วยความแน่วแน่จริงจังอันแรงกล้าของเขา

จวบจนร่างของทั้งสองอิงแอบแนบชิดกัน สามารถสัมผัสได้ถึงไอรุ่น จังหวะหัวใจ และลมหายใจของกันและกันอย่างแจ่มชัด ชูเพียนจื่อก็ยังคงไม่มีแว่วจะต่อต้านขัดขืนแม้สักนิด

นางรู้สึกว่าตนเองถูกมอมเมาเสียแล้ว...ทุกสิ่งทุกอย่างรอบด้านราวอำลาจากนางไปแสนไกล และถูกตัดขาดให้อยู่ภายนอกกลิ่นอายของเขา ฟาดินนี้พลันคงเหลือแต่ดวงตาอันสุกสกาวนำหลงไหลคู่ นั้น

”

แนะนำตัวละคร

- * ชูเพียนจื่อ เป็นสตรีหนึ่งเดียวที่เจิ้งเฮ้อมีใจให้ สามารถล่องหนได้ โดยอาศัยความพิเศษของผีเสื้อซ่อนฟ้า ทั้งยังมีของวิเศษเก็บทรัพย์ที่ร้ายกาจกว่าผู้อื่น
- * เจิ้งเฮ้ออ๋อ อัจฉริยะหนุ่มตระกูลนักปกครอง เป็นผู้ครอบครองรถศึกจักรพรรดิ ส่วนลึกในจิตใจมีความเจ้าเล่ห์มีไข่เบา
- * อู๋ลิ่ง พลังฝีมือถึงขั้นทรงฤทธาแล้ว รอดพ้นจากความตายมาหนึ่งครา ทว่ายังคงไม่หยุดทำเรื่องเลวร้าย
- * ปู่เจินอวี่ รูปโฉมราวกับเทพเซียนในตำนาน เชี่ยวชาญเรื่องการทำให้ผู้อื่นเชื่อถือตนเอง เคยศึกษา 'คำสอนใจประเสริฐ' ที่ชูเพียนจื่อเขียนขึ้นอย่างจริงจัง
- * อวี่นซิงอิ่ง เคยครอบครองศิลาร้อยสมุนไพรมะเร็ง เป็นสตรีที่ทั้งแข็งแกร่ง รักยิ่ง ทว่าทำตัวไม่สมกับความรักของผู้ใด
- * ทังเซียงหยาง รูปร่างสูงสง่ากำยำ เพียงเขยิบสบสายๆ ก็ทำให้ผู้อื่นเกิดความรู้สึกยำเกรง ราวเผชิญหน้าขุนเขาอันตระหง่าน
- * เตียวเสวี่ยเยียน รักและหวังดีต่อทั้งเซียงหยางด้วยใจจริง ยอมใช้พลังและศักดิ์ศรีของตนเองรักษาเขา จริงใจกับทุกคน

สัตว์อสูรใต้อาณัติของชูเพียนจื่อ

- * เจ้าทองใหญ่ เจ้าทองเล็ก หมียักษ์ขนทอง แรกเริ่มเดิมทีเป็นหมีสีน้ำตาลขนทอง สัตว์กินเนื้อดุร้ายในป่าร้อยละสัตว์
- * เจ้าเจ็ดจำ ไหมอสูรร้อยขา ปกติเป็นสี่เงินยวง แต่เจ้าเจ็ดจำถูกฤทธิ์ของหญ้าเสวียนอู่ จึงดูล้ายตะขบยักษ์สีดำ
- * เจ้าหิมะ เทียวหิมะเนตรทิพย์ สายตาดีและเฉลียวฉลาด ดูแลการแต่งตัวให้ชูเพียนจื่อ
- * เจ้าไม้ หมาป่ามารหิมะ นิสัยขี้ประจบ หัวไวและเอาตัวรอดได้ดี
- * เจ้าเหล็ก ตัวเกราะเหล็ก นิสัยซื่อตรง ทำให้โดนหลอกได้ง่าย ซื่อสัตย์ต่อชูเพียนจื่อมาก
- * เจ้าโต เจ้าสอง เจ้าสาม อินทรีปีกมายาสามพี่น้องที่ถนัดโจมตีทางอากาศ เจ้าสองนิสัยขี้ประจบเหมือนเจ้าไม้ หัวไวและคารมดี โดดเด่นกว่าพี่น้อง
- * เจ้าครามน้อย งูน้ำนภาคราม อยู่ใต้ทั้งบนบกและในน้ำ บรรพชนคือมังกรวารีมารหมื่นพิษ จึงไม่กลัวพิษและจำแนกพิษได้ดี

92

ซูเพียนจื่อฟั่นขึ้นมาอีกครั้งก็เป็นเวลาสามวันให้หลังแล้ว เนื่องจากนางเพ็งสืบทอดตำแหน่งได้ไม่นาน ผู้อาวุโสใหญ่หนานเกรงว่าชาวที่นางหมดสติกะทันหันจะสร้างความแตกตื่น ดังนั้นหลังจากหารือกับพวกซูเพียนหว่า จึงเพียงประกาศต่อคนวงนอกว่านางพลันตระหนักรู้ในหลักการบางอย่าง ต้องการกักตนฝึกวิชาระยะเวลาหนึ่ง

สิ่งแรกที่ซูเพียนจื่อทำหลังจากฟื้นคืนก็คือเรียกตัวมารผืนออกมาซักถามว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ยันต์อาคมสีแดงที่พุ่งตรงเข้าสู่หว่างคิ้วนางที่แท้คือสิ่งใด และจะส่งผลกระทบเช่นไรบ้าง

มารผืนขมวดคิ้วตอบ "ความเร็วของสิ่งนั้นสูงเสียจนข้าเองก็มองไม่ชัดเจน บนนั้นมีปราณมารแผ่ซ่านออกมาวางๆ ทว่าดูไม่คล้ายโจมตีเจ้า..."

"ชั่วตัวอย่างไรเจ้าก็เป็นมารฟ้าเขียวนะ ไฉนพลั้งสายตาถึงได้ย่ำแย่เพียงนี้" ซูเพียนจื่อบ่นอย่างหงุดหงิด นางถูกยันต์ประหลาดที่เจือด้วย

ปรานมารบุกรุกเข้าร่างจะต้องไม่ใช่เรื่องดีอะไรแน่ ตอนนี้นางยังไม่รู้สึกถึงความผิดปกติ เป็นไปได้สูงว่าเพราะของสิ่งนั้นซ่อนตัวอยู่ไม่รู้จักออกฤทธิ์ออกเดชเมื่อไร

มารผีนแย้งอย่างไม่อาจยอมรับได้ "ผีเสื้อซ่อนฟ้าก็ตอบสนองไม่ทันด้วยซ้ำ เหตุใดเจ้าเอาแต่ต่อว่าข้าเล่า เจ้าผีเสื้อนั้นไม่ได้บาดเจ็บสักหน่อยสังขารกับวิญญาณก็มีครบถ้วนสมบูรณ์"

เหตุที่ชูเพียนจื่อกล้าเปิดกล่องหยกเก็บทรัพย์ใบนั้นตรงๆ ก็เพราะนางสั่งให้ผีเสื้อซ่อนฟ้าคอยระวังป้องกันอยู่ตลอด หากมีอันตรายจงล่องหนแทนนางทันที กระบวนทำนี้ทดสอบหมื่นครั้งก็เห็นผลเกือบทุกครั้ง นึกไม่ถึงว่าครั้งนี้กลับผิดพลาดเสียอย่างนั้น

ผีเสื้อซ่อนฟ้ารวมร่างกับนางได้ ตามหลักแล้วมันน่าจะรู้สภาพร่างกายนางกระจ่างตี่ยัง นางจึงให้มันลองใช้ความรู้สึกตรวจสอบแทนนางรอบหนึ่ง ปรากฏว่าคำตอบที่มันมอบให้นางคือยันต์อาคมสีแดงซึ่งไม่รู้ที่มานั้นได้ผสมเข้ากับสายเลือดนางตั้งแต่เข้าสู่ร่างแล้ว ขณะนี้ยังไม่อาจตรวจพบปัญหาใด

ชูเพียนจื่อได้รับคำตอบเช่นนี้ก็ยิ่งรู้สึกขนลุกขนพอง

ทว่านางได้ใช้สินทุกวิถีทางแล้ว ก็ยังคงตรวจจับไม่ออกว่ายันต์อาคมนั้นจะส่งผลกระทบเช่นไรกันแน่ ด้วยความสนใจนางจึงได้แต่วางพักเรื่องนี้ก่อนชั่วคราว เพียงสั่งให้มารผีนพยายามตรองดูว่าในหม่อมารฟ้ามีลูกไม้พิสดารทำนองนี้หรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้มุ่งคิดไปในทิศทางที่เกี่ยวข้องกับตระกูลไสยเวท

เพียงพรบตาวันเวลาก็ล่วงผ่านไปอีกหนึ่งเดือนแล้ว งานส่วนใหญ่

ในถ้าพันจิ้งจอกลั่นจัดการเสร็จเกือบทั้งหมด ชูเพียนจื่อจึงฝากฝังงานไว้กับเหล่าผู้อาวุโส แล้วนำพาสัตว์อสูรทั้งหลาย รวมทั้งชูป้ออินกับชูเพียนหวาสองคน เดินทางกลับไปวังศาสตร์ด้วยกัน

ทุกสิ่งบนเกาะเดือนเพ็ญยังคงเดิม ชูเพียนจื่อแปลงโฉมเป็นหนุ่มน้อยผู้นั่งเรือไปเที่ยวชมเกาะเดือนเพ็ญเพราะเลื่อมใสในชื่อเสียงพอไปถึงเกาะนางก็เสาะหาหนุ่มที่ปลอดภัยแล้วล่องหนวกกลับเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ เข้าไปในห้องกรรมฐานที่นางใช้อ้างว่กักตนเลื่อนชั้นรจนเตรียมตัวพร้อมสรรพ นางก็ออกจากการกักตนมาอย่างผ่าเผย

นางใช้เวลาเพียงสามเดือนกว่าก็เลื่อนไปชั้นเหนือสามัญได้แล้วนี้ทำให้บุตรหลานตระกูลแพทย์อย่างพวกหลิวมุ่ตื่นตื่นยินดีกันสุดขีดส่วนตัวเสวี่ยเยียนพอเลิกเรียนกลับมาเห็นชัดว่าหลิวเสียนหวงผอมยาวขึ้นคืบใหญ่ ในใจก็ให้เบรียวผาดจนหวัดจะกระอักน้ำส้มออกมาหลายคำ

นางลองหยั่งเชิงเตียวเสวี่ยเยียนสองสามประโยค พบว่าเตียวเฟิงกับทั้งเชิงหยางวางตัวดียิ่ง ไม่ได้แพร่พรายความลับเรื่องฐานะของนางให้เตียวเสวี่ยเยียนล่วงรู้

ผู้อื่นนางไม่ค่อยกังวลหรอก มีก็แต่อันธพาลน้อยหัวขบถปากไวเขี้ยวลากดินคนนี้ แม้คำพูดของเตียวเสวี่ยเยียนไม่เป็นที่เชื่อถือของผู้คนส่วนใหญ่ ทว่าเกิดอีกฝ่ายตื่นตื่นเสียจนเที่ยวป่าวร้องไปทั่วว่าหลิวเสียนหวงก็คือชูเพียนจื่อ เช่นนั้นนางก็จะยุ่งยากยิ่ง

นางไม่ยอมทำตัวโดดเด่นเกินไป หลังออกจากการกักตนจึงเพียงให้หญิงรับใช้อาวุโสของเรือนพักศิษย์ตระกูลแพทย์ช่วยจัดเตรียมอาหารค่ำที่อุดมสมบูรณ์สักมื้อ เพื่อจะฉลองเล็กๆ ร่วมกับคนในเรือนพัก

เจ้งเฮ้าคือคนแรกที่รู้ว่านาง 'ออกจากการกักตุน' ดังนั้นพอนาง
ออกจากห้องกรรมฐานทางนี้ เขาทางนั้นก็ได้ข่าวแล้วรุดมา 'แสดง
ความยินดี' แทบจะในทันที

การมาของเขาทำให้ซูเฟียนจื่อต้องเผชิญกับสีหน้าแฝงนัยคลุมเครือ
ของผู้คนทั้งกอง นางจึงมิอาจไม่เชิญเขาไปเดินเล่นที่ริมทะเลสาบดาวเดือน
กับนางเพื่อสนทนากัน

พอคืนนางเองก็มีธุระจะขอให้เขาช่วยเหลือ หากเขาไม่มาหานาง
นางก็จะไปหาเขาถึงที่พักอยู่แล้ว

"เหตุใดท่านรู้ว่าข้าออกจากการกักตุนได้เร็วถึงเพียงนี้?" เรื่องของ
ตระกูลเจ้าจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ"

ทั้งสองเอ่ยปากโต้ถามแทบจะพร้อมกัน เจ้งเฮ้าก็คลี่มก่อนจะ
เป่าปากไปทางเรือนพักระเบิดตระกูลแพทย์หนึ่งหน นกน้อยสี่เหลืองอ่อน
ตัวหนึ่งก็สยายปีกบินมาเกาะบนปลายนิ้วของเขาย่างแผ่วเบาแล้ว
อ้าปากพูดภาษามนุษย์

"คารวะคุณหนูเซียนหวง!"

เสียงนั้นกังวานใสระรื่นหูดุจนกขมิ้นขับขาน รูปร่างหน้าตาของ
นกน้อยก็แสนจะกระจ่มกระจิมชวนให้เอ็นดู

"นี่คือ 'วิหคจันรรจา' ที่ท่านแม่ข้าเลี้ยงไว้ ชื่อว่าเจ้าเสียงทอง ข้าให้มัน
มาเคลื่อนไหวอยู่ละแวกเรือนพักระเบิดตระกูลแพทย์ของเจ้าเป็นประจำ
หากเห็นว่าเจ้าออกจากการกักตุนเมื่อไรก็ให้มันรีบมาบอกข้า" เจ้งเฮ้า
เอ่ยพลางยื่นนิ้วมือไปลูบสางขนให้เจ้าเสียงทองอย่างอ่อนโยน มันก็หรีดาลง
ด้วยอาการเคลิบเคลิ้ม

ซูเพียนจื่อชมดูอย่างเปลิดเปลินพลางยิ้มตอบมันว่า "สวัสดิ์เจ้าเสียงทอง"

วิหคจำนรรจาเหมือนกับเตียวหิมะเนตรทิพย์ตรงที่เกิดมาไร้ซึ่งพลังใจมดีใดๆ และมีกลิ่นอายของสัตว์อสูรแสนบางเบาจึงสันหัดในการซ่อนตัว สิ่งที่แตกต่างกันคือวิหคจำนรรจาไม่ได้มีพลังสายตาอันยอดเยี่ยมเช่นเตียวหิมะเนตรทิพย์จุดแข็งเพียงหนึ่งเดียวของมันคือช่างเจรจา มีเสียงขับร้องอันเพราะพริ้ง และสามารถลอกเลียนเสียงต่างๆ ได้ก็เท่านั้น

เมื่อเจิ้งเฮ้ออ๋เอ๋ถึงนายของเจ้าเสียงทอง ซูเพียนจื่อก็ขึ้นได้วามารถของเขาเป็นบุตรหลานสายรองของตระกูลเทพยาภรณ์ มีน้าแล้ว เขากับผู้วิเศษกำมะลอปากอีกกันนั้นถึงสนทนกันเพียงนี้

นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าเสียงทองเห็นผู้แข็งแกร่งขึ้นเหนือสามัญอย่างซูเพียนจื่อทักทายมันตอบด้วยไมตรี มันรู้สึกได้ถึงเจตนาดีของนาง จึงกระเียบตัวไปคลอเคลียกับปลายนิ้วที่นางยื่นมาหา

ซูเพียนจื่อหยิบเมล็ดแตงจำนวนหนึ่งที่กะเพาะเปลือกออกแล้ววางลงบนนิ้วมือของเจิ้งเฮ้ออ๋ที่ซ่อนรองเจ้าเสียงทองอยู่ เจ้าเสียงทองก็รีบคาบเมล็ดแตงขึ้นมากินอย่างตื่นตื้นยินดีไม่คลาย ในใจรู้สึกว่าคุณงามที่อยู่ตรงหน้านั้นก็คือเทพธิดาผู้ใจดีน่าเข้าใกล้เป็นที่สุด นางเอาใจใส่มันยิ่งกว่าบุตรชายของเจ้านายมาก

"เรื่องของตระกูลข้าโดยรวมไม่มีปัญหาอะไรแล้ว ข้ามีเรื่องหนึ่งอยากขอให้ท่านกับศิษย์พี่ใหญ่ช่วยอยู่พอดี" ซูเพียนจื่อไม่มัวพูดอ้อมค้อม

"หืม? เรื่องอะไรหรือ" เจิ้งเฮ้ออ๋รู้สึกได้ว่ามันแต่เขาล่วงรู้ฐานะของนาง ทำที่ที่นางมีต่อเขาก็ลดทอนอาการต่อต้านห่างเหิน เมื่อก่อนนางแทบ

ไม่เคยเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากเขาด้วยซ้ำ

แน่นอนว่า...หากผู้ที่นางขอความช่วยเหลือในครั้งนี้มีเพียงเขาคนเดียว นั่นก็จะวิเศษยิ่งขึ้นไปอีก

"ท่านยังจำได้หรือไม่ วันนั้นที่พวกท่านได้ตั้งห้าธาดุลลาญมาร ข้าหยิบก้อนทองก้อนหนึ่งที่อยู่ข้างใต้มันมาด้วย"

เจ้เจ้าอึ้งงกคีระชะรับ เขาเองก็เดาออกว่าของชิ้นนั้นต้องมีความพิสดารบางอย่าง สายตาและความรอบรู้ของศิษย์น้องหญิงผู้นี้ล้วนยอดเยี่ยมยิ่ง สิ่งที่ไร้ประโยชน์นางย่อมไม่ลงมือก้มเก็บ

"ในก้อนทองนั้นผนึกวัดถูมารอยู่ชิ้นหนึ่ง ข้าอยากหลอมขจัดทองเหล็กกล้าด้านนอกออกแล้วเก็บวัดถูมารไว้ใช้งาน" ซูเพียนจื่อเอ่ยตามตรง

"วัดถูมาร? เจ้ามีความมั่นใจว่าจะไม่ถูกพลังของมันสะท้อนมาเล่นงานหรือ" เจ้เจ้าอึ้งรู้ว่านางขวัญกล้า แต่นึกไม่ถึงว่ากำลังขวัญของนางจะกล้าถึงขั้นนี้ กระทั่งวัดถูมารก็ไม่ปล่อยผ่าน

ซูเพียนจื่อยิ้มตอบ "ไร่นามของตระกูลข้าสยบมันได้ ท่านวางใจเถอะ เพียงแต่ทองเหล็กกล้าที่หุ้มอยู่นอกวัดถูมารชิ้นนี้ ข้าอัปจนหนทางแล้ว จึงได้แต่ขอให้ศิษย์ทั้งสองเห็นแก่ไมตรีให้การช่วยเหลือ"

ปิดผนึกบรรพตห้าอเวจีเข้ากำไลแขนเจ็ดดาราเมื่อไร พลังฝีมือของนางก็จะเพิ่มพูนไปอีกชั้น อีกอย่างผู้ວິນก็ให้คำมั่นไว้ว่าถึงตอนนั้นจะบอกความลับทั้งหมดที่มันรู้แก่นาง

หมูนึ่งนํ้ามักสังหรณ์ใจแปลกๆ ซึ่งไม่เป็นมงคลเอาเสียเลย คล้ายกำลังจะเกิดเรื่องไม่ดีอะไรสักอย่าง ลางสังหรณ์นี้ราวเสี้ยนหนามตำหลัง

คอยทิ่มแทงให้นางใจฝ่อ

โดยเฉพาะระหว่างนั้นเคยเกิดเหตุไม่ชอบมาพากลที่นางถูก
ยันต์ประหลาดสีแดงเลือดพุ่งเข้าร่าง ก็ยิ่งทำให้หัวใจนางราวถูกกดทับ
ด้วยพยับเมฆอันหนาที่บกระนั้น

"ศิษย์น้องหญิงมีบัญชา ข้าไหนเลยจะกล้าไม่ปฏิบัติตาม เพียงแต่
หมั่นศิษย์พี่ใหญ่กักตนอยู่ เกรงว่าศิษย์น้องหญิงยังต้องรอคอยอีกสักระยะ"
เจิ้งเฮ้อส่ายหน้าตอบปณิฆัมเพื่อน เพราะพลันนึกถึงคำทำนายจาก
ปากอิก้าซึ่งเป็นตราประจำตัวบุฉินอวี่

หลังจากนางผนึกวัตุมารให้อยู่ใต้อาณัติ พลังฝีมือของนางอาจซึม
เหนือเขาจริง ๆ ก็เป็นไปได้ มีนางในดวงใจที่ห้าวหาญและปากเพียรถึงเพียงนี้
ทำให้เขามีแรงกดดันไม่น้อยทีเดียว

ตอนที่ซูเฟียนจื่อเพิ่งออกจากห้องกรรมฐานก็เคยสืบข่าวของ
จินเฉยจากพวกหลิวมู่แล้ว เนื่องจากเรื่องนี้อยู่ในความคาดหมายนางจึง
ไม่รู้สึกลึบผัดหวัง อย่างไรก็ตามเสียจินเฉยก็เริ่มกักตนตั้งแต่วันรุ่งขึ้นที่นางไปจาก
เกาะเดือนเพ็ญ ตอนนี้อย่างสามเดือนกว่าแล้ว เขาก็น่าจะออกจาก
การกักตนได้ในไม่ช้านี้

ยังดีช่วงที่ผ่านมาเขากักตนมาตลอด หากก็ยากรับรองได้ว่าจินเฉย
ประมุขตระกูลจอมโจรจะไม่แฉเรื่องของนางต่อจินเฉย หากตอนนั้น
คนผู้นี้วิ่งไปถึงถ้ำพันจิ้งจอก เรื่องก็จะวุ่นวายยิ่งกว่าเดิมมาก

"หลายเดือนมานี้เกิดเหตุใหญ่โตอะไรขึ้นอีกหรือไม่" ซูเฟียนจื่อ
เปลี่ยนหัวข้อสนทนา

นางอยู่ในถ้ำพันจิ้งจอกไม่ได้ติดตามข่าวสารภายนอกมากนัก ทว่า

เจิ้งเฮ้าอี้ไม่เหมือนกัน ด้วยภูมิหลังชาติตระกูลของเขา ประกอบกับเดิมที่
วังศาสตร์ก็เป็นแหล่งรวมของข่าวสารต่างๆ อยู่แล้ว หากอยากจะรู้
เหตุการณ์สำคัญบนดินแดนพันเมฆา สอบถามเขารับรองไม่ผิดแน่

เมื่อเอ่ยถึงหัวข้อนี้ สีหน้าอันผ่อนคลายของเจิ้งเฮ้าอี้ก็เปลี่ยนเป็น
หนักอึ้งอยู่บ้าง

"ระยะนี้ตระกูลไสยเวทลอบจู่โจมตระกูลโบราณไปถึงแปดตระกูล
แล้ว วิธีการเหมือนกับที่ใช้เล่นงานตระกูลกระบี่เทวะแทบไม่ผิดเพี้ยน ทว่า
ตระกูลกระบี่เทวะยังมีศิษย์บางส่วนหนีรอดเพราะได้อาจารย์ของพวกเขา
ไปช่วยในจังหวะสุดท้าย ผิดกับแปดตระกูลนี้ที่ล้วนถูกฆ่าล้างในชั่วข้ามคืน
คลังเก็บสิ่งของก็ถูกกวาดปล้นจนว่างเปล่า"

โอหนาวเห็บพลุ่งขึ้นในใจซูเฟียนคือไม่หยุดยั้ง...แปดตระกูลเชี่ยวชาญ
ต่อให้ล้วนเป็นตระกูลเล็กแถวสองแถวสาม ผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งตระกูลก็มีกัน
หลายร้อยคนขึ้นไป ตระกูลไสยเวทนี้เสียสติจนไม่เหลือจิตสำนึกแล้ว!

"ตระกูลเหล่านี้มีจุดรวมที่คล้ายคลึงกันบ้างหรือไม่" ซูเฟียนจื๋อรู้สึก
ว่าตระกูลไสยเวทจะไม่กระทำการที่ไร้ความหมาย นางสัมผัสได้รางๆ ว่าเป็น
เพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น

พวกนางจะต้องสืบหาเงื่อนงำในปฏิบัติการของตระกูลไสยเวท
ให้พบ แล้วยับยั้งไม่ให้พวกเขาเช่นฆ่าผู้ฝึกวิชาในตระกูลต่างๆ ได้อีก

เจิ้งเฮ้าอี้รวมถึงเหล่าผู้กุมอำนาจในตระกูลใหญ่ที่ได้รับข่าวแล้ว
ต่างก็เคยขบคิดประเด็นนี้แล้ว เขาจึงเอ่ยตอบนางว่า "ลักษณะจำเพาะ
ที่เด่นชัดที่สุดก็คือตระกูลเหล่านี้ล้วนเคยเป็นตระกูลใหญ่ที่เรืองอำนาจ
เขียนบรรพชนของพวกเขาล้วนมีพลังฝีมือจัดอยู่อันดับต้นๆ ในหมู่

เขียนบรรพกาล"

นี่คือจุดที่สกุลเจิ้งเป็นผู้วิเคราะห้ค้นพบ อันดับพลังฝีมือของหมู่เขียนบรรพกาลเหลือผู้รับรู้อยู่น้อยแสนน้อย ยุคสมัยนั้นห่างไกลจากปัจจุบันมากเสียจนมีตัวตนอยู่แต่ในตำนานเทพปกรณัมไปนานแล้ว มีเพียงตระกูลแถวหน้าซึ่งรุ่งเรืองมาตั้งแต่ยุคบรรพกาลตรวบจนปัจจุบันอย่างสกุลเจิ้งถึงจะยังมีบันทึกจำพวกนี้ตกทอดสืบมา

"ตามคำกล่าวของผู้รอดชีวิตขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณคนเดียวของตระกูลกระบี่เหาะ ตรานี้กวีเศษของตระกูลเขาที่ส่งต่อกันจากรุ่นสู่รุ่นได้สูญหายไปแล้ว" เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด แม้แต่ในตระกูลฝ่ายธรรมะด้วยกันก็มีเพียงบุคคลระดับสูงไม่กี่คนที่ล่วงรู้ หากมิใช่เพราะเจิ้งเข้าอู่มีฐานะพิเศษและมีพลังวัตรสูงพอ เดิมทีด้วยวัยและลำดับอาวุโสของเขาจะไม่ได้รับรู้ข้อมูลนี้

ตอนนี้ชูเพียนจื่อขึ้นเป็นประมุขสกุลชูแล้ว นางย่อมรู้กระจ่างดีว่าตรานี้กวีเศษเป็นเช่นไร

กล่าวอย่างง่าย ๆ ตรานี้กวีเศษก็คือสายเลือดอันเข้มข้นที่สุดที่เขียนบรรพชนของแต่ละตระกูลตกทอดไว้ให้ เนื่องจากมันถูกกลั่นสกัดและปิดผนึกโดยเขียนบรรพชนของตระกูลนั้นๆ ดังนั้นเมื่อตกทอดจากรุ่นสู่รุ่นจึงไม่สึกหรอเสียหายแต่อย่างใด

ผิดกับสายเลือดในตัวชนรุ่นหลังทั่วไปของตระกูลโบราณทุกตระกูล หลังจากสืบสายเลือดจนนับรุ่นไม่ถ้วนความเข้มข้นย่อมจะเจือจางลงมาก บางคนถึงขั้นแทบสูญหายไปแล้วด้วยซ้ำ

ก็เพราะระดับความเข้มข้นของการสืบสายเลือดโดยกำเนิดนี้ห่างชั้น

ลิบลับกับระดับความเข้มข้นของสายเลือดในตรามณีพิเศษ ดังนั้น
ตรามณีพิเศษของแต่ละตระกูลถึงมีพลังตามธรรมชาติที่สามารถสะกด
ผู้สืบสายเลือดเดียวกันได้ทั้งหมด

ตราบไคที่ตรามณีพิเศษยังดำรงอยู่ ก็ไม่ต้องกังวลว่าสายเลือดของ
คนตระกูลโบราณตระกูลนั้นจะสูญสิ้น ทว่าเมื่อใดที่ตรามณีพิเศษสูญหายไป
ตระกูลนั้นก็เท่ากับจบสิ้นแล้ว ต่อให้คนในตระกูลยังคงอยู่ สายเลือดที่
เป็นของเซียนบรรพชนก็จะจางหายไปจากตัวชนรุ่นหลังของพวกเขาอย่าง
รวดเร็ว จวบจนสูญสลายไปในที่สุด

"ท่านกำลังจะบอกว่า...จุดประสงค์แท้จริงที่ตระกูลไสยเวทเล่นงาน
ตระกูลอื่นๆ ก็เพื่อจะช่วงชิงตรามณีพิเศษของพวกเขาอย่างนั้นหรือ"
ซูเฟียนจื่อหวาดหวั่น

ตรามณีพิเศษมิใช่อยากช่วงชิงก็จะช่วงชิงไปได้ มันจะถูกถ่ายทอด
จากรุ่นสู่รุ่นโดยประมุขของแต่ละตระกูลเท่านั้น หากประมุขรุ่นปัจจุบัน
เสียชีวิตอย่างไม่คาดฝัน ยังไม่ทันได้ส่งมอบตรามณีพิเศษแก่ผู้สืบทอด
ตรามณีพิเศษก็จะไปสติดูอยู่กับวัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูล แล้วคัดเลือก
ตัวผู้สืบทอดจากชนรุ่นหลังของตระกูลนั้นด้วยตัวมันเอง

ดังนั้นหากหมายช่วงชิงตรามณีพิเศษของตระกูลหนึ่ง อย่างน้อยๆ
ก็ต้องมีความสามารถพอจะบังคับให้วัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูลนั้น
ยอมรับเป็นเจ้าของ หรือไม่ก็ต้องมีฝีมือพอจะแยกตรามณีพิเศษออกจาก
วัตถุศักดิ์สิทธิ์ จากนั้นหลอมรวมกลืนกินตรามณีพิเศษ

แต่ไม่ว่าจะเป็นวิธีแรกหรือวิธีหลัง มนุษย์ผู้ฝึกวิชาก็ไม่มีกำลัง
เพียงพออยู่ดี นี่คือนั่นที่เซียนหรือมารฟ้าเท่านั้นถึงจะทำได้

เหตุที่ซูเฟียนจื่อสามารถช่วงชิงศิลาร้อยสมุนไพรรและบังคับให้นันยอมรับเป็นเจ้าของได้นั้น ก็เพราะนางมีสายเลือดของเซียนแพทย์ อีกทั้งเซียนแพทย์ก็คือเจ้าของคนแรกของศิลาร้อยสมุนไพรร

ผิดกับตระกูลไสยเวทที่ไม่มีความสัมพันธ์เป็นเครือญาติใดๆ กับทุกตระกูลที่ถูกพวกเขาฆ่าล้าง

เจิ้งเฮ้ออึ้งกัศรีระับพลางกล่าว "มิผิด เหล่าผู้อาวุโสในตระกูลข้าสืบค้นข้อมูลจากตำราไม่น้อย ต่างก็สงสัยกันว่าบรรพชนของตระกูลไสยเวทคือมารฟ้า"

ซูเฟียนจื่อกล่าวอย่างเยือกเย็นหน้าไม่เปลี่ยนสี "ท่านปู่ข้าก็คาดคะเนในการทำงานเดียวกัน อีกอย่างเป็นไปได้สูงว่าการหายสาบสูญไปของท่านพ่อท่านแม่ข้าก็เกี่ยวพันกับตระกูลไสยเวทไม่น้อย"

นางบอกเล่าข้อสันนิษฐานทั้งหมดของผู้เฒ่าวินโดยอ้างนามท่านปู่อย่างไม่เกรงอกเกรงใจ ซูติงหยวนท่านปู่ของนางไม่เพียงเป็นประมุขตระกูลสิบแปดมงกุฎ ยังเป็นจิ้งจอกเผ่าผู้มีนามกระเดื่องดินแดนพันเมฆาเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่ามีความรอบรู้กว้างขวาง หากเป็นข้อสันนิษฐานของเขา แม้แต่เหล่าคนใหญ่คนโตในตระกูลฝ่ายธรรมะก็ต้องพิจารณาอย่างจริงจัง

จริงดังคาด เจิ้งเฮ้ออึ้งสอบถามด้วยสีหน้าพึงพอใจ "ท่านปู่เจ้ายังพูดอะไรอีก"

ซูเฟียนจื่อส่ายหน้าตอบ "ท่านปู่ก็เกรงตระกูลไสยเวทอย่างยิ่ง จึงไม่ได้พูดอะไรมากนัก เขาเพียงเอ่ยถึงคร่าวๆ ว่าตระกูลไสยเวทน่าจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งของขุมกำลังอันแข็งแกร่งที่ซ่อนตัวอยู่หลังม่าน ซึ่ง

ชุมกำลังหล้งมานี้...อาจจะเป็มารฟ้า บนดินแดนพันเมษาอาจยังมีปลา
ที่หลุดรอดร่างแหจากศึกใหญ่ระหว่างเซียนกับมารในครั้งนั้น มารฟ้า
ยังไม่"ได้ดับสูญไปทั้งหมด"

เจ้เจ้าอี่เสียบงัน ทว่าดูจากสีหน้าของเขาไม่มีแววประหลาดใจ
เห็นที่สิ่งทีผู้วีนแยมพรายออกมาคงสอดคล้องกับสิ่งที่เหล่าผู้อาวุโส
สกุลเจ้จาดคะเนเป็นอย่างยิ่ง

"ดูจากทีพวกเขาช่วงชิงตราผนึกพิเศษ เหล่าผู้อาวุโสคาดวามารบรรพชน
ของตระกูลไสยเวทน่าจะเป็นมารไสยภพลहित กาลก่อนพลังฝีมือของ
มารฟ้าตนนี้จัดอยู่อันดับต้นๆ ในหมู่มารฟ้า ฝีมือที่ชำนาญที่สุดก็คืการ
ดุดกลืนพลังในสายเลือดของเซียนและมารอื่นมาเพิ่มพูนพลังกำลัง
ของตน" เจ้เจ้าอี่ล้งเลเล็กน้อย ก่อนจะบอกเล่าข้อสันนิษฐานซึ่งเป็
ความลับสุดยอดของสกุลเจ้แก่นาง

"มารไสยภพลहित?" ชูเพียนจื๋อตัดสินใจว่าอีกเดี๋ยวจะไปสืบข้อมูล
ของมารไสยภพลहितตนนี้จากมารฝืนอย่างละเอียด ในเมื่อเป็นมารฟ้า
ที่มีพลังฝีมืออยู่อันดับต้นๆ มารฝืนก็ต้องรู้จักเกียรติประวัติของอีกฝ่าย
ไม่น้อยแน่นอน

"นี่เป็นเพียงการคาดคะเนของเหล่าผู้อาวุโส พวกเขายังไม่อยาก
ประกาศต่อภายนอก เพราะเกรงจะสร้างความตื่นกลัว หากมารไสยภพลहित
ยังมีชีวิตอยู่บนดินแดนพันเมษา เช่นนั้นต้นเหตุแห่งหายนะวันสิ้นพิภพ
ที่เอยถึงกันนั้นก็ระจ่างชัดแล้ว สิ่งทีเขาบงการให้ตระกูลไสยเวททำอยู่
ในตอนนี้ น่าจะทำเพื่อฟื้นฟูพลังฝีมือของตน จนบัดนี้ศึกใหญ่ระหว่างเซียน
กับมารลวงผ่านไปในพันหมื่นปีแล้ว ทว่าจนแล้วจนรอดมารไสยภพลहित

ก็ยังคงกบดานไม่เผยตัว คาดว่าเป็นเพราะบาดเจ็บสาหัสหรือมีข้อจำกัดบางอย่าง หากปล่อยให้เขาช่วงชิงตราผนึกพิเศษอย่างกำเริบเลิกลา เช่นนี้ต่อไป ไม่ช้าเขาอาจฟื้นฟูพลังฝีมือดั้งเดิม ถึงตอนนั้นจะไม่มีใครสกัดขัดขวางเขาได้อีก หายนะของดินแดนพันเมฆาก็จะไม่มีทางหลีกเลี่ยงจริงๆ แล้ว" เจิ้งเฮ้ออ้อเฝ้าเสียงเคร่งขรึม

หัวข้อสนทนานี้ชักจะหนักอึ้งเกินไปแล้ว ชูเพียนจื่อเรียบเรียงความคิดก่อนเอ่ยถามเขาว่า "ตอนนี้สกุลเจิ้งของท่านน่าจะจัดทำรายชื่อตระกูลบนดินแดนพันเมฆาที่อาจมีภัยออกมาแล้วกระมัง"

เจิ้งเฮ้ออ้อชื่นชมในความละเอียดของนางเป็นอย่างยิ่ง "มีผิด"

"หวังว่าตอนที่พวกเขาลงมืออีกในคราวหน้า พวกท่านจะประสบผลสำเร็จ" ชูเพียนจื่อขยับปากคลี้อยมกล่าว

"ขอให้เป็นอย่างนั้น" เจิ้งเฮ้ออ้อยกมือเป็นความหมายให้เจ้าเสียงทองบินจากไปก่อน เขาค่อยเอ่ยกับนางต่อ "ตอนนี้ตระกูลเทวโอสถยื่นกรานว่าสกุลชูของเจ้าสมคบกับตระกูลไสยเวท คาดว่าพวกเขาคงจะสืบเรื่องชูป้ออวีนกับชูเทียนหวาต่อ เจ้าเตือนสองคนนั้นให้ระวังตัวด้วย"

ชูเพียนจื่อย่นหัวคิ้ว ก่อนจะพลันคลี้อยมเจ้าเล่ห์ "ข้าเข้าใจแล้ว ท่านแอบมาบอกความลับกับข้า ไม่กลัวบ้างหรือว่าคนตระกูลเทวโอสถจะจับได้แล้วหาเรื่องท่าน"

เจิ้งเฮ้ออ้อแสวงเผยสีหน้าตระหนกระคนกลางแคลง "เจ้าคงไม่ถึงกับขายข้าหรอกกระมัง"

ชูเพียนจื่อตอบอย่างลำพองใจ "หากขายได้ราคาดี ข้าย่อมพิจารณาเต็มที่"

"เจ้าคิดจะขายราคาลักเท่าไรเล่า" เจ้เจ้าอู้ทำเป็นถามอย่างขึงขัง
"ก็ต้องให้มีมูลค่าสูงกว่าม่งกุฎเทียงธรรมบนตัวท่านสิ ข้าถึงจะ
ไม่นับว่าขาดทุน"

"นี่ข้าควรจะวางใจที่ตนเองมีมูลค่าสูงหรือว่าเสียใจที่จะต้องโดนขายดี
แต่อย่างไรข้าก็รู้สึกว่าคุณน่าจะจะมีมูลค่าสูงกว่าวัตถุศักดิ์สิทธิ์สักเล็กน้อย
จริงๆ" เจ้เจ้าอู้เอ่ยปนยิ้มเจื่อน

ความรู้สึกที่ได้พูดเล่นกับนางอย่างผ่อนคลายเป็นเช่นนี้ช่างดียิ่งนัก
เขาไม่ต้องรักษาท่าทีสุ่มนุ้มนวล หนักแน่นเยือกเย็นตลอดเวลาเพื่อ
ภาพลักษณ์ของวงศ์ตระกูล ทั้งยังได้เห็นตัวตนจริงของสาวน้อยผู้ร่าเริง
แสนกลภายใต้รูปโฉมภายนอกอันงามพิสุทธิ์เลิศล้ำ

เขาคิดว่าตนเองควรขอบคุณสวรรค์ที่ประทานเนื้อคู่เช่นนี้มาให้
ทั้งส่งสตรีผู้ทำให้หัวใจเขาสั่นไหวมิคลายนี้มาพบกับเขาในช่วงจังหวะเวลา
อันเหมาะสม เขากับนางถึงมีความเป็นไปได้ที่จะพัฒนาความสัมพันธ์
ต่อไปไม่สิ้นสุด

หากเปลี่ยนเป็นช่วงก่อนที่จะมีคำทำนายเรื่องหย่าร้างวันสิ้นพิภพ
ภายใต้สภาพแวดล้อมซึ่งธรรมะกับอธรรมเป็นอริกัน ต่อให้เขากับนาง
มีความรู้สึกที่ดีต่อกันสักเพียงใด ก็คงถูกเรื่องบาดหมางและความแค้น
ต่างๆ กัดกร่อนบั่นทอนจนหมดสิ้น ต้องกลายเป็นความเสียสละไปจน
ชั่วชีวิต

ตูเพียนจ้อชายตามองประเมนเจ้เจ้าอู้พลางเผยแววตาของ 'แม่ค้า
หน้าเลือด' ที่กำลังคำนวณราคาสินค้า "ท่านมีมูลค่านักหรือ ไม่ยกจะ
มองออกเลย"

จึงเข้าอ้อมคูสีหน้าอันมีชีวิตชีวาของนาง หัวใจก็ให้พลันหวนไหว
อดไม่ได้ต้องยื่นมือไปบีบปลายจมูกขาวราวหิมะของนางเบาๆ

ซูเพียนจื่อตะลึงงัน อากัปกิริยานี้ออกจะสนิทสนมกันเกินไปแล้ว
ดวงหน้างามของนางผุดสีแดงระเรื่อขึ้นมาซ้ำๆ นางไม่ยอมให้ตนเอง
แลดูตื่นตูมเช่นแม่นางน้อยที่ตลาดจีน ทว่าก็ไม่อาจบั่นหน้าบึ้งดำหนิ
พฤติกรรมล่วงเกินของเขา นางจึงได้แต่เบือนหน้าหนี แสร้งทำเหมือน
ไม่เคยเกิดอะไรขึ้น และพยายามดึงหัวข้อสนทนากลับเข้าร่องเข้ารอย

"คนตระกูลเทวโอสถจะหาเรื่องสกุลซูของข้าเพื่อศิลาร้อยสมุนไพรม
ก็เป็นเรื่องปกติ เพียงแต่พวกเขาไม่รู้ลึกจริงๆ หรือว่าในตระกูลตัวเอง
มีปัญหา มัวแต่จดจ่อจะไล่กัดสกุลซูไม่ปล่อย นอกจากไม่แน่ว่าจะชิง
ศิลาร้อยสมุนไพรมคืนไปได้ ยังจะเปิดโอกาสให้เกิดศึกภายในสกุลอวิน
เองง่ายๆ เสียมากกว่า จริงสิ! วันนั้นโอกาสงามยิ่ง ทว่าตระกูลไสยเวท
กลับไม่ลงมือกับหุบเขาฉางซุน ใช่เป็นเพราะในมือสกุลอวินไม่มีศิลา
ร้อยสมุนไพรมหรือไม่" ซูเพียนจื่อนำข้อมูลก่อนและหลังมาเชื่อมโยงกัน
ก็พลันเข้าใจกระจ่าง

ต่อให้เกิดเรื่องขึ้นกับประมุขตระกูลเทวโอสถรวมถึงรากฐานของ
สกุลอวินที่หุบเขาฉางซุน ตราฉนิ่วพิเศษก็ยังสามารถไปสถิตกับศิลา
ร้อยสมุนไพรมด้วยตัวของมันเอง ในเมื่อศิลาร้อยสมุนไพรมไม่อยู่ในมือ
คนตระกูลเทวโอสถแล้ว คนตระกูลไสยเวทก็ไม่อาจได้ในสิ่งที่ต้องการที่สุด
ดังนั้นย่อมไม่ยินดีจะเสี่ยงภัยไปสู่ตายกับคนตระกูลเทวโอสถ

และที่สำคัญที่สุดคือหากพวกอวินสื่ออุลอบสมคบกับตระกูลไสยเวท
จริงๆ ตระกูลไสยเวทก็มีวิธีการถมเถที่จะครอบครองตระกูลเทวโอสถ

โดยอาวุธไม่ต้องเปลี่ยนเลือด เช่นนั้นโยพวกเขาต้องทำเอ็กเกริกไปกระตุ้นความตื่นตัวของสกุลเจิ้ง สกุลทั้ง รวมถึงตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะอื่นๆ ให้ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะจับมือกันเล่นงานพวกเขาด้วยเล่า

หากเป็นเช่นนั้น ชูเพียนจื่อก็รู้สึกว่าจะจำเป็นต้องป่าวประกาศเรื่องติดตามน้ำพิชิตพวยในร่างของนาง เพื่อตัดความคิดที่ตระกูลไสยเวทจะช่วงชิงตราผนึกพิเศษของตระกูลแพทย์ทิ้งเสีย

ขอเพียงตัวนางเองไม่เป็นไร ต่อให้ตระกูลไสยเวทสังหารทุกคนบนภูเขาชิงหลินจนสิ้นก็ไม่มีทางได้ตราผนึกพิเศษของสกุลหลิว เรื่องนี้นางต้องหาทางเจรจากับท่านตาน้อยหลิวถั่วสักหน่อย

ส่วนเรื่องที่ตระกูลเทวโอสถจะจับตาดูชูป้อวีนกับชูเพียนหวาต่อไปนั้น ชูเพียนจื่อไม่เป็นกังวลแต่อย่างใด ขอเพียงสกุลวีนไม่กล้าใช้ไม้แข็งล่วงเกินวงศ์ศาสตร้อย่างโจ่งแจ้ง เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรน่าหวาดกลัว พวกเขาสองคนไม่ได้กระทำการเรื่องชั่วร้าย นอกจากฐานะที่เป็นคนถ้ำพันจิ้งจอกก็ไม่มีจุดอ่อนอื่นให้จับได้

เจิ้งเฮ่าอี้ไม่ได้อยากจะสนทนาถึงตระกูลเทวโอสถต่อหรือหากเพียงแต่เขาก็เข้าใจว่ากิริยารุ่มร่ามเมื่อครู่ทำให้นางถือสาอยู่บ้าง โชว์ว่าเขาารู้สึกเสียใจภายหลัง ตรงกันข้ามเขายังแอบยินดีที่นางเก็บไปใส่ใจด้วยซ้ำ

นับแต่ทั้งสองรู้จักกันจวบจนบัดนี้ ความสัมพันธ์เรียบง่ายมานานพอแล้ว ฉวยจังหวะที่ฉินเฉยศึกตรึงตัวฉกจากยังกักตนอยู่ เขาเจิ้งเฮ่าอี้ต้องพยายาม 'บุกเมืองช่วงชิงดินแดน' ให้ได้ถึงจะถูก

ขณะที่เขาจะเอ่ยปากพูดอะไรต่อพลันเห็นปูซุนวิ้งลงมาจากเส้นทางบนเขาอย่างรีบร้อน พอเห็นแต่ไกลว่าเจิ้งเฮ่าอี้กับชูเพียนจื่อยืนอยู่ด้วยกัน

ปู่ชุ่นก็ไม่มัวคำนึงถึงภาพลักษณ์อีก กระโจนมาถึงตรงหน้าทั้งสองแล้ว
เอ่ยเสียงรัวเร็วอย่างยินดีเป็นล้นพ้นว่า "ศิษย์น้องเขียนหวง ศิษย์พี่เจ๋ง!
ผู้อาวุโสสกุลปู่ส่งสารด่วนมาจากตระกูลเทวโอสถ บอกว่าคุณชายเกิดเรื่อง
แล้ว!"

ปู่เฉินอวีเกิดเรื่อง?!

เมื่อต๋อยตีของคนผู้นี้แม่ชูเพียนจื่อไม่เคยประจักษ์อย่างแท้จริง ทว่า
เพราะฮั่นตั้นเต่านิลวัตตุคักดีสิทธิ์ของสกุลปู่ที่ติดตัวเขานั่นขึ้นชื่อเรื่องพลัง
ป้องกัน เขาจะไปเกิดเรื่องอะไรได้เล่า

หรือว่าเขาก่อเรื่องเข้าแล้ว?

ไม่ถูกสิ คนผู้นี้แม่ไม่อาจพึ่งพา แต่ความจริงก็เป็นคนที่รู้กระจ่างว่า
อะไรทำได้ อะไรทำไม่ได้

ในใจชูเพียนจื่อมีความคิดนับไม่ถ้วนวนผ่าน จากนั้นร่ายยิ้มอัน
อ่อนโยนของนางก็หวนคืนมาประดับใบหน้าแล้วเอ่ยอย่างเยือกเย็นว่า
"ศิษย์พี่ปู่ชุ่น ท่านกล่าวให้ชัดเจนน้อย ที่แท้ศิษย์พี่เฉินอวีเกิดเรื่องอะไร
กันแน่"

หลังจากยื่นสารฉบับหนึ่งซึ่งเปิดออกแล้วถึงมือชูเพียนจื่อ ปู่ชุ่นก็
ตอบเสียงสั้น "คุณชายกับผู้อาวุโสสกุลปู่หลายท่านถูกเชิญไปที่ตระกูล
เทวโอสถเพื่อช่วยทำนายร่องรอยที่แท้จริงของศิลาร้อยสมุนไพรรากฏว่า
พวกเขายังไปไม่ถึงหุบเขาฉางซุนก็ถูกพวกอู๋สิงซุ่มโจมตีเสียก่อน คุณชาย
หมายจะปกป้องเหล่าผู้อาวุโสจึงถูกวิชาพิษภูมุนตร์ดำของอู๋สิงทำร้าย
จนสลบไสลไม่ฟื้นตั้งแต่นั้น เพราะหัตถ์ผู้อาวุโสสูงหลายท่านของตระกูล
เทวโอสถได้ข่าวรู้ดมาช่วยอีกแรง ถึงทำให้พวกอู๋สิงตกใจล่าถอยไป

ตระกูลเทวโอสถบอกว่าไม่มีศิลาร้อยสมุนไพรร พวกเขาทำได้เพียงชะลออาการของคุณชาย... ศิษย์น้องเขียนหวง เจ้าโปรดรีบไปช่วยคุณชายของพวกเราโดยเร็วเถอะ..."

ขณะที่เขาเอ่ยชี้แจง ชูเพียนจื๋อกับเจิ้งเฮ้าอี้ก็อ่านสารตั้งแต่นั้นจนจบแล้ว ใจความหลักบรรยายอาการบาดเจ็บของปู่เจินอวี่ ตอนนั้นเขารักษาชีวิตได้ชั่วคราวโดยอาศัยหญ้าเขียนฉางซุนหนึ่งในสุดยอดของวิเศษของตระกูลเทวโอสถ ทว่าหากออกจากหุบเขาฉางซุนไป หญ้าเขียนฉางซุนก็จะเหี่ยวเฉา ดังนั้นจึงจำต้องส่งสารด่วนมาที่เกาะเดียนเพ็ญเพื่อเชิญตัวหลิวเขียนหวงเจ้าของน้ำพุชีพ

ปู่ชุนรู้วาระนี้หลิวเขียนหวงกำลังกักตนเลื่อนชั้น เดิมทีเขารีบรุดมาก็คิดว่าอาจต้องรออีกพักใหญ่ ไม่นึกเลยกลับได้เห็นนางออกจากการกักตนแล้ว ทั้งอยู่กับเจิ้งเฮ้าอี้สหายสนิทที่สุดของคุณชายด้วย

ปู่ชุนพลันรู้สึกพบทางรอดในช่วงวิกฤต คุณชายของตนเป็นผู้ที่ 'เขียนลิขิตชะตา' ให้การดูแลจริงเสียด้วย หาไม่จะโชคดีเพียงนี้ได้อย่างไร

ชูเพียนจื๋อกับเจิ้งเฮ้าอี้สบตากัน ต่างก็รู้สึกว่าเรื่องราวนี้ทั้งกะทันหันทั้งมีเลศนัย

เพื่อจะค้นหาศิลาร้อยสมุนไพรรที่ถูกหลอกชิงไป ตระกูลเทวโอสถสืบเสาะไปทั่วทุกแห่งราวเสียดสี แต่ก็ยังค้นหาไม่พบ ตอนที่ลุ่มลุ่มมืดถ้าพันจิ้งจอก ชูเพียนจื๋อยืนยันกรานว่าข้อมูลของพวกเขามีผิดพลาด หน้ซ้ำความจริงอันชิงอังกี้ไม่ใช่เจ้าของศิลาร้อยสมุนไพรรแล้ว จึงไม่อาจรับรู้ถึงตำแหน่งที่อยู่ของมันแม้แต่น้อย ในสถานการณ์เช่นนี้ พวกเขาคิดจะเชิญตระกูลเทวพยากรณ์ไปช่วยทำนายก็ไม่แปลก

ปู่เงินอวี่ทายาทของตระกูลเทพยากรณร์นั้นแม้เชื่อถือไม่ได้
เอาเสียเลย ทว่าคนอื่นๆ ในตระกูลนั้นมีความรู้ความสามารถที่แท้จริงอยู่
พอตัว ของวิเศษและวิชาลับที่ตกทอดมาก็มีอยู่ไม่น้อย

เพียงแต่ตระกูลไสยเวทดึกข่มอยู่นอกหุบเขาฉางซุนอย่างประจวบ
เหมาะถึงเพียงนี้ ย่อมไม่ค่อยชอบมาพากลแล้ว

เจ้เจ้าอึกกับชูเพียนจื่อมองไม่ออกเลยว่าอีกฝ่ายทำเช่นนั้นจะได้
ประโยชน์อะไร

ก่อนหน้านี้ตอนที่ข่มกำลังในหุบเขาฉางซุนแทบจะว่างเปล่า อีกฝ่าย
ไม่ได้ลงมือ ทว่าตอนนี้กลับเล่นงานคนตระกูลเทพยากรณร์ซึ่งแต่ไรมา
ไม่เคยขัดแย้งกับผู้ใด ตราพนี้พิเศษของสกุลปู่ก็ยังไม่ได้ส่งมอบแก่
ปู่เงินอวี่สักหน่อย การที่อีกฝ่ายข่มใจมุดอยู่นอกหุบเขาฉางซุน คนตระกูล
เทพโอสถจะออกมาช่วยเหลืก็ไม่ได้เสียเวลาอะไรเลย ข้าผลของ
ปฏิบัติการในครั้งนี้ก็มีปู่เงินอวี่เพียงผู้เดียวที่บาดเจ็บ

เปรียบเทียบแล้วตระกูลไสยเวทส่งผู้แข็งแกร่งขึ้นทรงฤทธามาถึง
สองคน แต่กลับได้ผลลัพธ์เพียงเท่านี้...ช่างฟังไม่ขึ้นเอาเสียเลย

กระนั้นเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรชูเพียนจื่อก็ต้องไปเยือน
ตระกูลเทพโอสถสักครา

"ข้าจะไปกับเจ้าด้วย" เจ้เจ้าอึ้นสารคินให้ปู่ชุ่น ก่อนจะหันไปอ่อย
กับชูเพียนจื่อ

เขาพอจะสูดได้กลิ่นของแผนการร้ายเช่นกัน อีกอย่างแต่ไรมา
ความสัมพันธ์ระหว่างตระกูลแพทย์กับตระกูลเทพโอสถก็ไม่ลงรอย
ชูเพียนจื่อเดินทางไปเพียงลำพังเขาไม่ค่อยวางใจ

ปูซุ่นเองก็นึกถึงเรื่องบาดหมางระหว่างตระกูลแพทย์กับตระกูลเทวโอสถ หากมีเจ้เจ้าอื้อทาทายของตระกูลอันดับหนึ่งฝ่ายธรรมะผู้นี้ไปด้วย ย่อมช่วยเป็นคนกลางไกลเกลี่ยได้ ดังนั้นปูซุ่นจึงตอบรับพลางพยักหน้ารัว "วิเศษไปเลย ขอคุณศิษย์พี่เจ้ยิ่งนัก"

ซูเฟียนจื๋อขบคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ย "ข้าจะไปบอกกล่าวหลิวมู่กับเหล่าท่านครูสักหน่อย พรุ่งนี้เช้าพวกเราจะออกเดินทางกันเลย"

จากนั้นทั้งสามก็แยกย้ายกลับไปเตรียมตัวโดยไม่รอช้า

เหล่าท่านครูกับผู้อาวุโสของวังศาสตร์เพ็งได้ข่าวว่ามีศิษย์เลื่อนถึงชั้นเหนือสามัญอีกคนแล้ว ทว่ายังไม่ทันได้ไต่ถามรายละเอียด ก็ได้ยินว่านางจะไปช่วยรักษาปูเจินอวี่ที่ตระกูลเทวโอสถ แม้ปูเจินอวี่เป็นแบบฉบับของตัวป่วนในสายตาท่านครูกับผู้อาวุโส ทว่าเขาก็เป็นความหวังของสกุลปูทั้งหมด จะให้เกิดอะไรขึ้นกับเขาไม่ได้เด็ดขาด ดังนั้นนางจึงได้รับอนุญาตให้หยุดเรียนอีกระยะหนึ่งเพื่อไปคลี่คลายเรื่องนี้ในทันที

คนสกุลปูที่ดำรงตำแหน่งระดับสูงในวังศาสตร์ย่อมรู้ลึกซึ้งขอบคุณซูเฟียนจื๋อเป็นล้นพ้น ทว่าเหล่าท่านครูประจำวิชาที่ซูเฟียนจื๋อเรียนเป็นวิชาหลักกลับคับอกคับใจยิ่ง

ศิษย์ดีเด่นที่สุดนับแต่ก่อตั้งวังศาสตร์ผู้นี้ เพิ่งจะตกมาถึงมือพวกเขาไม่กี่วันก็มกหายหน้าไปไม่เห็นเงา ต่อให้มีเหตุผลอันชอบธรรมเต็มเปี่ยมก็ยังคงทำให้พวกเขาแสนจะอึดอัดขัดใจ

ซูเฟียนจื๋อรู้ความยิ่ง นางไปหาท่านครูแต่ละท่านถึงที่พัก ทั้งชี้แจงเหตุการณ์และขอลาหยุดอย่างเป็นทางการด้วยตนเอง ถึงค่อยทำให้ความขุ่นเคืองของเหล่าท่านครูบรรเทาลงไปบ้าง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ซูเฟียนจื่ออำลาคนสกุลหลิวแล้วออกไปที่ท่าเรือของ
เกาะเดือนเพ็ญ นางกับเจิ้งเฮ้อนั่งเรือเร็วที่ตระกูลเทพยการณ์จัดเตรียมไว้
เดินทางร่วมกับคนสกุลปู้มุ่งหน้าสู่ตระกูลเทพไอสถด้วยความเร็วสูงสุด

ปู้ซุ่นเป่ลือกนอกเป็นคนพูดมาก ชอบชกแซกเรื่องชาวบ้าน ทว่า
เนื้อแท้เป็นคนที่คิดอ่านรอบคอบรัดกุม เขาได้ยินปู้เจินอวี่บอกนานแล้ว
ว่าเจิ้งเฮ้อมีใจให้หลิวเซียนหวง เมื่อวานเขาก็ได้เห็นเองกับตา หลิวเซียนหวง
เพิ่งออกจากการกักตุนก็อยู่กับเจิ้งเฮ้อ ภาพที่ทั้งสองอยู่ร่วมกันแม้ไม่นับ
ว่าแฝงนัยอันคลุมเครือ แต่ก็ไม่ได้เรียบง่ายเพียงแค่นี้ศิษย์ร่วมอาจารย์
เดียวกันเด็ดขาด

ดังนั้นวันนี้พอขึ้นเรือเขาจึงเป็นฝ่ายลากคนอื่น ๆ ไปชมทิวทัศน์ ทั้ง
หนุ่มสาวทั้งสองให้อยู่ที่หัวเรือด้วยกันตามลำพัง

ก่อนปู้เจินอวี่จะออกเดินทางไปที่หุบเขาฉางซุนก็สำรวจภาพแล้วว่า
ตนเองอกหัก ศิษย์น้องเซียนหวงถูกเจิ้งเฮ้อเจ้าคนเหลี่ยมจัดคว้าไป
เสียแล้ว ดังนั้นปู้ซุ่นจึงไม่รู้สึกรู้ว่าทำเช่นนี้เป็นการทำลายเรื่องดีของปู้เจินอวี่
แต่อย่างใด ตรงข้ามกลับคิดคึกคักโลดไม่หายที่ตนเองขุดได้ข่าวเด็ดของ
บุคคลผู้ทรงอิทธิพลในวังศาสตร์สองคนนี้

ซูเฟียนจื่อไม่อาจเข้าใจถึงเจตนาดีของปู้ซุ่น ทว่าเขาทำเช่นนี้ก็
เอื้อให้นางหรือเรื่องบางอย่างกับเจิ้งเฮ้อได้สะดวก

"อีกเดี๋ยวพอถึงท่าเรือริมฝั่งทะเลสาบแล้ว ท่านช่วยกำบังหน่อย
ข้าจะให้ซูป้อวันกับซูเทียนหวารั้งอยู่ที่นี้" ซูเฟียนจื่อกล่าว

"พวกเขาอยู่ข้างกายเจ้า? พวกเขาคิดจะกลับไปเรียนที่วังศาสตร์
ต่ออีกหรือ" รสชาติอันเปรี้ยวฝาดผุดวาบขึ้นในใจเจิ้งเฮ้อ แม้เขาสัมผัส

ไม่ออกว่าระหว่างชูเพียนจื่อกับบุรุษแซ่ชูสองคนนี้มีความรักฉันหนุ่มสาว แต่พอเห็นนางนึกถึงพวกเขาอยู่เสมอ เขาก็อดไม่ได้ที่จะถือสาอยู่บ้าง

แต่โรมาเขาอำพรางอารมณ์ของตนได้ดียิ่ง ชูเพียนจื่อฟังไม่ออกว่า มีอะไรผิดแปลก จึงเพียงคลี่ยืมตอบว่า "ข้ายังอยากจะทำให้พวกเขาช่วย ทำความดีแทนข้าต่อ พวกเขาย่อมต้องรั้งอยู่ที่เกาะเดือนเพ็ญสิ อีกอย่าง การได้รู้เรียนฝึกวิชาอยู่ในวังศาสตร์ก็เป็นเรื่องที่ไม่เลวเลย"

"เจ้าชอบทำความดีถึงเพียงนี้ใช่เพราะมีสาเหตุอื่นหรือไม่ เป็นเพราะ เขียนใจประเสริฐจริงๆ นะหรือ" ข้อสงสัยนี้เก็บอยู่ในใจเจิ้งเฮ้ออ้อมนาน เหลือเกินแล้ว ถึงแม้ชูเพียนจื่อได้สีแดง 'อภินิหารเขียน' ออกมาครั้งแล้ว ครั้งเล่า แต่เขาก็ยังคงรู้สึกว้าเหวใจประเสริฐตลอดจนเรื่องราวมากมาย ที่นางกล่าวอ้างว่าเกี่ยวข้องกับเขียนผู้นี้ล้วนชอบกลอยู่บ้าง

เรื่องของเขียนใจประเสริฐเกี่ยวพันถึงความลับสุดยอดอย่างหนึ่งของชูเพียนจื่อ แม้นางไว้วางใจเจิ้งเฮ้ออ้อมมากทีเดียว แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นจะบอก ที่มาที่ไปของเรื่องนี้ตามตรง ดังนั้นนางจึงเพียงตอบอย่างกำกวม "ที่จริง พลังวัตรของข้าไม่ได้อาศัยตนเองฝึกฝนหรอก ยิ่งมีคนได้รับพรจาก เขียนใจประเสริฐมากเท่าไร พลังวัตรของข้าก็จะยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น ท่าน ไม่ลองคิดดูบ้าง ปกติท่านเคยเห็นข้ากักตนฝึกวิชาจริงๆ แบบพวกท่าน ด้วยหรือไม่ ข้ามีแต่ออกไปทำความดี สำหรับข้าการทำความดีก็เท่ากับ ได้ฝึกวิชาแล้ว"

ชูเพียนจื่อพุดมาถึงตรงนี้ก็ซึ้งตาใสเจิ้งเฮ้ออ้อมด้วยความอิจฉาอยู่บ้าง นางอุตสาหามีวิธีฝึกวิชาที่ใกล้เคียงกับการเล่นโก้งทั้งดวงดีได้เก็บเอาวัตถุเขียน สัตว์เทพ กับสัตว์อสูรอีกโขยงใหญ่ รวมถึงมารฟ้ามาเป็นผู้ช่วย ทว่าพลังวัตร

ของนางถึงกับยังไม่อาจแทงหน้าเจ้เข้าไปได้

คนผู้นี้ฝึกวิชาอย่างไรกันแน่ วิบริตผิมนุชย์มามาเกินไปแล้ว!

เจ้เข้าอ๊เพียงเห็นแววตาเจ้อความคับแค้นคู้้นักเดาความคิดในใจ
นางออก เขาจึงเอ่ยอย่างขบขันว่า "เจ้านะเก่งกาจมากแล้ว เจ้าไม่ลองคิด
ดูบ้าง ข้าเริ่มฝึกหนักทุกวันทุกคืนมาตั้งแต่เล็ก ฝึกมามากกว่าเจ้าตั้งกี่ปี่
เจ้าเพิ่งจะเริ่มฝึกนานเท่าไรเอง สองปี่กว่าได้กระมัง คนที่ควรจะรู้สึกลึกซึ้ง
วิชาคือข้าต่างหาก"

"เอาเถอะ เช่นนั้นพวกเราไม่ต้องอิจฉาวิชากันแล้ว มาพูดเรื่อง
คราวนี้ดีกว่า ข้ารู้สึกว่าคุณกลึง ค่ายมีหลุมพรางบางอย่างที่อันตราย
รออยู่ข้างหน้า" สังหรณ์ไม่ดีในใจชูเพียนจ้อทวิความรุนแรงอย่างที่ไม่เคยเป็น
มาก่อน หากมิใช่ชีวิตของปู่เงินอวี๋แขวนอยู่บนเส้นด้าย จำเป็นต้องให้นาง
ไปช่วยเหลือ นางก็อยากจะทำแต่พ่วงอยู่ที่เกาะเดือนเพ็ญเพื่อความปลอดภัย
ของตนเอง

"จริงของเจ้า นอกจากบางคนในตระกูลเทวโอสถที่เชื่อถือได้อย่าง
แน่นอน คนอื่นๆ ทางที่ดีเจ้าต้องระวังหน่อย" จากนั้นเจ้เข้าอ๊ก็พูดชื่อ
ออกมาติดกันเจ็ดแปดคน ทั้งแจกแจงฐานะกับภูมิลังของพวกเขา
ในตระกูลเทวโอสถให้นางฟังคร่าวๆ รอบหนึ่ง ชื่อแรกก็คืออวันผิงไห่
ประมุขสกุลอวัน

การมี 'สาย' ผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในตระกูลฝ่ายธรรมะก็สะดวกเช่นนี้
นี่เอง แม้ชูเพียนจ้อเคยทำการบ้านเกี่ยวกับตระกูลเทวโอสถมาไม่น้อย
แต่ถึงอย่างไรความเข้าใจก็ยังห่างชั้นลิบลับกับเจ้เข้าอ๊ที่คลุกคลีอยู่ใน
แวดวงฝ่ายธรรมะมาตั้งแต่เล็ก

ซูเพียนจื่อจดจำแต่ละชื่อที่เขาบอก อวินจิ้งจื่อซึ่งครวญก่อนคิดจะ
ลงไม้ลงมือถึงขั้นแตกหักกับนางที่นอกถ้าพันจิ้งจอกก็อยู่ในรายชื่อนี้ด้วย
นางจึงเอ่ยถามขึ้นอย่างแปลกใจอยู่บ้าง "อวินจิ้งจื่อก็น่าเชื่อถือหรือ"

"น่าเชื่อถือสิ แม้เขายืนอยู่ฝ่ายอวินสืออู่ แต่ก็เพียงแค่นี้ความเห็น
ไม่ลงรอยกับประมุขอวิน เขาก็ดีกับตระกูลเทวโอสถจริงแท้แน่นอน
ทั้งไม่มีความคิดเห็นแก่ตัวใดๆ ไม่เหมือนอย่างอวินสืออู่หรอก" เจิ้งเฮ้ออ๋
พูดมาถึงตรงนี้ก็ไม่ได้พูดต่ออีก

อวินสืออู่คือบุคคลที่ซูเพียนจื่อเฝ้ารวังเป็นพิเศษ ทว่าสำหรับเจิ้งเฮ้ออ๋
ต่อให้อวินสืออู่มีความผิดมากสักเพียงใด ก่อนที่จะยืนยันได้ว่าคนผู้นี้
ทรยศสกุลอวินไปสมคบกับตระกูลไสยเวทจริง อีกฝ่ายก็ยังคงเป็น
ผู้มีอาวุโสคนหนึ่งของเขา อีกอย่างเขาเองก็ไม่อยากจะวิจารณ์ข้อบกพร่อง
ของผู้ชั้นลับหลังตามอำเภอใจ

"หวังว่าศิษย์พี่เจินอวีจะไม่เป็นไร คราวนี้เขาช่างเคราะห์ร้ายนัก ไม่รู้
เขาทำนายออกว่าตนเองจะมีเคราะห์นี้หรือไม่" ซูเพียนจื่อทอดตามอง
ทะเลสาบดาวเดือนอันไพศาล นึกถึงคราวก่อนที่นั่งเรือร่วมกับปูเจินอวี
เขาเพียงขี้นิ้วส่งเดชก็ชี้ตัวมือสังหารสองคนที่หน่วยยอดพิฆาตส่งมา
เล่นงานนางได้แล้ว ฝีมือช่างน่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ

"เวลาเขาทำนายเรื่องผู้อื่นก็แม่นยำเป็นบางครั้ง ทำนาย
เรื่องตนเองยิ่งแทบไม่เคยแม่นยำเลย" การจะไม่วิจารณ์ผู้อื่นลับหลัง
ตามอำเภอใจก็ต้องดูด้วยว่าผู้อื่นที่มีข้อบกพร่องนั้นเป็นใคร

สำหรับปูเจินอวี เจิ้งเฮ้ออ๋ย่อมจะไม่เกรงอกเกรงใจนัก

"ศิษย์พี่เจินอวีประสบเคราะห์หนนี้ ไม่แน่ว่าจะได้กลายเป็นเจ้าของ

กายทิพย์เหมือนอย่างศิษย์พี่ทั้ง เช่นนั้นเขาจะต้องร้องให้ออกมาแน่" ชูเพียนจื่อเอ้อย่างยินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น

หลังจากทั้งเซ่งหยางเจ้บหนักหายดีกลายมาเป็นเจ้าของกายทิพย์เพลิงแท้บุคคลระดับสูงในวังศาสตร์กับตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะหลายตระกูลต่างก็มีความเห็นใหม่เกี่ยวกับกายทิพย์น้ำพิสุทธ์ที่จำววังเสาะหาจนทั่วทั่วไม่พบ

ในเมื่อกายทิพย์เพลิงแท้ของทั้งเซ่งหยางเกิดขึ้นจากการเสริมเติมเต็มในภายหลัง เช่นนั้นปู่เงินอวี่ผู้ฝึกวิชาสายธาตุน้ำที่มีพรสวรรค์สูงยิ่งกว่าทั้งเซ่งหยางก่อนบวชก็นึกอ้อ 'วิวัฒนาการ' ด้วยวิธีการบางอย่างจนกลายเป็นเจ้าของกายทิพย์น้ำพิสุทธ์ได้ใช่หรือไม่

สถานการณ์เยี่ยงนี้หากเปลี่ยนเป็นผู้ฝึกวิชาคนอื่นจะต้องตื่นตื่นยินดีไม่สิ้นสุด ทั้งกระตือรือร้นเป็นฝ่ายมาหาชูเพียนจื่อเอง เพื่อจะหาหรือวิธีการอันแน่ชัดและความเป็นไปได้ที่จะ 'วิวัฒนาการ' เป็นแน่

มีอยู่คนหนึ่ง ตอนนั้นปู่เงินอวี่วิ่งโรมหาชูเพียนจื่อทันทีจริงเสียด้วย ทว่าสิ่งที่เขาร้องขอคือให้นางช่วยออกหน้าบอกรรดาผู้ใหญ่ที่คาดหวังกับเขาอย่างแรงกล้าขึ้นทุกทีว่าเขาไม่มีโอกาสจะกลายเป็นเจ้าของกายทิพย์น้ำพิสุทธ์ได้หรอก

ถ้อยคำเดิมของปู่เงินอวี่กล่าวไว้เช่นนี้... "เมื่อก่อนแค่ข้ามีคุณสมบัติดีกว่าอาหยางนิดหน่อยก็ทำให้ถูกพวกผู้ใหญ่จับไปเปรียบเทียบกับคนอื่นอยู่เรื่อย จากนั้นพวกผู้ใหญ่ยังชอบถึงตาใส่ข้าอย่างแสนเจ็บแค้น ต่อว่าข้า มุมานะไม่มากพอ หาไม่พลังวัตรจะต้องดีกว่าอาหยางมาก คำพูดทำนองนี้ ข้าฟังจนหูด้านหมดแล้ว

ไม่ง่ายเลยกว่าที่ตอนนี้อาหยางจะกลายเป็นเจ้าของกายทิพย์เพลิงแท้จนได้ คุณสมบัติของเขาทั้งห้าเป็นช่วงตัว ข้าไม่ต้องกังวลว่าพวกผู้ใหญ่จะเอาความคืบหน้าในการฝึกวิชาของข้าไปเปรียบเทียบกับเขาอีก ต่อให้ข้าหย่อนยานสักหน่อย อันตบรั้งท้ายสักนิดก็ไม่ใช่ไรแล้ว แต่หากตอนนี้ข้ากลายเป็นเจ้าของกายทิพย์น้ำพิสุทธ์ ข้าไม่ต้องเป็นเหมือนเมื่อก่อน ถูกคนกลุ่มใหญ่จับผิดติเตียนต่อไปหรอกหรือ

เขียนหวงเจ้าคิดคุณนะ เมื่อก่อนแค่อาหยางคนเดียวก็นำรำคาญแทบตายแล้ว ขึ้นข้ามีกายทิพย์น้ำพิสุทธ์ขึ้นมา ฆะตากรมที่ต้องผจญก็คือถูกผู้อื่นเอาไปเปรียบเทียบกับตัววิปริตอีกสามคนตลอดเวลา แม้ฉันจะทำให้ข้าถูกกล่าวขวัญร่วมกับเจ้าในฐานะห้ายอดกายทิพย์อยู่เสมอ แต่แค่นี้ก็ถึงตัววิปริตอีกสามคนนั้น ข้าก็รู้สึกใช้ชีวิตช่างเต็มไปด้วยวิบากกรรมหมดอาลัยตายอยากแล้ว!

ตอนนั้นทุกคนยังไม่รู้ว่าชูเพียนจื่อคือหลิวเขียนหวง คนส่วนใหญ่ล้วนเชื่อว่ากายทิพย์น้ำพิสุทธ์ที่เหลือจะต้องเป็นชูเพียนจื่อ ดังนั้นเรื่องหาทางทำให้คุณสมบัติพรสวรรค์ของปู่เงินอวี่เลื่อนขั้นจึงคึกคักอยู่เพียงไม่นานก็ไม่มีผู้ใดเอ่ยถึงอีก

มีเพียงชูเพียนจื่อที่รู้แ่ใจดี ความเป็นไปได้ที่ปู่เงินอวี่จะพัฒนาเป็นเจ้าของกายทิพย์น้ำพิสุทธ์นั้นมีไม่น้อยเลย ดังนั้นนางจึงไม่ได้ไป 'ลบล้างข้อสงสัย' ของผู้ใหญ่สกุลปู่ตามที่เขาร้องขอ

ขณะที่เจ้เจ้าอยู่กับชูเพียนจื่อสองคนพูดคุยกัน เรือกก็เทียบท่าริมฝั่งทะเลสาบดาวเดือนโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ผู้ที่รอรับอยู่ตรงนั้นมีทั้งคนตระกูลเทวพยากรณ์และตระกูลเทวโอสถ แน่แน่นอนว่ามีเจ้เจ้าอยู่กับพวกปู่ขุนไป

สนทนารับหน้าคนเหล่านั้นแทนนาง

ชูเพียนจื่ออ้างว่าจะไปซื้อของใช้ประจำวันในตลาดข้างท่าเรือ พอเสาะพบมุมที่ปลอดคน นางก็ปล่อยชูป้อวีนกับชูเทียนหวาออกมาจากดอกชวีหนี สิ่งให้พวกเขาติดต่อกับคนตระกูลสิบแปดมงกุฎที่อยู่ในวังศาสตร์และละแวกข้างเคียงเพื่อรวมกำลังกันช่วยนางเผยแผ่ลัทธิ

พวกเขาสองคนล้วนรู้ว่าเรื่องนี้สำคัญยิ่งยวดต่อการเพิ่มพูนพลังฝีมือของชูเพียนจื่อ ดังนั้นจึงตอบรับโดยไม่มีความคิดเห็นแย้งใดๆ

มีชูเทียนหวาอัจฉริยะด้านวิชากลวงแห่งตระกูลสิบแปดมงกุฎผู้นี้ช่วยวางแผนด้วยความจริงใจ ชูเพียนจื่อย่อมวางใจได้อย่างเต็มที่ เรื่องเพิ่มสาวกของเซียนใจประเสริฐจะต้องมีอนาคตที่สดใสไว้ขีดจำกัดแน่นอนหลังจากมอบลูกกลอนชำระกายกับลูกกลอนหลอมกระดูกที่พกติดตัวมาส่วนใหญ่ไว้เป็นทุนรอนสำหรับงานเพิ่มสาวก นางก็กลับไปสมทบกับพวกเจิ้งเฮ้ออย่างสบายใจ

ผู้อื่นเพียงนึกว่าชูเพียนจื่อไม่อยากเสวนากับคนตระกูลเทวโอสถ ไม่มีใครเคยสงสัยในจุดประสงค์ที่นางปลุกตัวไปตามลำพัง

พอคนตระกูลเทวโอสถเห็นชูเพียนจื่อ ในใจพวกเขาก็ไม่ค่อยปลอดภัยไปร่ำนัก อวินชิงอิงยอดหญิงของตระกูลตนเพิ่งจะเลื่อนสู่ขั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณไม่ทันไรก็ถูกหลอกชิงวัตถุศักดิ์สิทธิ์ไปเสียแล้ว จวบจนบัดนี้ร่องรอยของวัตถุศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงไม่มีเบาะแส หากไม่อาจตามหาคืนมา การเสื่อมถอยของตระกูลเทวโอสถก็แทบจะมองเห็นล่วงหน้าได้เลย

ทว่าในเวลานี้ตระกูลแพทย์ที่ตกต่ำมานานปีกลับมีหิ้วเซียนหวงโผล่มาเสียอย่างนั้น ข้าในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงหนึ่งถึงสองปีชื่อเสียงอัน

ติงามของนางก็ซจจายไปทั่วดินแดนพันเมฆมาแล้ว บัดนี้นางยิ่งเลื่อนไป
 ถึงชั้นเหนือสามัญ ยืนเคียงข้างเจ้เจ้าผู้สืบทอดของสกุลเจ้จรวงศ์ทอง
 ใบหยก ต่อให้เป็นคนสมองที่บักยังรู้สึกได้ว่าเจ้เจ้าผู้ปฏิบัติกับนาง
 เป็นพิเศษไม่เหมือนใคร

มีตัวเปรียบเทียบที่ต่างกันรุนแรงเอียงนี้ ในใจคนตระกูลเทวโอสถ
จะไม่เปรี้ยวฝาดได้อย่างไรกัน

ทว่ายิ่งในเวลาเช่นนี้ตระกูลเทวโอสถก็ยิ่งไม่ยอมให้ตระกูลของตน
น้อยหน้า อีกอย่างครั้งนี้ที่ปู่เงินอว้เจ็บหนัก ตระกูลเทวโอสถก็มีส่วนต้อง
รับผิดชอบ ดังนั้นพวกเขาจึงทุ่มทุนมหาศาลส่งอาซาเทพชั้นห้าที่แสน
หายากหลายตัวมารับส่งเจิ้งเห่าอี้ ซูเฟียนจื่อ และพวกปู่ซุ่น

ตอนที่ซูเพียนจื่อพาผู่อวินกับเจ้าหิมะกลับมาถึงท่าเรือ ก็พอดีเห็น
อาซาเทพขึ้นห้ายืนเรียงรายอยู่หนึ่งแถว บนท่าเรือมีผู้คนไม่น้อยล้อมชม
อยู่ไกลๆ เสียงอุทานตื่นตะลึงดังมาไม่ขาดสาย

อาชาเทพชั้นห้าบนดินแดนพันเมฆาหาได้ยากกว่าผู้แข็งแกร่งชั้น
พันโลกียะเสียอีก ตระกูลเทวโอสถถึงกับสามารถหามารวดเดียวห้าตัว
ช่างสมเป็นตระกูลแถวหน้าของดินแดนพันเมฆาจริงๆ

พอผู้อื่นเห็นอาชาทะพหลายตัวนั้น มีรูปโฉมไม่แพ้ตนเองเลย
 จมูกมันก็แค้นเสียยิ่งนัก ออกมาหนึ่งหน แสดงความไม่พอใจเกินร้อย
 ที่ถูกอาชาทะพตัวอื่นแย่งความโดดเด่นกับมัน

เดิมทีมันนึกว่าการเผยโฉมอันหล่อเหลาในโอกาสที่เป็นทางการ
ครั้งแรกหลังเลื่อนขั้นต้องทำให้ผู้คนนับไม่ถ้วนสยบแทบขาของมัน
อย่างแน่นอน นึกไม่ถึงเลยดันมีพวกฟองที่ขัดตาตั้งหลายตัวโผล่มา

เสียอย่างนั้น

อันที่จริงนอกจากเจิ้งเฮ้อที่ก่อนหน้านี้เคยเห็นผู้อาวุโสนหลังเลือนชั้นแล้ว คนตระกูลเทวโอสถกับตระกูลเทพยการณพอเห็นผู้อาวุโสดังนั้นก็ตกตะลึงยิ่งกว่าตอนที่มันเห็นอาชาเทพตัวอื่นเสียอีก

ผู้อาวุโสม้าพาหนะของหลิวเซียนหวงเป็น 'สัตว์ดาวเด่น' ที่มักตะลอนไปทั่วเกาะและมีชื่อเสียงเลื่องลือวงศ์ศาสตร์ ทุกคนล้วนรู้ว่ามันคือสัตว์อสูรที่นางให้ความสำคัญที่สุด ก่อนหน้านี้ได้ข่าวว่ามันเลือนชั้นตามนางจากชั้นสามมาเป็นชั้นสี่ก็น่าตระหนกตกใจมากแล้ว ตอนนี้นางเลือนชั้นไม่ทันไร มันก็กลายเป็นชั้นห้าเช่นกัน ทำเอาผู้อาวุโสมดค้ำพุดไปทีเดียว

สัตว์อสูรสามารถเลือนชั้นตามมนุษย์อย่างง่ายดายแบบนี้ได้ตั้งแต่เมื่อไรกันนี้!

เดิมทีคนตระกูลเทวโอสถหมายอาศัยอาชาเทพชั้นห้าหลายตัวนี้อวดขุมกำลัง ทำให้หลิวเซียนหวงกระอักกระอ่วนเสียบ้าง นึกไม่ถึงว่าผลจะออกมาเป็นเยี่ยงนี้

คนตระกูลเทวโอสถพูดถ้อยคำตามมารยาทเพียงสองสามประโยคอย่างแข็งกระด้าง จากนั้นก็ให้ทุกคนแยกย้ายกันขึ้นที่อาชาเทพ รุดเดินทางสู่หุบเขาฉางซุนของตระกูลเทวโอสถกันด้วยความเร็วเต็มกำลัง

รจนผู้อาวุโสนเหาะขึ้นฟ้าแล้ว ชูเพียนจี้ถึงลูบคอมันพลางเอ่ยพลอบใจว่า "ชั้นห้าก็คือจุดสูงสุดในชีวิตของพวกเขาแล้ว ผิดกับเจ้าที่วันหน้ายังจะได้กลายเป็นอาชาเทพชั้นหกและชั้นเจ็ด ถึงตอนนั้นจะไม่มีม้าตัวใดเทียบกับเจ้าได้แน่นอน"

"ก็นั่นละสิ! วันหน้าพวกเรายังจะเป็นอสูรเซียนกันด้วย!" เจ้าหิมะ

เอ่ยด้วยพลังเต็มเปี่ยมอย่างหาได้ยากยิ่ง

ไม่มีทางเลยที่มันจะไม่มั่นใจ ก็เมื่อสองปีก่อนมันยังเป็นแค่สัตว์อสูร
ชั้นสองที่แสนอ่อนแอตัวหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้ฝึกวิชาหรือสัตว์อสูรใดๆ ก็
รังแกมันได้อย่างง่ายดายแทบทั้งนั้น ทว่าตอนนี้มันเป็นถึงสัตว์อสูรชั้นห้า
เชียวนะ! การเปลี่ยนแปลงอันใหญ่หลวงนี้ เมื่อก่อนกระทั่งในฝันมันก็
ยังไม่กล้าฝันด้วยซ้ำ

มันจึงมีเหตุผลเต็มที่ให้เชื่อว่าวันหน้าตนเองจะกลายเป็นเตียวหิมะ
เนตรทิพย์ตัวแรกในประวัติศาสตร์ของดินแดนพันเมฆาที่ได้เลื่อนเป็น
อสูรเซียน

ผู้อาวุโสเสี้ยงฮี้สองที่ นับว่ายอมรับคำปณิธานของพวกนาง
หนึ่งคนหนึ่งเดียวแล้ว ทว่าซูเฟียนจื๋อกลับยังรู้สึกอยู่ตลอดว่าอารมณ์
ของมันไม่ค่อยปกตินัก

ผู้อาวุโสนกลบเกลื่อนความเจ็บขมของตนด้วยการเร่งหะเหเต็มกำลัง
มันรู้แะใจดี มันคงไม่มีโอกาสได้เดินเป็นเพื่อนซูเฟียนจื๋อจนถึงปลายทาง
เสียแล้ว...

หุบเขาฉางซุนของตระกูลเทวโอสถตั้งอยู่ในเขตแคว้นเยียนเยวี่
ออกเดินทางจากทะเลสาบดาวเดือนด้วยอาชาเทพชั้นห้า เพียงสามวัน
ก็มาถึงนอกหุบเขาแล้ว

ซูเฟียนจื๋อมาเยือนครั้งแรกจึงไม่มีความรู้สึกอะไร ผิดกับเจิ้งเฮ้อ
และปู้ซุนที่เคยมาไม่ต่ำกว่าหนึ่งหน ทั้งสองจึงรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่า
การป้องกันทั่วหุบเขาฉางซุนเข้มงวดกว่าในอดีตมาก

สกุลปู่กับสกุลอวินต่างก็ส่งผู้อาวุโสหนึ่งท่านมาคอยที่ปากทางเข้าหุบเขาตั้งแต่แรก พอเห็นว่าเจ้เฮ้อ๊มาเป็นแขกเพิ่มอีกคน ผู้อาวุโสทั้งสองก็ประหลาดใจอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะพาแขกตรงไปพบปู่เงินอวีทันที

ตอนนี้ปู่เงินอวีพักอยู่ที่สวนหญ้าเขียนฉางซุนภายในเขตหวงห้าม เมื่อผู้อาวุโสทั้งสองเดินเป็นเพื่อนชูเทียนจื่อกับเจ้เฮ้อ๊ไปจนถึงนอกเขตหวงห้ามนั้น ก็เห็นอวินผิงให้ออกมาจากด้านในพอดี เขาเห็นเส้นผมยาวที่แสดงถึงพลังฝีมือขั้นใหม่ของชูเทียนจื่อแล้วก็อดไม่ได้ต้องชะงักไปเล็กน้อย สิ้นเสียงถอนหายใจอันแผ่วเบาชนิดยากจะจับสังเกต เขาก็เอ่ยด้วยถ้อยคำอันนุ่มนวล "ยินดีกับแม่นางหลิวที่กำลังก้าวขึ้นไปอีกขั้น เรื่องคราวนี้เดิมเป็นเพราะตระกูลเทวโอสถของข้าเตรียมการไม่รอบคอบ จึงต้องลำบากแม่นางหลิวรุดมาเกี่ยวนี้โดยเฉพาะ"

ชูเทียนจื่ออุบศิลาร้อยสมุนไพรรของสกุลอวินไป ถึงอย่างไรก็ตาม ตะขิดตะขวงใจอยู่บ้าง ตั้งแต่เฒ่าอวินผิงให้ก็ไม่เคยกระทำเรื่องไม่ดีใดๆ ต่อนางหรือตระกูลแพทย์เลย ดังนั้นนางจึงไม่อาจตีหน้ายักษ์ซักสีหน้าให้อีกฝ่ายดู หลังจากคำนำบอวินผิงให้อย่างนอบน้อมด้วยพิธีการของผู้เยาว์ นางก็เอ่ยว่า "ศิษย์พีเงินอวีให้การดูแลอย่างดี ในเมื่อเขาเกิดเรื่อง ข้าช่วยเหลือสุดกำลังก็เป็นสิ่งที่สมควร ประมุขอวินเกรงใจเกินไปแล้ว"

พอเห็นผู้อาวุโสสกุลปู่ที่อยู่ด้านหลังของนางมีสีหน้ากระสับกระส่ายนิดๆ อวินผิงให้ก็รู้ว่าตอนนี้คนสกุลปู่อยากให้หลิวเขียนหวงรีบไปตรวจรักษาอาการของปู่เงินอวีโดยเร็วที่สุด ดังนั้นเขาจึงไม่พูดมาก เพียงหันหน้าไปเอยกับเจ้เฮ้อ๊ว่า "เฮ้อ๊ไม่ได้มาหุบเขาฉางซุนนานแล้ว ป้าของเจ้าคิดถึงเจ้ามาก แม่นางหลิวไปดูอาการบาดเจ็บของหลานเงินอวี"

เจ้าก็ไปเยี่ยมป่าของเจ้าเถอะ"

ด้านในก็คือเขตหวงห้ามของตระกูลเทวโอสถ หลิวเซียนหวง ต้องเข้าไปถึงจะเยียวยาอาการให้ปูเจินอวี่ได้ นั่นไม่มีหนทางอื่น ทว่า 'ผู้ไม่เกี่ยวข้อง' อย่างเจิ้งเฮ้ออี้ย่อมไม่เหมาะที่จะให้เข้าไปด้านใน

เจิ้งเฮ้ออี้ย้ำใจกฎเกณฑ์เหล่านี้ดี ก่อนมาเขาก็นึกถึงรายละเอียดข้อนี้เช่นกัน จึงรีบตอบปนยิ้มน้อยๆ "ขอรับ"

บิดาของเจิ้งเฮ้ออี้ยี่มีลูกพี่ลูกน้องห่างๆ อยู่คนหนึ่ง นางแต่งให้บุตรหลานสายรองของตระกูลเทวโอสถจริงๆ แต่เจิ้งเฮ้ออี้ยี่ไม่ได้สนิทสนมกับท่านป่าผู้้นเท่าไรนัก เรื่องไปเยี่ยมนางจึงเป็นเพียงคำกล่าวอย่างอ้อมค้อมให้เขาปลีกตัวไปเท่านั้น

อวีนึงให้มาปรากฏตัวที่นี้ก็หมายจะตัดความยุ่งยากให้เจิ้งเฮ้ออี้ยี่กับหลิวเซียนหวง ทั้งสองจะได้ไม่ต้องมากพิธีรีตอง แวะไปคารวะเขาผู้เป็นเจ้าบ้านโดยเฉพาะอีก ตอนนี้อยู่ตระกูลเทวโอสถกล่าวได้ว่าอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งการอยู่รอดหรือล่มสลาย เขาไม่มีแก๊ใจและไม่มีเวลามากนักที่จะต้อนรับขับสู้แขก ดังนั้นจึงเพียงเผยโฉมแล้วจากไป

หลังจากมองส่งซูเฟียนจื่อติดตามผู้อาวุโสสกุลอวีนเข้าไปในเขตหวงห้ามแล้ว เจิ้งเฮ้ออี้ยี่ไม่ได้ไปเยี่ยมท่านป่าผู้้นนั้นแต่อย่างใด เขาตั้งตัวปูชน์ที่กลัดกลุ้มรุ่มร้อนใจกับผู้อาวุโสสกุลปูคนที่मारอรับพวกเขาถึงนอกหุบเขา ไปดื่มน้ำชาพักผ่อนที่โถงด้านข้างพลางซักถามรายละเอียดของเหตุไม่คาดฝันในครั้งนี้กับอาการบาดเจ็บของปูเจินอวี่

ผู้อาวุโสสกุลปูท่านนี้มีนามว่าปูเสวียน เป็นญาติผู้้นของท่านปูของปูเจินอวี่ และเป็นหนึ่งในผู้ใหญ่ไม่กี่คนที่มีความสัมพันธ์กับปูเจินอวี่

ค่อนข้างดี

ปู่เสวียนแทบไม่อาจอำพรางแวววิตกกังวลบนใบหน้า เขยปาก
โพล่งออกมาทันทีว่า "อันที่จริงอาอวีเกิดเรื่องคราวนี้ล้วนเป็นเพราะข้าเอง"

เจิ้งเฮ้าอี่เอ๋ยพลบโยน "ต่อให้เปลี่ยนเป็นคนอื่นในสกุลปู่ อาอวี
ก็จะเสี่ยงชีวิตเข้าช่วยเช่นกัน ผู้อาวุโสปู่อย่าได้เก็บไว้ในใจอีกเลย"

ปู่เสวียนส่ายหน้าตอบเสียงฝีเท้าว่า "ไม่ใช่อย่างนั้น อาอวีสัมผัส
ได้ว่าข้าจะเกิดเรื่อง เขาถึงได้รับร้อนเดินทางมา หมายถึงให้นมข้าวให้ข้า
กลับไป แต่ข้าไม่ได้ใส่ใจคำพูดของเขาเลย เขาถึงได้ตั้งต้นจะอยู่สัก
เคราะห์นั้นแทนข้า..."

เจิ้งเฮ้าอี่ตรองเหตุการณ์ก่อนหลังก็พอจะเข้าใจเรื่องราวแล้ว เดิมที
ตระกูลเทวโอสถไม่ได้เชิญปู่เงินอวีมาด้วย ต้นสีกหนาบางของคนผู้นี้
บุคคลระดับสูงในตระกูลเทวโอสถก็พอจะรู้อยู่บ้าง จึงไม่เชื่อสักนิดว่าเขา
จะทำนายได้ข้อมูลอะไรที่เป็นประโยชน์

เท่าที่เจิ้งเฮ้าอี่รู้มา ปู่เงินอวีได้ยินผู้อาวุโสสกุลปู่ที่ดำรงตำแหน่ง
อยู่ในวังศาลร่อยถึงเรื่องนี้ถึงได้พลันตัดสินใจจะมาชมเรื่องสนุก ตอนนั้น
เจิ้งเฮ้าอี่ยังนึกว่าเขาตั้งใจอยากมาชมเรื่องสนุกของพวกเขาอวีนส์อยู่ นึกไม่ถึง
ว่าที่แท้เขาไม่วางใจในความปลอดภัยของพวกเขาปู่เสวียน ถึงได้หนีเรียน
ตามออกมา

คำพูดของปู่เงินอวีบ้างก็แม่นยำบ้างก็คลาดเคลื่อน ข้าประกอบด้วย
วาจาไร้สาระเสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่แปลกเลยที่พวกเขาปู่เสวียนจะไม่เชื่อถือ
ทว่าผลคราวนี้...ปากอิก้าของปู่เงินอวีदनแม่นยำอีกครั้งแล้ว

แม้ปกติเขาจะถือด้านเสียจนผู้ใหญ่น้อยในสกุลปู่แทบอยาก

ลบชื่อเขาออกจากวงศ์ตระกูล แต่กับผู้หญิงหลายคนที่มีน้ำใสใจจริงต่อเขา อันที่จริงเขาก็ให้การเคารพและใส่ใจเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นเขาถึงยอมไปต้านเคราะห์นี้เองยังดีเสียกว่า

ถึงอย่างไรปู่เสวียนก็มีใช้คนทั่วไปที่รู้จักแต่ตีโพยตีพาย ไม่ช้าเขาก็ปลุกปลอบกำลังใจตนเอง บอกเล่าเหตุไม่คาดฝันครั้งนี้ออกมารอบหนึ่ง

เหตุการณ์โดยรวมก็ใกล้เคียงกับที่ก่อนหน้านี้ปู่ขุนนำความมาบอกเพียงแต่บรรยายรายละเอียดมากกว่า เจิ้งเฮาอี้ไม่พบข้อสงสัยใหม่เพิ่มเติมสักเท่าไร ทว่าความกระวนกระวายในใจกลับยิ่งทวีความรุนแรง

เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนสอบถาม "ผู้อาวุโสปู่ข้าจำได้ว่าวิชาพยากรณ์ส่วนใหญ่ก็ไม่ค่อยได้ผลกับคนใกล้ชิด ไซ้มีคำกล่าวเช่นนี้หรือไม่"

"มิจิต สิ่งสำคัญอันดับแรกของวิชาพยากรณ์คือต้องสะท้อนเจตนารมณ์ของสวรรค์ ความรักความปรารถนาส่วนตนล้วนมีอิทธิพลต่อผลการทำนาย อีกอย่างโดยทั่วไปเรื่องของคนใกล้ชิดไม่เคยลัวเกี่ยวพันกับชะตาของผู้พยากรณ์ แม้แต่นักทำนายฝีมือฉกาจ สิ่งที่ยากที่สุดก็คือการอ่านดวงชะตาของตนเองให้กระจ่าง" ปู่เสวียนรู้ว่าเจิ้งเฮาอี้เอยถึงเรื่องนี้ในเวลานี้จะต้องมีเหตุผลของเขาเป็นแน่ ดังนั้นจึงชี้แจงอย่างชัดแจ้ง

เจิ้งเฮาอี้ครุ่นคิดก่อนเอย "ผู้อาวุโสปู่จะทำนายให้เขียนหงส์กนกน้อยได้หรือไม่"

93

ในเมื่อชูเพียนจื๋อจะต้องอยู่ร่วมกับปู่เงินอวี๋ไปอีกช่วงระยะเวลาหนึ่ง หากนางปลอดภัยดี ปู่เงินอวี๋ก็น่าจะไม่ใช่เป็นไรเช่นกัน เจิ้งเฮ่าอี้ไม่เคยสงสัยอยู่แล้วว่าชูเพียนจื๋อผู้ถือครองทั้งศีลาร้อยสมุนไพโรและน้ำพุทิพย์จะมีความสามารถเยียวยาปู่เงินอวี๋หรือไม่

การคาดคะเนดวงชะตาของอีกผู้หนึ่งจากบุคคลที่เกี่ยวข้องเช่นนี้ ก็เป็นวิธีพยากรณ์ที่พบได้บ่อยยิ่ง แม้ปู่เสวียนไม่มีความสามารถในการหยั่งรู้มาแต่กำเนิดเช่นปู่เงินอวี๋ ทว่าโดยทั่วไปคนสกุลบูต่างก็มีสัมผัสที่ค่อนข้างเฉียบไวในเรื่องภยันตราย ประกอบกับท่าทีของเจิ้งเฮ่าอี้ก็ทำให้ในใจปู่เสวียนกระสับกระส่ายอยู่บ้าง เขาจึงผงกศีรษะตอบรับ ไปนั่งขัดสมาธิที่ด้านข้าง แล้วสงบใจอันวิคานวณในทันที

ยิ่งคำนวณสีหน้าของปู่เสวียนก็ยิ่งหนักอึ้ง ผ่านไปครู่หนึ่งเขาก็ค่อยๆ ลืมตา เอยด้วยสีหน้าอันซีดขาวว่า "เคราะห์หนัก"

"อะไรนะขอรับ!" ปู่ชุ่นกระโดดโหยงก่อนใคร หากกลัวเขียนหวง มีเคราะห์หนัก เช่นนั้นปู่เงินอวีไม่ยิ่งอันตรายหรือ!"

เจ้เฮ้ออ้อและปู่ชุ่นล้วนเข้าใจดี หากไม่มีความมั่นใจมากพอ ปู่เสวียน จะไม่พลีผลามบอกผลลัพธ์ออกจากปากอย่างชัดเจนเช่นนี้แน่

เจ้เฮ้ออ้อพลันหันขวับมองไปยังทิศทางของเขตหวงห้าม มือค่อยๆ กำเป็นหมัดแน่น...

กลางหุบเขาฉางชุน ภายในห้องกรรมฐานอันซอมซ่อห้องหนึ่ง อวินชิงอิงนั่งขัดสมาธิหันหน้าเข้าหาผ่นั่งอยู่ตามลำพัง

ที่นี่เทียบกับห้องส่วนตัวของนางก็ไม่ต่างจากเขาเพียงเข้าไปเปรียบ กับวังหลวง ทว่านางกลับต้องมาอยู่ที่นี่หลายวันแล้ว นับตั้งแต่กลับจาก ทะเลสาบเงาฟ้านางก็อยู่ที่นี่มาตลอด นอกจากคนสนิทหนึ่งคนที่คอย ส่งอาหารและช่วยส่งข่าวจากอวินสื่ออู่ให้นาง นางก็ไม่ได้พบเจอผู้ใด อีกเลย

เมื่อก่อนไม่ว่านางจะเดินไปที่ใดในหุบเขาฉางชุนก็ล้วนมีคนเสนอตัว มาพูดประจบเอาใจ ทว่าบัดนี้นางกลับถูกทุกคนมองประหนึ่งผู้เป็น โรคระบาด กระทั่งบ่าวชราที่มาส่งอาหารให้นางทุกวันก็ยิ่งแสดงสีหน้า อันน่าคับแค้น รวบรวมกับนางมากไปครึ่งประโยคก็จะพลอยติดเสียด ไปด้วยกระนั้น

ในเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่เดือน อวินชิงอิงรู้ซึ้งแล้วว่าอะไรคือตกจาก สวรรค์ลงสู่ขุมมรก จวบจนบัดนี้นางถึงตระหนักได้กระจ่างแจ้ง ที่แท้สิ่งที่ เคยนึกว่าตนพึงมีพื้ได้นั้น เพียงพริบตาก็สามารถกลายเป็นสิ่งที่ไม่มี

ความเกี่ยวข้องใดๆ กับตนเลย

คนในตระกูลรู้แล้วว่าศิลาร้อยสมุนไพรรุกขผู้ในช่วงชิงไปโดยสมบุรณ์ หาไม่พวกเขาคงไม่ยอมรับข้อเสนอแนะของฝ่ายท่านอาสิปห่าไปเชิญคนตระกูลเทพยากรณ์มาช่วยสืบหาร่องรอยของมันหรอก

บัดนี้นางกลายเป็นคนบาปหนาที่สุดในตระกูลไปแล้ว หากมิใช่เพราะบิดานางคือประมุขสกุลอวิ้น ทั้งคนในตระกูลก็ไม่อยากให้เรื่องที่ศิลาร้อยสมุนไพรรเปลี่ยนเจ้าของรั่วไหลออกไป นางอาจจะถูกสำเร็จโทษอย่างลับๆ ไปแล้วก็เป็นได้

เมื่อก่อนนางรู้สึกว่าการตายน่าพรันพรึงยิ่ง ทว่าตอนนี้กลับรู้สึกว่าการสชาติของการถูกกักขังอยู่ที่นี้ไม่ได้เห็นแสงตะวันไปชั่วกาลนั้น น่าพรันพรึงยิ่งกว่า

แต่เมื่อนึกถึงข่าวที่อวิ้นสื่ออุให้คนส่งมา อวิ้นซึ่งอิงก็พลันหัวเราะออกในเสียงหัวเราะนั้นแฝงด้วยความอำมหิตเหยียดแหย่ที่ชวนให้ขนลุกขนพอง

ผ่านวันนี้ไป ปู่เงินอวิ้นก็จะสิ้นชื่อ หลัวเซียนหวงก็เช่นกัน ส่วนข้าอวิ้นซึ่งอิงจะได้ขึ้นแทนที่บิดาผู้อ่อนแอและแล้งน้ำใจ กลายเป็นประมุขคนใหม่ของตระกูลเทวโอสถ!

อีกด้านหนึ่งซูเฟียนจื่อเดินตามผู้อาวุโสสกุลอวิ้นเข้าไปในเขตหวงห้ามเปลือกนอกนางสงบเยือกเย็น แท้จริงได้ลอบเตือนมารฝันกับผีเสื้อซ่อนฟ้าให้ระวังป้องกันอยู่ทุกเมื่อ สัตว์อสูรใหญ่ผู้น้อยในดอกชวีหมีต่างก็พร้อมรอบัญชาอยู่

เจ้าหิมะมีรูปร่างเล็กทั้งสันตติด้านการเก็บงำกลืนอาย มันจึงรับหน้าที่ยืนอยู่บนปาฐูเพียนจื่อ ทำที่เป็นมองไปรอบทิศด้วยความอยากรู้อยากเห็น พลางจดจำสภาพแวดล้อมรอบด้านกับสิ่งที่น่าสงสัยทั้งหมดเอาไว้

หลังจากพวกนางเดินตัดผ่านหมอกที่เปียกกับป่าเล็กๆ อีกผืน พื้นที่เบื้องหน้าสายตาก็พลันเปิดโล่ง ระยะเวลาการมองก็เปลี่ยนเป็นแสนแจ่มชัด

นั่นคือผืนหญ้าทรงกลมซึ่งกว้างอย่างน้อยหนึ่งร้อยจั้ง น่าแปลกที่หญ้าตรงนั้นมีสีสีเขียว ทว่าป็นสีดำกับสีขาว หากมองจากมุมสูงจะพบว่าตำแหน่งที่หญ้าสีดำกับสีขาวเหล่านี้เจริญเติบโตนั้นแบ่งแยกกันชัดเจน และประกอบกันเป็นรูปสัญลักษณ์มัจฉาอินหยางไท่จี*

ส่วนปูเจินอี่นอนอยู่ตรงใจกลางของผืนหญ้าทรงกลมนี้พอดี หญ้าข้างกายด้านหนึ่งจึงเป็นสีดำ อีกด้านหนึ่งเป็นสีขาว

หญ้าเหล่านี้น่าจะจะเป็นหญ้าเขียนฉางซุนที่เล่าขานกันนั่นเอง

หุบเขาฉางซุนทั้งหมดก็ได้ชื่อมาจากหญ้าเขียนอันอัศจรรย์เหล่านี้ พวกมันไม่เพียงเป็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์ที่มีชีวิต ยังเป็นสิ่งที่เขียนโอสถตกทอดไว้ให้ชนรุ่นหลัง

ตูเพียนจื่อเพิ่งจะเข้าไปใกล้ผืนหญ้า หญ้าเขียนฉางซุนทุกต้นก็คล้ายได้พบเจ้าของ พวกมันโบกพลั่วอย่างคึกคักทั้งที่ไร้ลม เสียดสีกันดังซ่าๆ ไม่ขาดหู

ในใจตูเพียนจื่อลอบรำร่ำว่าแยะแล้ว เห็นชัดว่าพวกมันสัมผัสได้ถึงศิลาร้อยสมุนไพรรู้อยู่บนตัวนาง!

* ไทจี คือสภาวะดั้งเดิมในขณะที่ยังรวมกลุ่มกัน ไม่แบ่งแยกเป็นสองขั้วอินหยาง (หยินหยาง) รูปสัญลักษณ์จึงเป็นวงกลมที่แบ่งครึ่งด้วยเส้นโค้ง ครึ่งหนึ่งเป็นสีขาว อีกครึ่งเป็นสีดำ ในครึ่งสีขาวจะมีจุดดำปนอยู่หนึ่งจุด และในครึ่งสีดำก็มีจุดขาวปนอยู่หนึ่งจุดเช่นกัน จึงคล้ายรูปปลาสีขาวที่มีแต้มดวงตาสีดำกับปลาสีดำที่มีแต้มดวงตาสีขาว เรียกว่ารูปสัญลักษณ์มัจฉาอินหยางไท่จี

หลังจากนางกลายเป็นเจ้าของคิลาร้อยสมุนไพร ย่อมสามารถ
สกัดกั้นการรับรู้ของผู้อื่นที่มีต่อวัตถุเขียนขึ้นนี้ ทว่าไม่อาจสกัดกั้นสัมผัส
รับรู้ของวัตถุศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมีที่มาเดียวกันกับมันได้

สถานการณ์ในตอนนี้ก็เหมือนวันที่นางลอบล่องหนกลับถ้ำพันจิ้งจอก
แม้แต่ผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาที่ขึ้นไปพร้อมกันก็ไม่อาจค้นพบการ
คงอยู่ของนาง ทว่าซึงถึงหยวนผู้ถือคาเทพลวงอันเป็นวัตถุศักดิ์สิทธิ์ซึ่งมี
ที่มาเดียวกับไร่นามกลับค้นพบนางแล้ว

ซึงเพียนจึงรู้สึกว่ามันเองเล่นเลอเกินไปจริงๆ นางลืมนึกเรื่องที่น่าตาย
เยี่ยงนี้ไปได้ได้อย่างไรกัน

สาวน้อยแสวงทำเป็นสงสัยใคร่รู้ สอบถามผู้อาวุโสนามอวินหนึ่ง
ที่นำทางให้นางว่า "นี่คือหญ้าเขียนฉางซุนกระมัง พวกมันสัมผัสได้ว่า
มีคนเข้าไปใกล้จึงเกิดการตอบสนองหรือเจ้าคะ"

อวินหนึ่งเองก็เพิ่งจะเคยเห็นหญ้าเขียนฉางซุนมีการเคลื่อนไหวพิกล
เช่นนี้เป็นครั้งแรก ทว่าตระกูลเทวโอสถมีปมในใจเกี่ยวกับตระกูลแพทย์
มากมายเหลือเกิน โดยเฉพาะตอนนี้คือช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่คิลาร้อยสมุนไพร
เพิ่งจะสูญหาย ดังนั้นเขายังไม่อาจเสียหน้ายอมรับว่าตนเองก็ไม่ว่านี่เป็น
เรื่องราวใด จึงทำเพียงขานดังอึมอย่างคลุมเครือ แล้วเอ่ยพลางซึ่งมือ
ไปทางปูเงินอวี่ "คนอยู่ตรงนั้น" ไปดูอาการของเขากันก่อนเถอะ"

ซึงเพียนก็ยังไม่รู้หรือว่าเมื่อก่อนอวินซึงอิงพกพาคิลาร้อยสมุนไพร
มาที่นั่นแล้วไม่เคยเกิดการเคลื่อนไหวที่รุนแรงเพียงนี้ ทว่าพอนางจงใจ
เอ่ยถามขึ้นเองกลับทำให้อวินหนึ่งยิ่งคลางแคลง คิดว่าจะเป็นเพราะ
กลืนอายุของน้ำพุชิพนวนาง ถึงกระนั้นให้หญ้าเขียนฉางซุนตอบสนอง

เช่นนี้หรือไม่ ผลสุดท้ายฝ่ายที่มองข้ามเรื่องนี้ไปเองจึงกลับกลายเป็น
อวันหนึ่ง

ซูเฟียนจื่อลอบพรวลมหายใจอย่างโล่งอก กระบวนท่าซึ่งส่งเสียง
ข่มผู้อื่นก่อน โดยจงใจหยิบยกข้อสงสัยที่ไม่เป็นผลดีกับตนออกมาเช่นนี้
เป็นวิธีอันแยบยลในการล้างข้อสงสัยจริงเสียด้วย

ในทางตรงกันข้าม หากยิ่งพยายามมองเมินหรือกลบเกลื่อน กลับจะ
ยิ่งสะกิดความระแวงแคลงใจของผู้อื่นเอาง่ายๆ

ซูเฟียนจื่อให้มารฝันตรวจสัมผัสผู่ เมื่อแน่ใจว่าบนผืนหญ้ามีเพียง
ปูเงินอวี่ ไม่มีการดักข่มหรือหลุมพรางใดๆ นางก็เดินตามอวันหนึ่งเข้าไป
ทันที

สีหน้าของปูเงินอวี่ดูเป็นปกติ มองเดินๆ ดูไม่ออกเลยว่ามิอะไร
ผิดปกติ คล้ายเพียงแค่เหนื่อยล้าเกินไปจึงนอนหลับบนผืนหญ้าประหลาด
ผืนนี้เท่านั้น

พอซูเฟียนจื่อมองไปทางอวันหนึ่ง อีกฝ่ายก็ชี้แจงว่า "ที่ตอนนี้เขา
ยังคงมีสีหน้าเช่นนี้ได้ล้วนเป็นเพราะหญ้าเขียนนางซุน ตอนที่เขาเพิ่ง
ได้รับบาดเจ็บ เนื้อตัวทั้งร่างล้วนซีดขาว กำลังวังชาและลมปราณ
สลายออกสู่เบื้องนอกไปไม่หยุดยั้ง ลมหายใจก็แผ่วสวบ พวกเราใช้สัน
ทุกวิถีทางแล้วก็ยังคงไร้หนทางจะยับยั้งไม่ให้อาการของเขาทรุดลง จึง
ได้แต่ย้ายเขามาไว้ที่นี่"

คุณสมบัติของหญ้าเขียนนางซุนซูเฟียนจื่อก็เคยได้ยินมา มัน
สามารถทำให้ร่างกายของคนเจ็บฟื้นคืนสภาพที่ดีที่สุดอย่างรวดเร็ว
ขอเพียงคนผู้นั้นยังไม่ตาย เมื่ออยู่บนผืนหญ้านี้ก็จะไม่ต่างกับคนที่

แข็งแรงเป็นปกติดี

เพียงแต่มันไม่เหมือนน้ำพุซึฟ มันไม่ได้เฝียวยาคนเจ็บอย่างแท้จริง หากคนเจ็บไปจากผืนหญ้านี้ โรคภัยหรืออาการบาดเจ็บที่เป็นอยู่ก่อนหน้านี้ ก็จะคืนกลับมาดังเดิมทั้งหมดในทันที

นี่ก็คือสาเหตุที่ตระกูลเทวโอสถกับตระกูลเทพยาภรณ์มีอาจไม่เชิญชูเพียนจื่อมา

"ท่านทราบหรือไม่ว่าอุสึงเส่งงานเขาด้วยวิชาใด" เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงชีวิตของปูเจินอวี่ ชูเพียนจื่อต้องซักถามให้กระจ่างทั้งหมดถึงจะกล้าคิดวิธีการหาไม่วะหว่างทางเกิดสะเพร่าแม้เพียงนิด ก็อาจทั้งภัยแฝงอันร้ายแรงแก่ปูเจินอวี่ได้

"วิชาของตระกูลไสยเวทพวกเรารู้ไม่ครบถ้วนหรอก โดยเฉพาะวิธีที่อุสึงจัดมาใช้เล่นงานเขาในครั้งนี้ไม่เคยปรากฏบนดินแดนพันเมฆมาอย่างน้อยเกือบพันปีแล้ว พวกเราสืบค้นตำราโบราณจำนวนมาก พบว่าวิชาพิษกุ่มนตร์ดำที่ก่อผลลัพธ์คล้ายคลึงกันนี้มีไม่ต่ำกว่าเจ็ดชนิด ข้าล้วนขาดการสืบทอดมานานปีแล้ว พวกเราวินิจฉัยเบื้องต้นว่าความเป็นไปได้สูงสุดน่าจะเป็นวิชาเลื่องชื่อในสมัยบรรพกาล นามว่า 'วิชาตริงวิญญูณสลายนพราณ' " อวี่นึ่งเองก็ไม่อยากให้ปูเจินอวี่เกิดเรื่อง หาไม่ยอมเป็นการซ้ำเติมภาวะอัปมงคลของตระกูลเทวโอสถในยามนี้อย่างไม่ต้องสงสัย

เขาชี้แจงข้อมูลทั้งหมดที่หลายวันนี้ตระกูลเทวโอสถหาได้เกี่ยวกับ 'วิชาตริงวิญญูณสลายนพราณ' กล่าวง่าย ๆ วิชาพิษกุ่มนตร์ดำชนิดนี้ก็คือวิธีการอันตรายที่เหล่ามารฟ้ายุคบรรพกาลใช้ทำให้มนุษย์ผู้ฝึกวิชา

กลายเป็นบ่าวมาร

พวกเขาจะใช้มนตร์ดำตริวิญญาน ใช้พิษภูเร่งให้ลมปราณกับกำลังวังชาของมนุษย์ผู้นั้นสลายตัว จากนั้นใช้วิธีอื่นกรอกบรจวิฆามารเข้าไป ทำให้ร่างกายกับสายเลือดถูกเปลี่ยนจากมนุษย์มาเป็นเผ่ามารสุดท้ายค่อยใช้วิธีพิเศษควบคุมวิญญานของคนผู้นั้น

ผู้ถูกทำร้ายด้วยวิชาตริวิญญานสลายปราณจะกลายเป็นบ่าวรับใช้ของพวกเขาตลอดไป นี่คือนิเวศที่คิดค้นขึ้นโดยมารฟ้าตนหนึ่ง จุดประสงค์เพื่อจะลบหลู่และเอาคืนมนุษย์ที่ตั้งตนเป็นอริกับพวกเขา

ภายหลังสิ้นศึกใหญ่ระหว่างเซียนกับมาร มารฟ้าบนดินแดนพันเมฆารวมถึงผู้สืบเชื้อสายของพวกเขาถูกกวาดล้างจนสิ้น วิชาพิษภูมนตร์ดำอันชั่วร้ายชนิดนี้จึงขาดการสืบทอดไป

"นั่นก็หมายความว่า หากจะช่วยชีวิตศิษย์พี่เจินอวี่ไม่เพียงต้องขัดพิษภูในร่างกาย ทำให้ลมปราณกับกำลังวังชาของเขาไม่สูญสลายไปอีก ข้ายังต้องคิดหาวิธีคลายมนตร์ดำที่ตริวิญญานของเขาด้วย?" ชูเพียนจื่อเอ่ย

อวี่หนึ่งผงกศีรษะรับ "เป็นเช่นนั้น"

สำหรับมนตร์ดำ...ชูเพียนจื่อมีความรู้จำกัด ทว่ามารฝันอุตสาห์ตั้งตนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการโจมตีจิตวิญญาน เขาก็น่าจะวิธีบางอย่างคลี่คลายสิ่งที่ตริวิญญานของปูเจินอวี่ได้ ส่วนพิษภู...น้ำพิษพิภพก็น่าจะช่วยเหลือได้หมดจด

ในใจชูเพียนจื่อพอจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรแล้ว จึงนั่งยองลงไปจับชีพจรให้ปูเจินอวี่เพื่อตรวจเย็นยันอาการด้วยตนเองอีกรอบ

ทว่ามือนางเพิ่งจะแตะลงบนข้อมือของเขา เขาก็พลันพลิกฝ่ามือมาคว้าจับมือของนางไว้ สองตาที่เดิมทีปิดสนิทก็ลืมขึ้นทันที ในดวงตาทั้งคู่มองไม่เห็นทั้งตาดำและตาขาวโดยสิ้นเชิง คงเหลือแต่สีแดงเลือดเท่านั้น

แย้แล้ว!

แสงสีแดงสองสายฉายออกจากสองตาของปู่เงินอวี่ดูจะสายฟ้าแลบ ชูเพียนจื่อเพียงรู้สึกรู้ว่าเบื้องหน้าสายตาพลันแปรสภาพเป็นทะเลโลหิตอันไร้ขอบเขต คนทั้งคนราวถูกคาถาสะกดร่าง ไม่อาจขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย

ชูเพียนจื่อเคยคิดถึงเหตุไม่คาดฝันทุกรูปแบบซึ่งอาจจะเกิดขึ้นที่ตระกูลเทวโอสถ แต่กลับนึกไม่ถึงสักนิดว่าปู่เงินอวี่ที่เจ็บหนักจะพลันฟื้นขึ้นมา ซ้ำยังโจมตีนางด้วยวิธีเยี่ยงนี้

สิ่งที่นางยังไม่ถึงก็คือ... ในชั่วเวลานี้มารผ่นถึงกับไม่มีการตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น...

ความพรั่นพรึงกลบกลืนชูเพียนจื่ออย่างไรปานนี้ดูจะกระแสน้ำอันเย็นเฉียบ นางมองเห็นจากหางตาว่าวินหนิงที่ยืนอยู่ข้างกายของนางไม่รู้ถูกอะไรโจมตีเข้า เขาล้มลงกับพื้นดังต๊อบแล้วลุกไม่ขึ้นอีกเลย

ขณะเดียวกันปู่เงินอวี่ก็ลุกขึ้นนั่งแล้วหัวเราะเยาะหึๆ ชูเพียนจื่อไม่เคยเห็นสีหน้าเหี้ยมเกรียมชวนสะพรึงเช่นนี้บนใบหน้าของเขามาก่อน

เขาถูกผู้อื่นชิงร่างไปเสียแล้ว หรือว่าเพียงแค่ถูกควบคุมชั่วคราว คนตระกูลไสยเวทคิดอาศัยเขามาเล่นงานนางอย่างนั้นหรือ

นี่น่าจะเป็นการโจมตีจิตวิญญาณรูปแบบหนึ่ง ทว่าเหตุใดมารผ่น

จึงไม่ออกมาต่อต้านแล้ว

หากตอนนี้นางปล่อยสัตว์อสูรในดอกชวีหนีออกมา พวกมันจะพานางหนีรอดออกจากที่นี่ได้หรือไม่

ซูเฟียนจึงพยายามทำให้ตนเองเยือกเย็นลงเพื่อจะหาวิธีเอาตัวรอดว่าความรู้สึกไร้กำลังวังชานั้นกลับหนักอึ้งรุนแรงขึ้นทุกที นางรู้สึกคล้ายจิตวิญญาณถูกพันธนาการ กระทั่งคิดจะเรียกเหล่าสัตว์อสูร สัตว์เทพกับมารผ่นในกำไลแขนเจ็ดดาวออกมาช่วยเหลือก็ไม่อาจทำได้

ท่ามกลางสติอันรางเลือน นางได้ยินเสียงปู้เงินอวี่ดังขึ้นว่า "โลหิตมารจงหลายฉนี้!"

ลุ่มเสียงนั้นเย็นเยียบดุจกระเป๋ นางรู้สึกทว่าส่วนลึกในร่างกายคล้ายมีบางสิ่งถูกคมกระบี่อันเย็นเฉียบเล่มนี้ผ่าออกอย่างไร้ปราณี ในหัวสมองพลันถูกถาโถมด้วยภาพความชั่วร้ายอันโหดเหี้ยมไม่ถ้วน พร้อมกันนั้นดวงตาทั้งคู่ของนางก็ค่อยๆ กลายเป็นสีแดงฉาน หว่างคิ้วปรากฏยันต์โลหิตที่แปลกประหลาด กระทั่งสัญลักษณ์สายโลหิตรูปจันทร์เสี้ยวสีม่วงของถ้าพันจึงจอกสกุลซูบนแขนขวาได้แขนเสื้อนางก็คล้ายถูกอะไรบางอย่างบีบอัดจนรูปทรงเริ่มบิดเบี้ยวไปที่ละนิด

พอเห็นซูเฟียนจื่อที่บุคลิกแปรเปลี่ยนเป็นทรงเสน่ห์ชวนเข้าดูจนางมาร ปู้เงินอวี่ก็หัวเราะลั่นอย่างบ้าคลั่งพลางกล่าวเสียงดังก้อง "ยอดเยี่ยม! ยอดเยี่ยมยิ่ง ซ่างสมเป็นศิษย์มารที่ซำคัดเลือกด้วยตนเอง! ภายเนื่อนี้วิเศษกว่าที่ซำคิดภาพไว้เสียอีก"

เขาคลายมือที่ยึดกุมซูเฟียนจื่อออก จากนั้นใช้สองมือทำมูทราอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้มีเงือกสีแดงเลือดก้นหนึ่งค่อยๆ ผุดขึ้นกลางหว่างคิ้ว

ของเขา ข้าก็อ่อนแออย่างขยุกขยิกพองโตออกมาเปื้อนนอกไม่หยุดยั้ง
สภาพนั้นสะอิดสะเอียนจนชวนให้ชนพองสยองเกล้า

ผิวชั้นนอกของก้อนเนื้ออกแสบจะบางเฉียบ ด้านในจึงพองจะ
มองเห็นครรภ์มารสีแดงเลือดที่กำลังก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างคล้ายทารก
ตัวจ้อย

โพละ!

เมื่อก่อนเนื้ออกเติบโตจนมีขนาดเท่าครึ่งศีรษะของปู่เงินอวี๋ในที่สุด
มันก็ปริแตก ทารกมารสีแดงเลือดพลันกระโจนออกมา พุ่งตัวไปหา
ซูเพียนจื่อปานสายฟ้าอันฉับไว

พร้อมกันนั้นยันต์โลหิตที่หว่างคิ้วของนางก็ลอยตัวขึ้น รวบรวมเข้า
ประตูใหญ่บานหนึ่งตรงหว่างคิ้วนาง เพื่อเตรียมต้อนรับทารกมารเข้าสู่
ด้านใน

อีกด้านหนึ่งสองดาสีแดงฉานของปู่เงินอวี๋ก็ปิดลง คนทั้งร่าง
หมดสติล้มแน่นิ่งกับพื้นไปอีกครั้ง

"ลงมือ!" ทันใดนั้นเสียงตวาดก้องก็ดังมา บางสิ่งที่ขาวสุกใสขึ้นหนึ่ง
ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าซูเพียนจื่อในฉับพลัน ทารกมารหลบหลีกไม่ทัน
จึงตัดสินใจพุ่งชนสิ่งนั้นไปตรงๆ

เดิมทีทารกมารนึกว่าสิ่งของเยี่ยงนี้ตนสามารถทะลวงผ่านได้สบาย
รอจนชนเข้าใส่ค่อยพบว่าตนตกหลุมพรางเข้าเสียแล้ว ข้าเป็นหลุมพราง
อันน่าพรั่นพรึงชนิดที่ตนคาดไม่ถึงโดยสิ้นเชิง!

"อ้าก!" ทารกมารเปล่งเสียงร้องโหยหวนแหลมสูง ร่างกระเจีริด
สีโลหิตนั้นราวกับเนื้อที่ถูกโยนลงกระทะเหล็กเผาไฟแดง มิเพียงไม่อาจ

ทะลวงผ่านวัตถุสีขาวสุกใสขึ้นนั้น ข้าร้ายยังติดหนึบอยู่บนนั้นอีกด้วย

ร่างกายที่เริ่มหลอมละลายกับความรู้สึกรวดร้าวดุจถูกแทงทะลุหัวใจล้วนส่งผลให้ทารกมารเปล่งเสียงกรีดร้องอย่างสุดจะควบคุม "ใคร! เป็นใครกันที่กล่าลอบทำร้ายข้า!"

"หึๆ นึกไม่ถึงว่าจะมีวันที่ข้าได้กลั่นหลอมและดูดซับทารกมารของมารไสยภพลีहित ช่างสะใจเสียนี้กระไร!" เสียงของมารผีนดังมาจากด้านหลังของวัตถุสีขาวนั้นทันที

ทารกมารก็คือร่างแยกร่างหนึ่งของมารไสยภพลีहित ในนั้นรวมตัวขึ้นด้วยพลังวัตรกับวิญญาณมารของเขาอย่างน้อยหนึ่งในสิบส่วน สำหรับมารผีนแล้ว หากจับกุมทารกมารมากลั่นหลอมและดูดซับพลังได้ ย่อมมีผลดีกว่าการกลั่นหลอมปราณมารที่สั่งสมอยู่ในลูกกลอนปราณของฉยงฉีลูกนั้นมากนัก

อีกอย่างในหมู่มารฟ้าด้วยกัน มารผีนก็เป็นชนชั้นปลายแถวที่ถูกดูแคลนเสมอมา ชาตินี้ไม่เคยนึกฝันว่าวันหนึ่งจะทำให้มารไสยภพลีहितที่มีพลังฝีมือเป็นอันดับต้นๆ ของเหล่ามารฟ้าพลาดท่าเสียที่ได้

ตอนนี้จะไม่ให้มารผีนนี้กระหยิ่มยิ้มย่องก็คงยาก!

ถึงอย่างไรทารกมารของมารไสยภพลีहितก็มีชีพวกกเพ็รรากที่ไม่รู้จักโลกกว้าง ไม่ช้าเขาก็เื่อยกเย็นลง เอยเสียงชวนหนาวสั่น "ที่แท้ก็เป็นเจ้า! นึกไม่ถึงว่ามารฟ้าอีกตนที่ยังหลงเหลืออยู่บนดินแดนพันเมฆาก็คือเจ้านี่เอง! แค่มารผีนกระจะกองกองยตนเดี่ยวยังกล่าลอบทำร้ายข้าเชียวหรือ เจ้าวิอานทรยศเผ่ามารไปช่วยมนุษย์คนหนึ่ง ไม่กลัววันหน้าข้าจะจับเจ้าเราะกระดูกหลอมวิญญาณทั้งเป็นหรือไร!"

มารผ่นึกถึงวิธีการของมารไสยภพลहितก็นึกกลัวอยู่บ้าง เสียงหัวเราะกึกก้องอย่างได้ใจจึงพลันเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะแห้งๆ จากนั้นก็เงียบเสียงไปโดยสิ้นเชิง

ทารกมารเพียรหาทางดินให้หลุดจากวัดอุสึขาวสูงใสขึ้นนั้น ตอนนีเขารู้แล้วว่ำนั่นคือสิ่งใด...มันคือกระดูกชิ้นหนึ่งของสัตว์มารฉยงฉี ด้านบนถูกมารผ่นสลักยันต์หลอมวิญญูณไว้จนทั่ว มิน่าเล่าเขาถึงถูกเล่นงานนี้มีใช้สิ่งที่มีมนุษย์จะทำได้เด็ดขาด เห็นชัดว่าเป็นสิ่งที่มารผ่นเตรียมไว้นานแล้ว เพื่อจะใช้จัดการกับร่างที่สถิตวิญญูณมารอื่นๆ โดยเฉพาะ

"หากตอนนี้เจ้าปล่อยข้าไป ข้าจะเว้นทางรอดให้เจ้าสักสายนะ มนุษย์คนนี่คือศิษย์มารที่ข้าคัดเลือกด้วยตนเองตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อน ในร่างนางมีโลหิตมารของข้าอยู่ ทั้งโลหิตมารนั้นก็ฟื้นตื่นแล้ว เจ้าช่วยนางเล่นงานข้าไม่รู้สึกรว่ำน่าขันไปหน่อยหรือไร" ทารกมารรู้ว่าตนเองไม่อาจคืนหลุดจึงเปลี่ยนมาล่อใจด้วยผลประโยชน์แทน

ในช่วงเวลาเพียงเท่านี้ พลังวัตรกับวิญญูณมารในร่างทารกมารก็ถูกกลั่นหลอมไปถึงหนึ่งในสี่ส่วนแล้ว แม้ร่างแยกนี้มีพลังวัตรกับวิญญูณมารของมารไสยภพลहितเพียงหนึ่งในสี่ส่วน ทว่าเพื่อฟื้นฟูพลังฝีมือของตนเอง มารไสยภพลहितต้องกบดานอยู่ที่กันสระโลหิตมานับแต่สิ้นสุดศึกใหญ่ระหว่างเซียนกับมาร ไม่ง่ายเลยกว่าจะค่อยๆ มีผลสำเร็จเช่นทุกวันนี้ พลังวัตรกับวิญญูณมารทุกเลี้ยวจึงล้ำค่ายิ่งยวดสำหรับมารไสยภพลहित

มารผ่นฟังอีกฝ่ายพูดจบก็ดูจะห้วนไหวอย่างห้ามไม่อยู่

อีกฝ่ายนี้กว่ามารผ่นทำเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง ถึงได้ช่วยชูเพียรจื่อ

ยับยั้งการเพาะทารกมารลงในร่างของนาง แต่มารผืนนั้นรู้แกล้งใจดีว่าตนเองคือบ่าวมารของนางแล้ว หากนางถูกเลือกเป็นศิษย์มารมาตั้งแต่ต้น จะอย่างไรก็ต้องถูกมารไสยภพโลหิตควบคุมให้ทำงานตามบัญชา เช่นนั้นเขามารผืนนี้จะหนีพ้นไปได้ได้อย่างไร

"ลัฟงโลหิตมารเพียงน้อยนิดของเจ้าก็คิดจะควบคุมอาจื้อแล้วหรือ! เพื่อผืนชัดๆ! มารผืน เจ้าย่อมรู้กระจ่างดีว่าหากทารกมารเข้าสู่ร่างนาง จะเกิดผลร้ายอย่างไร เขาควบคุมอาจื้อได้เมื่อไร ยิ่งไม่มีทางละเว้นเจ้า เจ้าหมายจะกลั่นหลอมและดูดซับพลังจากทารกมารของเขามาฟื้นฟูพลังฝีมือตนเอง เขามีหรือจะยอมปล่อยเจ้าไป" เสียงของผู้อาวุโสนี้ประหนึ่งระฆังยามเข้ากลองยามสนธยา เคาะตีความคิดขลาดกลัวที่กั้นบังหัวใจของมารผืนจนกระเจิงหายไปทันใด

ทารกมารจำเสียงนี้ได้ เมื่อครูผู้เฒ่าโชนคำว่า 'ลงมือ' ก็คือเสียงนี้!

"เจ้าเป็นใคร!" ต่อให้เขาขบคิดจนหัวแตกก็นึกไม่ออกว่าจะมีใครสามารถมองทะลุแผนการของเขา และมาปกป้องชูเพียนจื้อในห้วงสำคัญนี้ได้

เรื่องที่ชูเพียนจื้อเป็นศิษย์มาร ก่อนหน้าที่เขาจะบอกความลับนี้ต่ออินกู่กับหยางเหริน บนดินแดนพันเมฆาไม่มีมนุษย์หรือสิ่งมีชีวิตอื่นใดล่วงรู้เป็นอันขาด มนุษย์สองคนที่รู้เรื่องก็ตายไปตั้งสิบกว่าปีแล้ว

เงาร่างของผู้อาวุโสนี้ปรากฏขึ้นที่ข้างกายชูเพียนจื้อ มันมองนางอย่างเปี่ยมด้วยรักและเมตตา ก่อนจะหันหน้ามองไปทางทารกมาร ซึ่งติดหนึบอยู่บนกระดุกขงจี้ในสภาพลมหายใจวกรยรินตัวแห้งสีบลกว่าครึ่ง มันเอ่ยเน้นทีละคำว่า "เจ้านี้กว่าพวกเราสองสามีภรรยาจะทอดทิ้ง

เลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง ยอมให้เจ้าเปลี่ยนนางเป็นข้าทาสชั่วร้ายเลิ
บของเจ้า ให้นางมาทำร้ายพวกพ้องของตนเองจริงๆ นะหรือ!"

"เป็นเจ้า?! น่าตายนัก! เจ้าสืบทอดมรดกที่สมควรตาย! บุตรสาวเจ้า
หนีไม่พ้นหรอก! โลกนี้มารของข้ามิใช่สิ่งที่สายเลือดอันต่ำต้อยของมนุษย์
จะพิชิตได้ เจ้าคอยดูเถิด! น้ำหน้าอย่างพวกเจ้าคิดทำลายเรื่องดีของข้า
ไม่มีวันเสียล่ะ! จะไม่มีวันนั้นไปตลอดกาล! ต่อให้วันนี้ข้าไม่อาจเพาะ
ทหารมารลงในร่างนาง ไม่เช่นนั้นข้าก็จะมารับใช้ที่ข้างกายข้าอยู่ดี ถึงตอนนั้น
เรื่องแรกที่ข้าจะให้นางทำก็คือฆ่าล้างสืบทอดมรดกทั้งถ้ำพันธังจอก! ข้า
จะให้คนสกุลสูงที่ต่ำต้อยของเจ้าตายด้วยน้ำมือบุตรสาวเจ้าทั้งหมด!
เจ้าคอยดู..." ในที่สุดร่างเลี้ยวสุดท้ายของทหารมารก็ถูกวัดตุมารที่มารฝัน
สร้างขึ้นชั่วคราวด้วยชิ้นกระดูกของฉยงฉินนั้นกลั่นหลอมจนสิ้นซาก ทว่า
เสียงสาปแช่งอันเยียบเย็นของทหารมารยังคงดังสะท้อนก้องเขตหวงห้าม
ไม่ขาดตอน

จู่ๆ ชูเพียนจื่อที่มีสีหน้าแข็งค้างยืนนิ่งไม่ไหวติงมาโดยตลอดก็คล้าย
ถูกบางสิ่งปลุกเรียก นางยกมือขึ้นช้าๆ ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่เล็บสีชมพูอมน้ำ
กลายเป็นสีแดงเข้มดุจเลือดสด ช้างอกยาวเพื่อยแหลมคมยิ่ง สายตาของนาง
เบนไปหาอวี่นหนิงกับปูเจินอวี่ที่ล้มหมดสติอยู่ด้านข้าง แววอำมหิตพลัน
ฉายวาบขึ้นในดวงตานาง มือทั้งคู่ก็เหยียดไปหาหน้าอกของพวกเขา
หมายจะแหวกอกผ่าท้อง ปลิดชีพทั้งสองคนคาที่

"หยุดมือ! อาจื่อหยุดมือ!" เสียงตวาดก้องของฝูอวี่นพลันดังขึ้น
ในห้วงความคิด

ชูเพียนจื่อสะท้านไปทั้งร่าง มือชะงักกึกทันใด นางมองสองคน

บนพื้นอย่างจุนง ในหัวสมองมีแต่ความยุ่งเหยิง ประเดี๋ยวเกิดความคิด
อันบ้าระห่ำโหดร้ายกระหายเลือด ประเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงเรียกมากมาย
ที่คล้ายแปลกหูคล้ายคุ้นเคย นางจึงไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

ไม่ช้าเสียงเหล่านั้นก็แปรสภาพเป็นอาวุธสารพัดชนิด ต่อสู้กันอย่าง
ดุเดือดอยู่ในหัวสมองของนาง ชูเพียนจื่อรู้สึกปวดหัวเจียนจะระเบิด
ได้แต่กดศีรษะทุบตบกับพื้นพลาจ้องครางเสียงแผ่วเบา

ทันใดนั้นเองท้ายทอยนางก็พลันถูกผู้อื่นฟาดหนึ่งหนอย่างหนักหน่วง
ร่างนางสล่ายโคลงวูบเดียวก็หมดสติอยู่บนหญ้าเขียวฉางซุนเช่นเดียวกับ
ปูเจินอวี่และอวี่หนิง

เงาร่างของเจ้าทองใหญ่ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของชูเพียนจื่อ มันมี
สีหน้าไม่สบายใจขณะเฝ้ากับเจ้าทองเล็กและสัตว์อสูรตัวอื่นๆ ที่ออกมา
พร้อมกัน "ข้า... ข้าตีเจ้านายสลบไป นางจะโกรธข้าหรือไม่"

"ไม่หรอก ขอบใจมากเจ้าทองใหญ่" ผู่จวินตอบอย่างอ่อนโยน ท่าที่
ขี้อ่อนไม่จริงจังในยามปกติหายไปจนสิ้น รวากับพลันเปลี่ยนเป็นม้าอีกตัว
กระนั้น

มันก้มศีรษะแตะจมูกพิตอันนุ่มนวลหาใดเปรียบลงบนจี๊ไม้แกะสลัก
ที่หล่นออกจากคอเสื้อของชูเพียนจื่อ "อิงซิน พวกเรามาปกป้องบุตรสาว
ของพวกเราด้วยกันเถอะ"

แสงสีขาวดวงหนึ่งพลันผุดออกมาจากตัวจี๊ รวมผสานเป็นหนึ่งเดียว
กับแสงสีขาวบริสุทธิ์ที่ล่องลอยออกมาจากร่างของผู่จวิน ก่อนจะแปรสภาพ
เป็นมีดสั้นสีขาวสุกใสหนึ่งเล่ม และแทงเข้าใส่กลางยันต์โลหิตที่หว่างคิ้ว
ของชูเพียนจื่อ

"มารฝัน จำสิ่งที่ข้าเคยบอกเจ้าไว้ให้ดี" สิ้นเสียงพูดอันแผ่วเบาของ
ผู้อาวุโส ร่างมันก็เอียงวูบ ก่อนจะล้มลงบนผืนหญ้า...

มารฝันเก็บชิ้นกระดูกงูขึ้น ก่อนจะหันไปพูดพึมพำกับซูเฟียนจื่อ
ที่นอนอยู่บนพื้น "พวกเจ้าต้องทำให้สำเร็จนะ ไม่เช่นนั้นข้าได้ตายอนาถ
มากๆ แน่..."

หากเมื่อครู่เขาปล่อยทารกมารให้เข้าไปในร่างซูเฟียนจื่อ เช่นนั้น
นางก็จะกลายเป็นร่างแยกของมารไสยภพโลหิตไปโดยสมบูรณ์ และเขา
มารฝันก็ต้องเคราะห์ร้ายเป็นรายแรก

ในเมื่อเขาทำตามการจัดการของผู้อาวุโส ช่วยนางสกัดทารกมารและ
กลืนหลอมทารกมารจนสิ้นซากไปแล้ว ขอเพียงทำยาสีฟันนางชำระล้าง
โลหิตมารในร่างทิ้งได้ เช่นนั้นเขาก็ยังมีโอกาสรอดชีวิตอยู่เสียวนึง แม้ว่า
เสียวนั้นจะเป็นหนึ่งเสียวนในหมื่นส่วนก็ตามที

เพียงคิดถึงวิธีเอาคืนที่มารไสยภพโลหิตอาจใช้กับตน มารฝันก็
หวาดหวั่นจนพันกระทบกันดังกึกกัก ความหวังเพียงหนึ่งเดียวของเขาล้วน
อยู่ที่ตัวซูเฟียนจื่อแล้ว

มารฝันกัดฟันปล่อยสัตว์อสูรที่เหลือนในดอกชวีหนีออกมาทั้งหมด
แล้วสั่งการเสียงดัง "ก่อนที่เจ้านายจะฟื้นขึ้นมา ไม่ว่าใครหน้าไหนกล้า
ทำสิ่งที่ไม่เป็นผลดีต่อนาง พวกเจ้าล้วนไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ! นี่คือการ
ชี้นำที่ตายของพวกเรา จงให้สัตว์สาบานจะคุ้มครองเจ้านายจนกว่าชีวิต
จะหาไม่!"

เหล่าสัตว์อสูรไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทว่าพอเห็นเจ้านาย
ที่นอนอยู่บนพื้นมีรูปโฉมดูเดิมากกว่ากลืนอายุผิวดำไปโดยสิ้นเชิง

พวกมันก็รู้ว่าสถานการณ์ไม่สู้ดีแล้ว ดังนั้นตั้งแต่เจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็ก ไปจนถึงเจ้าหิมะที่อ่อนแอที่สุดจึงพากันประสานเสียงขานรับ แล้ว ห้อมล้อมซูเพียนจื่อไว้ตรงกลางอย่างแน่นหนา

อีกด้านหนึ่งในหุบเขาฉางซุน อวินผิงไ่หนึ่งอยู่ในห้องหนังสือ ขณะที่กำลังหารื้อกับเหล่าผู้อาวุโสว่าจะจับมือกับกองทัพของแคว้นเยียนเยวี่ ส่งคนไปเพิ่มแถวสวนโอสถที่สำคัญหลายแห่งเพื่อตอบโต้การโจมตีที่ถี่ขึ้น ทุกวันของฝ่ายทิวเขาขงโหวอย่างไ่อยู่นั้น เขาก็รู้สึกใจสั่นเป็นพักๆ โดยไม่รู้สาเหตุ คล้ายจะมีเรื่องไม่ดีสักอย่างเกิดขึ้น

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูหลายทีก็ดังมาจากนอกห้องหนังสือ จากนั้น ข้ารับใช้คนหนึ่งก็กล่าวรายงานเสียงดังว่า "เรียนท่านประมุข ดูเหมือนทาง เขตหวงห้ามจะเกิดความเคลื่อนไหวผิดปกติบางอย่าง คุณชายเจิ้งกับ ผู้อาวุโสไ่ไม่พอใจ จึงอยากขอให้ท่านส่งคนไปดูสักหน่อยขอรับ"

อวินผิงไ่หุบคิดชั่วครู่ก่อนตอบรับ "ได้ ข้าจะไปดูเอง"

ผู้อาวุโสคนอื่นๆ ต่างก็ขมวดคิ้วทักท้วง "เช่นนั้นเรื่องของทิวเขา ขงโหว..."

สัตว์อสูรเหล่านั้นทำลายสวนโอสถของพวกเขาที่อยู่ละแวกทิวเขา ขงโหวไปติดกันสิบกว่าแห่งแล้ว ทุกครั้งพวกมันล้วนหาตัวจับได้ยาก ต่อให้กองทัพของแคว้นเยียนเยวี่กับพวกเขาคนตระกูลเทวโอสถตั้งใจ ระวังป้องกันก็ไม่รู้จะเริ่มจัดการจากที่ใด ขึ้นพวกมันอาละวาดต่อไป เช่นนี้ สวนโอสถนับร้อยแถบทิวเขาขงโหวคงต้องเสียหายทั้งหมด

คราวนี้แคว้นเยียนเยวี่อุตสาหั้ได้ข่าวบางอย่างมาลวงหน้า

หมายจะจับมือกับพวกเขาสกุลอวินจุโถมสัตว์อสูรที่สมควรตายเหล่านั้น
ให้หนัก หากพลาดโอกาสครั้งนี้ไป พวกมันจะต้องกำเริบเลิ่บสานยิ่งกว่าเดิม
แน่

อวินผิงไ่หวดคลึงหว่างคิ้วก่อนตอบ "หากเงินอวี่กับแม่นางหลิว
เกิดอุบัติเหตุอะไรขึ้นในเขตหวงห้ามของสกุลอวิน ปัญหาที่พวกเราต้อง
เผชิญจะใหญ่โตยิ่งกว่านี้ เรื่องจับมือกันโถมตีสัตว์อสูร พวกท่านหาหรือเสร็จ
ก็ส่งคนไปจัดการได้เลย ข้ากลับมาแล้วแจ้งผลการหาหรือก็พอ"

จบคำเขาก็ลุกขึ้นเดินออกไปเบื้องนอก ทว่าเพิ่งจะออกจากห้องหนังสือ
ไปไม่กี่กลั๊ก บ่าวเก่าแก่ผู้หนึ่งก็วิ่งตรงมา

พอเห็นอีกฝ่ายมีสีหน้าลนลานทำอะไรไม่ถูกอวินผิงไ่ให้กั้ตระหนกวบ
บ่าวเก่าแก่ผู้นี้ชื่อว่าลุงอัน คือหนึ่งในสองคนซึ่งเขาส่งไปเฝ้าห้องกรรมฐาน
ที่อวินชิงอิงถูกลงโทษให้สำนึกผิด หรือว่าทางบุตรสาวของเขาจะเกิดเรื่อง
อะไรขึ้น?

"เรียนท่านประมุข เมื่อครู่เข้าไปรับประทานอาหารของคุณหนูชิงอิงที่ห้องครัว
พอลับมาก็พบว่าอะ...อาผิงถูกฆ่าตายแล้ว ส่วนคุณหนูก็หายไปขอรับ"
เสียงของลุงอันสั่นกึกกัก เห็นชัดว่าตกใจมิใช่เบา

"ว่าอะไรนะ!" อวินผิงไ่เหวอถูกลายฟ้าฟาด ไม่อาจมัวพะวงถึง
เขตหวงห้ามอะไรอีก เขาหันปลายเท้ารุดตามลุงอันไปทางห้องกรรมฐาน
ทันที

ห้องกรรมฐานที่อวินชิงอิงถูกลงโทษให้สำนึกผิดนั้นอยู่ทางทิศเหนือ
ของหุบเขาฉางซุน ผู้ถูกคุมขังอยู่ที่นั่นล้วนเป็นคนบาปของสกุลอวิน สภาพย่อม
จะไม่ได้ ปกติก็มีคนน้อยแสนน้อยจะยินดีถ่อมาถึงที่นี่

อวินผิงให้หัวใจยุ่งเหยิงดูจโยปอ เมื่อวิ่งจ้ำตลอดทางมาจนถึงหน้าห้องกรรมฐาน เขาก็เห็นแต่ไกลว่าลุงผิงนอนหงายอยู่กลางกองเลือดบนหน้าอกก็มีดสั้นเล่มหนึ่งปักคาอยู่ ประตู่ใหญ่ของห้องกรรมฐานเปิดอ้ากว้าง ด้านในไม่มีเงาใครแม้แต่ครึ่งคน

อวินผิงให้เดินไปถึงข้างกายลุงผิง ยื่นมือไปตรวจลมหายใจที่จมูกของอีกฝ่ายอย่างไม่กล้าเชื่อ ปลายนิ้วของเขาสัมผัสได้แต่ความเย็นเฉียบดูจน้ำแข็ง ลุงผิงได้สิ้นลมไปนานแล้ว

บุตรสาวตนเป็นคนฆ่าลุงผิงแล้วหลบหนีไป หรือว่ามีใครบุกมาจับตัวบุตรสาวตนไปกันแน่...อวินผิงให้พลันรู้สึกฟ้าดินหมุนคว้าง

ในใจเขารู้กระจ่างดี อย่างแรกมีความเป็นไปได้สูงกว่าอย่างหลังมาก

บุตรสาวตนทำให้วัตถุศักดิ์สิทธิ์สูญหาย กลายเป็นคนบาปของตระกูลไปแล้ว ชื่อนางยังก่อเรื่องเช่นฆ่าคนในตระกูลอีก เขาจะปกป้องนางอย่างไรดีเล่า

ขณะที่ความคิดจิตใจของอวินผิงให้ปั่นป่วนอย่างหนักจนแทบไม่อาจควบคุมตนเองได้นั้น ความเจ็บปวดสาหัสระลอกหนึ่งก็พลันถาโถมมาจากแผ่นหลัง แม้เขาได้สติรีบหลบหลีก ทว่ายังคงสาຍเกินการณ์ เขาค้ำรามลั่นออกมาได้เพียงหนเดียว ร่างก็คะมำลงกับพื้นอย่างไม่อาจยับยั้ง

ท่ามกลางสติอันรางเลือน เขาได้ยินเสียงร่ำไห้ของอวินสื่ออยู่ดังมาจากด้านหลัง"ແ່แล้ว เขาเปล่งเสียงร้องเช่นนี้ไม่ซ้ำพวกตาเฒ่าในตระกูลก็ต้องรุดมา อาคมกักกันของหุบเขาฉางซุนก็ต้องถูกเปิดใช้ในทันที

พวกเราจะทำอย่างไรกันดีเล่า"

บุรุษอีกผู้หนึ่งหัวเราะเยาะสองหนก่อนกล่าวว่า "พวกเจ้าวางใจเถอะ เขาถูกพิษงูของข้าไถ่ตายสนิทเต็มทีแล้ว พวกเราไปซ่อนตัวในเขตหวงห้ามกันก่อน เพียงรอจนตรานนี้กวีเศษออกจากร่างของเขาไปสถิตบนศิลา ร้อยสมุนไพรเมื่อไร ต่อให้เป็นตาเฒ่าเหล่านั้นก็ต้องถูกพวกเจ้าสะกดแทบเท้า ยังมีอะไรน่ากลัวอีก"

"ดี! ชิงชิง พวกเรารีบไปกันเถอะ!" เพียงฟังจากเสียงของอวินผิงก็คิดภาพอาการดีใจออกนอกหน้าของเขาได้

เงาสีเหลืองสายหนึ่งสายไหวที่เบี่ยงหน้าสายตาของอวินผิงให้ดูคล้ายลั้งเลี้ยวครู่ก่อนจะตัดใจเดินจากไปในที่สุด

อวินผิงให้จำได้นั้นคือรองเท้าคู่โปรดที่สุดของบุตรสาว ผ้านวนเหลืองปักลายหงส์สีเงิน เขาเคยบังเอิญได้ยืมบุตรสาวพูดกับสาวใช้ว่า 'ข้านี้ละจะเหยียบหงส์* ไว้ได้ฝ่าเท้า'

น้ำตารื้นออกมาที่ละหยดจากสองตาที่ไร้เรี่ยวแรงของอวินผิงไห่ก่อนจะค่อยๆ ปิดลง

หากว่าทำได้ เขาขอให้ตนเองไม่เคยได้ยืมไม่เคยได้เห็นอะไรเลยยังดีเสียกว่า...

นอกประตูใหญ่ของเขตหวงห้าม เจิ้งเฮ่าอี้ ปู่ชุ่น กับปู่เสวียนกำลังรอคอยการมาถึงของอวินผิงให้อย่างกระสับกระส่าย

ที่บอกว่ามีความเคลื่อนไหวผิดปกติในเขตหวงห้ามนั้น อันที่จริง

* อักษร 'หวง' ในชื่อของหลิวเขียนหวงแปลว่า 'หงส์'

เป็นเพียงลูกไม้ที่เจ้เจ้าอ้อลอบเล่นตลกตักด้วยความจำเป็น พวกเขาไม่มีทางจะฝันบุกรุกเขตหวงห้ามของตระกูลเทวโอสถโดยอาศัยเพียงคำทำนายว่า 'เคราะห์หนัก' สองคำของปู่เสวียน ดังนั้นจึงได้แต่ใช้วิธีนี้ชักนำวันผิงให้มาที่นี่ จากนั้นค่อยพลิกแพลงตามสถานการณ์

หลังจากรอคอยอยู่พักใหญ่ พวกเขายังคงไม่เห็นวันผิงให้ ทว่ากลับเห็นคนสกุลอวินสามคนเดินมาทางนี้ด้วยฝีเท้าอันเร่งร้อน

สองฝ่ายประจันหน้ากันเข้าอย่างจัง ต่างฝ่ายต่างก็ชะงักไปเล็กน้อย ฝ่ายสกุลอวินคนหนึ่งรีบส่งสายตาให้พวกพ้องอีกสองคนที่อยู่ข้างกาย ก่อนจะเดินหน้าตายต่อไปทางประตูใหญ่ของเขตหวงห้าม แล้วหยิบป้ายคำสั่งออกมา เตรียมจะเดินผ่านอาคมกักกันเข้าไปข้างใน

"ท่านทั้งสามโปรดระวังเท้าก่อน!" เจ้เจ้าอ้อชี้ขยับร่างดูเบียดก็มาขวางอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสามแล้ว

หากเป็นยามปกติเจ้เจ้าอ้อไม่แน่ว่าจะใส่ใจสามคนนี้ ทว่ายามนี้เป็นช่วงเวลาพิเศษ หากยังไม่รู้ฐานะของอีกฝ่ายแน่ชัด เขาจะไม่ปล่อยคนเหล่านี้เข้าเขตหวงห้ามไปง่ายๆ เด็ดขาด

"คุณชายเจ้เจ้ นี่หมายความว่าอย่างไร" คนสกุลอวินที่อยู่ตรงกลางยี้ดอกเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง

"ท่านรู้จักข้า? ข้ายังไม่ทราบชื่อเสียงเรียงนามของท่านทั้งสามเลย ดูเหมือนปกติไม่เคยเห็นท่านทั้งสามออกมาเคลื่อนไหว" รอยยิ้มของเจ้เจ้าอ้อเข้าที่มีมารยาท ทว่าตัวคนยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ขวางทางไปของพวกเขาไว้อย่างแน่นหนา

"เบี้ยตัวเล็กๆ ที่ไร้ชื่อเสียง ไม่คู่ควรแก่การเอ่ยถึงหรอก พวกเรา

รับบัญชาจากท่านประมุขให้เข้าไปในเขตหวงห้าม คุณชายเจิ้งโปรด
หลีกเลี่ยงเถอะ" คนสกุลอวีนผู้นั้นมีท่าทีอันแข็งกร้าวอย่างมาก

เจิ้งเฮ้ออี้ยัมเอ่ยอย่างไม่สะทกสะท้าน "กฎสกุลอวีนเปลี่ยนแปลง
ตั้งแต่เมื่อไรกัน กระทั่งเบ๊ยตัวเล็กๆ ที่ไร้ชื่อเสียงก็สามารถเข้าออกเขต
หวงห้ามโดยง่ายหรือ ข้าว่าท่านทั้งสามมีผู้คอยอยู่ตรงนี้สักครู่ อีกไม่ช้า
ประมุขอวีนก็จะมาถึงแล้ว ในเมื่อท่านทั้งสามไม่ยินดีแจ้งนาม ประมุขอวีน
มาถึงก็จะได้ขอให้เขาช่วยแนะนำให้เราารู้จักกันสักหน่อย"

คนสกุลอวีนผู้นั้นหน้าเปลี่ยนสีนิดๆ ขณะที่เขาจะเอ่ยตอบก็พลัน
ได้ยินเสียงตวาดกร้าวดังมาแต่ไกล

"คนโง่จากที่ใดกล้างอาจทำร้ายคนในหุบเขาฉางซุนของข้า!"

ทันทีที่ได้ยินเช่นนั้น คนทางซ้ายมือในกลุ่มสามคนก็ยกฝ่ามือขัดใส่
จุดสำคัญกลางลำตัวเจิ้งเฮ้ออี้ยัมพลางตะโกนบอกพวกพ้อง "เข้าไปก่อน
ค่อยว่ากัน!"

พลังฝ่ามือนี้ทั้งรุนแรงและรวดเร็วจนน่าตกใจ พริบตาก็โจมตีถูก
เจิ้งเฮ้ออี้ยัมแล้ว

ปุ่ซุ่นกับปุ่เสวียนสองคนเพียงยืนอยู่ข้างกายเขา ก็ยังถูกคลื่นพลัง
อันมหาศาลที่หอบมากับฝ่ามือนี้พัดปลิวไปกระแทกผนังผาสองฟาก
จนป่นละเอียด

โครม!

สิ้นเสียงอันดังสนั่น ประตูดใหญ่เบื้องหน้าเขตหวงห้ามก็ถูกอำนาจ
ของพลังฝ่ามือนี้ทำลายเป็นผุยผงไปต่อหน้าต่อตา จากนั้นคนสกุลอวีน
ที่ใช้กำลังอุกอาจทั้งสามรวมถึงเจิ้งเฮ้ออี้ยัมก็ทะลุผ่านอาคมกักกันเข้าสู่

เขตหวงห้ามไปพร้อมกัน

ผู้ลงมือโจมตีเจิ้งเฮ้ออ้อมเป็นอุลึงที่สวมรอยเป็นคนสกุลอวิน เดิมทีเขาก็ไม่ได้เก็บเจิ้งเฮ้ออ้อมมาใส่ใจเท่าไรอยู่แล้ว แค่ผู้แข็งแกร่งขึ้นเหนือสามัญคนเดียว ต่อให้เก่งกาจชนิดฝ่ากฎธรรมชาติสักเพียงใด ก็ไม่มีทางจะเปรียบกับเขาที่อยู่ชั้นทรงฤทธาได้หรอก

ดังนั้นแม้รู้ทั้งรู้ว่าเมื่อครู่ตอนที่อวินสืออู่ใช้ป้ายคำสั่งพาพวกตนทะลุผ่านอาคมกักกันจะทำให้เจิ้งเฮ้ออ้อมที่ถูกพลังฝ่ามือของตนพลอยหลุดเข้ามาด้วย อุลึงก็ไม่ว่าอะไรหน้าหน้า

ผู้ที่อุลึงเป็นกังวลยิ่งกว่าคือผู้อาวุโสสูงชั้นทรงฤทธาสามคนในหุบเขาฉางซุนนี้ต่างหาก เมื่อไรที่สามคนนั้นรุดมาถึง สองหมัดของเขาอ้อมยากจะต้านหกลฝ่ามือ ต่อให้สละอวินสืออู่กับอวินชิงอิงสองคน เขาก็ยากจะหนีรอดออกจากหุบเขาฉางซุนได้

"รีบเปลี่ยนแก้อาคมกักกันเสียใหม่ อย่าปล่อยให้ตาเฒ่าหนึ่งเหนียวพวกนั้นตามเข้ามาได้ ขอเพียงถ่วงเวลาได้สักพัก พวกเราก็ไม่เป็นไรแล้ว!" อุลึงตะโกนสั่ง

นอกจากทำตามคำสั่งของอีกฝ่าย อวินสืออู่กับอวินชิงอิงที่มือเท้าลนลานอยู่บ้างก็ไม่มีทางเลือกอื่น

พวกเขาเพิ่งจะเปลี่ยนแก้อาคมกักกันการเข้าออกเขตหวงห้ามเสร็จสิ้น เสียงสนั่นหวั่นไหวก็ดังมาจากเบื้องนอก ตามด้วยเสียงพูดของอวินจิ้งจิวที่หมายจะทะลุผ่านอาคมกักกันเข้ามา "อวินสืออู่ อวินชิงอิง พวกเจ้าเตรียมสองตัวถึงขั้นร่วมมือกับตระกูลไสยเวทมาทำร้ายท่านประมุข! มารร้ายแน่ๆ เจ้านึกว่าหลบเข้าเขตหวงห้ามก็จะหนีรอดหรือ!

จงออกมารับความตายเสียเถละ!"

อวินสี่อยู่⁺กับอวินชิงอิง⁺ตื่นตระหนกเป็นการใหญ่ เมื่อครู่ตอนที่พวกเขาเล่นงานอวินผิงไห่⁺รอบข้างไม่มีใครได้เห็นสักหน่อย จากนั้นพวกเขาก็ใช้อาคมแปลงโฉมหนีมาที่นี้ทันที เหตุใดพวกอวินจึงจ้องถึงรู้เรื่องนี้ได้เล่า หรือว่าอวินผิงไห่ยังไม่ตาย

เป็นไปได้หรือหอก หนึ่งมีดที่แทงใส่อวินผิงไห่นั่นอุ้งลงมือด้วยตนเอง ทั้งบนมีดก็ฉาบด้วยพิษชั้นยอดที่มารัสยภพโลหิตเป็นผู้มอบให้ ต่อให้เพียงถากถูกผิวชั้นนอกของอวินผิงไห่ เขาก็มีแต่ตายอย่างไม่ต้องสงสัย

"อวินสี่อยู่⁺ อวินชิงอิง⁺ พวกเจ้าหลบอยู่ในนี้ก็เปล่าประโยชน์ อาคมกักกันของเขตหวงห้ามจะถูกจัดในไม่ช้า พวกเจ้าไม่มีทางหนีออกจากหุบเขาฉางซุนไปได้ ออกไปมอบตัวเสียเถละ" คราวนี้ผู้พูดคือเจิ้งเฮ้ออี้

เมื่อครู่เขารับหนึ่งฝ่ามือที่อุ้งพลังันโจมตีมาเต็มแรง แม้ระวังป้องกันอยู่ก่อนก็ยังคงบาดเจ็บ เลือดสดๆ หนึ่งสายเอ่อท้นออกจากมุมปากของเขา สีหน้าซีดขาวราวกระดูก ทว่าดวงตาทั้งคู่แวววาวหนักแน่น ไม่เปลี่ยน กระทั่งอวินสี่อยู่⁺เห็นแล้วก็ยังใจฝ่อร้อนตัวอย่างห้ามไม่อยู่

อวินชิงอิง⁺พลันคิดถึงภาพเมื่อครู่ที่บิดาเปื้อนเลือดสีดำทั่วร่างล้มลงกับพื้น ยิ่งคิดนางก็ยิ่งหวาดกลัว

ที่จริงนางไม่ได้อยากจะทำเลย นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเหตุใดตนเองจึงตอบรับเข้าร่วมแผนการนี้ของท่านอาสืบทอด ทว่าตอนนี้นางไม่เหลือทางถอยอื่นใดอีกแล้ว

"ศิลาร้อยสมุนไพรรออยู่กับเจ้าแน่นะ" นางอดไม่ได้ต้องถามอุ้งสี่ซ้ำ

อีกหน

ขอเพียงมีศิลาร้อยสมุนไพรออยู่ หลังจากอวินมิงไห่บิดนางสิ้นลม ตราบนีกวิเศษบนร่างเขาก็จะถูกศิลาร้อยสมุนไพรดุฑับไว้ เมื่ออุสึงส่งคืน ศิลาร้อยสมุนไพรมาก็ให้นางเป็นเจ้าของดังเดิม นางก็ได้ครอง ตราบนีกวิเศษในศิลาร้อยสมุนไพร กลายเป็นประมุขคนใหม่ของ ตระกูลเทวโอสถ ถึงตอนนั้นบุตรหลานสกุลอวินสายหลักส่วนใหญ่ก็จะ ตกอยู่ภายใต้พลังสะกดทางสายโลหิต ได้แต่ก้มศีรษะเป็นข้ารับใช้ ของนาง แม้แต่ผู้อาวุโสสูงชั้นทรงฤทธาอย่างพวกอวินจิ้งจอกก็ไม่มีปัญญา จะทำอะไรนางอีก

ทั้งนางยังมีอุสึงช่วยเหลือ พวกศิษย์ต่างแซ่ในตระกูลเทวโอสถที่ไม่ ตกอยู่ภายใต้พลังสะกดทางสายโลหิตก็ไม่น่าเป็นห่วงแต่อย่างใด

อุสึงมองนางอย่างเย็นชา ก่อนจะเบนสายตาไปมองเจิ้งเฮ้อแล้ว คลิยัมอันแสนพิกล "ศิลาร้อยสมุนไพรไม่ได้อยู่กับข้าหรอก"

"อะไรนะ!" อวินชิงอิงกับอวินสืออู่สองคนร้องอุทานโดยพร้อมเพรียง

อุสึงเอ่ยกลับหัวเราะ "ศิลาร้อยสมุนไพรออยู่กับหลิวเซี่ยนหวง และ ตอนนีหลิวเซี่ยนหวงก็อยู่ในเขตหวงห้ามนี้เอง! เจ้าหนูแซ่เจิ้ง ในฐานะที่ แท้จริงของศิษย์น้องหญิงคนดีผู้นั้นเจ้ารู้บ้างหรือไม่"

พอเขารู้ว่าเจิ้งเฮ้อร่วมทางมากับชูเพียนจื่อ ในใจก็เดาออกแล้ว ว่ามังกูฎเที่ยงธรรมกับเกอพันทัพไร้พ่ายที่นางแสดงในถ้ำพันจิ้งจอก วันนั้นน่าจะเป็นของปลอมเสียมากกว่า หาไม่เจิ้งเฮ้อไม่มีทางปฏิบัติ ต่อนางดุจดั่งเดิมโดยไม่แสดงใจสักนิดเป็นอันขาด

อุสึงนึกถึงชูเพียนจื่อที่โกหกคำโตต่อหน้าผู้ชนอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม

จนหลอกได้บัลลังก์ประมุขสกุลชูไปอยู่ในมือ สุดท้ายกลับกลายเป็น
 ชุมานม่านผู้ทำภารกิจลุล่วงอย่างแท้จริงถูกบีบคั้นจนต้องทรยศออกจาก
 สกุลชู เปลี่ยนสายโลหิตมาสวมมิกัดตระกูลไสยเวทของเขาแทน คิดแล้ว
 เขาก็อดไม่ได้ที่จะลอบเลื่อมใสอยู่ในใจ

นางช่างสมเป็นศิษย์มารที่ท่านมารบรรพชนคัดเลือกด้วยตนเอง
 จริงๆ ฝีมือระดับนี้คนรุ่นหนุ่มสาวบนดินแดนพันเมฆาจะมีใครเทียบ
 เปรียบได้!

เหตุที่ตลอดมาพวกเขาตระกูลไสยเวทไม่เปิดโปงความลับเรื่อง
 ชูเพี้ยนเจือกับหลิวเซียนหวงคือคนคนเดียวเช่นกันก็เพราะคาดหวังว่าหลังจาก
 ปลุกโลหิตมารในร่างจนทำให้นางกลายเป็นศิษย์มารแล้ว บางทีอาจ
 ใช้ประโยชน์จากฐานะทับซ้อนนี้ ทำให้เกิดผลลัพธ์พิเศษที่คาดไม่ถึงขึ้น

อุสึงสนใจอยากจะรู้ยิ่งนัก เมื่อเจ้เจ้ารู้ว่าศิษย์น้องหญิงของตนเอง
 ถึงกับเป็นศิษย์มารของพวกเขาตระกูลไสยเวท เจ้าหนูแช่เจ้จะมีสีหน้า
 เช่นไร

อัจฉริยะมือดีที่สุดของตระกูลอันดับหนึ่งฝ่ายธรรมะอะไรกัน สุดท้าย
 ก็ถูกศิษย์มารของพวกเขาปั่นหัวเป็นตัวโง่มออยู่ดีมิใช่หรือ

เพียงแต่อีกเดี๋ยวเจ้เจ้าจะรู้ความลับนี้แล้ว อุสึงยอมไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายมีชีวิตจากไป

เจ้เจ้าอึ้งย้งคงมีสีหน้าเรียบเฉยไม่พูดจา ผิดกับบอวันชิงอิงที่พลัน
 ได้ยินชื่อหลิวเซียนหวงแล้วตะลึงงังขาอยู่พักใหญ่

เงื่อนไขแรกที่ทำให้พวกนางสองอาหลานร่วมมือกับอุสึงก็คือ
 คำกล่าวที่ว่าศิลาร้อยสมุนไพร่อยู่มือฝ่ายเขา ทว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอะไร

กับหลิวเขียนหวดด้วยเล่า

กระทั่งอินสืออยู่กับต้นขนปลายไม่ถูกเช่นกัน

อูชิงไม่อยากเสียเวลาพูดซ้ำไร้อีก เขาต้องไปดูสถานการณ์ของ
ชูเพียนจื่อก่อน ปฏิบัติการหนี่ของเขาจะสำเร็จหรือล้มเหลว ฤๅญแจ
สำคัญที่สุดอยู่ที่ตัวนาง

ก่อนหน้านี้อูชิงรับบัญชานำทหารमारไปสติดกับร่างปูเจินอวี่ ตอนนั้
ทหารमारน่าจะออกจากครรรภ์ไปปลุกโลหิตमारในร่างชูเพียนจื่อและ
ควบคุมนางได้โดยสมบูรณ์แล้ว

ขอเพียงเขาสั่งให้ชูเพียนจื่อส่งมอบศิลาร้อยสมุนไพรรออกมา ทุกสิ่ง
ก็จะราบรื่นลุล่วง

อูชิงใช้มือข้างหนึ่งหิ้วตัวอินซิงอิงแล้วมุ่งหน้าไปยังบริเวณที่
หญ้าเขียนฉางซุนเติบโต ส่วนอินสือที่ไม่ค่อยเหลือคุณค่าให้ใช้สอยแล้วนี้
กระทั่งจะขายตาแลซ้ำ อูชิงก็ยังคิดว่าเกินจำเป็น

เจ้เฮาอี่ไม่รู้เรื่องที่ชูเพียนจื่อเป็นศิษย์मार เขาเพียงคาดคะเนว่า
อูชิงจะใช้ประโยชน์จากปูเจินอวี่ปองร้ายชูเพียนจื่อ รวมถึงช่วงชิงศิลา
ร้อยสมุนไพรรในมือนาง เขาจะไม่ปล่อยให้อูชิงมีโอกาสทำร้ายนางได้
เป็นอันขาด!

เขาฉี้นสะกดเลือดลมที่พ่วงพ่วงอยู่ในช่องอก แล้วยกเท้าไล่ตาม
อูชิงไปทันที

ไม่ช้าผืนหญ้าทรงกลมขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยหญ้าเขียนฉางซุน
ก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าคนทั้งหมด

ปูเจินอวี่ที่คราบเลือดเประะเต็มใบหน้ากับอินซิงฉ้วนนอนนิ่งอยู่

บนผืนหญ้า ส่วนสัตว์อสูรใหญ่ของซูเพียนจื่อแต่ละตัวยืนเป็นวงกลม
ตั้งรับอย่างรัดกุม พวกอูสิงกับเจิ้งเฮ้อจี้จึงไม่อาจมองเห็นเงาร่างของนาง

อูสิงกวาดตามองไปทางปู้เจินอวี่ ดูจากสภาพของเจ้าหนูนั้นแล้ว
ทารกมารน่าจะออกจากครรภ์ไปเข้าร่างซูเพียนจื่อเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ตอนนี
นางเป็นอย่างไรบ้างกันแน่

ตามหลักนางควรจะถูกทารกมารควบคุมเบ็ดเสร็จ รอประสานงาน
กับเขาอยู่ตรงนี้มีใช่หรือ

เหตุใดนางหลบอยู่ท่ามกลางสัตว์อสูรหนึ่งฝูง โดยไม่ตอบสนองใดๆ
เลยเล่า

ทารกมารที่แยกมาจากร่างของมาร'ไสยภพโลหิตแม้วรวบรวม
พลังวัตรกับวิญญาณมารไว้เพียงหนึ่งในสิบส่วนของร่างจริง ทว่าก็มีใช่
คู่ต่อสู้ที่มนุษย์ผู้ฝึกยุทธ์จะต่อกรไหว

อูสิงจึงไม่เคยคิดถึงความเป็นไปได้ที่ทารกมารจะลงมือล้มเหลว
หรือถึงขั้นเป็นฝ่ายถูกกลั่นหลอมดูดซับพลังเสียเอง

คนทั่วไปไม่ว่าใครก็คิดไม่ถึงว่าข้างกายซูเพียนจื่อนอกจากสัตว์อสูร
แล้วยังมีมารฟ้าอยู่อีกตน ซ้ำมารฟ้าตนนั้นยังเป็นมารผืนที่ซ้ำของการ
โจมตีจิตวิญญาณเป็นพิเศษอีกด้วย

นี่หรือว่าทารกมารจะมีแผนการอื่น? แต่อย่างน้อยก็น่าจะส่งสัญญาณ
บอกข้าบ้างสิ...อูสิงสะบัดมือโยนอวี่นชิงอิงทิ้งไป หัวคิ้วเขาขมวดมุ่นไม่แน่ใจ
ว่าจะสั่งให้สัตว์อสูรเหล่านั้นหลีกไปเพื่อจะมองสถานการณ์ของซูเพียนจื่อ
ให้แน่ชัดดีหรือไม่

เขาไม่พูดจา สัตว์อสูรฝูงใหญ่นั้นก็จับจ้องเขาโดยไม่พูดจาเช่นกัน

สองฝ่ายจึงตกอยู่ในภาวะชะงักงันอันแปลกประหลาด

เจิ้งเฮ้อเองก็ไม่รู้สถานการณ์ของซูเฟียนจื่อในตอนนี ทว่าเขาเห็นเจ้าหิมะมีท่าทีผิดปกติ กระทั่งเห็นเขาแล้วก็ยังไม่เปลี่ยนเสียง เขาจึงข่มใจไม่ซักถาม เพียงเฝ้าระวังอุ้งมือไม่ให้มีโอกาสนประชิดเข้าไปทำร้ายซูเฟียนจื่อได้

พลังวัตรของอวิ้นสื่ออยู่ด้อยกว่าเจิ้งเฮ้อ และยังไม่อาจเทียบชั้นกับอุลึง เขาจึงรุดมาถึงช้ากว่าใคร พอเห็นรูปการณ์เบื้องหน้าสายตา เขาก็ร้อนใจขึ้นมาทันที "ประมุขอุ พวกตาเผ่าสกุลอวิ้นรู้จักอาคมกักกันในเขตหวงห้ามนี้กระจ่างดูจื๊วบนฝ่ามือ ต่อให้ช้าเปลี่ยนแก้อย่างไร อีกไม่ช้าพวกเขาก็ต้องทะลวงฝ่าเข้ามาได้ หากไม่รีบชิงศิลาร้อยสมุนไพรกับตราผนึกวิเศษมาอยู่ในมือโดยด่วน พวกเราต้องลำบากแน่!"

อุลึงถูกอีกฝ่ายเตือนสติก็ไม่กล้าชักช้าอีก รีบย่างเท้าไปทางซูเฟียนจื่อทันที

ทว่าเจิ้งเฮ้ออีกกลับสาวเท้าหนึ่งก้าวมาขวางอยู่เบื้องหน้าเขาอีกครั้ง

อุลึงนึกไม่ถึงว่าเจ้าหนูม้วนเหนือสามัญเพียงคนเดียวยังจะกล้ามาขวางทางเขา เขาโกรธจัดจนหัวเราะออกมาก่อนจะเอ่ยขึ้น "เจ้านึกว่าคนที่ไต่ขึ้นอันดับหนึ่งของท่าเนียบผู้แข็งแกร่งโดยอาศัยวัตถุดีเลิศสิทธิ์ประจำตระกูลจะไร้เทียมทานในได้หล้าจริงๆ นะหรือ ได้! วันนี้ข้าจะฆ่าเจ้าทิ้งก่อนค่อยว่ากัน"

เจิ้งเฮ้อตอบปนยิ้มเรียบๆ "หากเจ้ามีฝีมือนั้นจริง จะลองดูก็ได้"

มงกุฎเที่ยงธรรมปรากฏขึ้นเหนือสองฝ่ามือของเขาพร้อมรัศมีสีทองที่สาดฉายไปทั่วทิศ 'พลังแห่งความถูกต้อง' อันเปี่ยมล้นพวยพุ่งทะลุ

ชั้นเมฆ ส่งผลให้อุณหภูมิลดลงสิ่นิดๆ พลังผะถอยไปหนึ่งก้าว

แม้อุณหภูมิลดลงประหม่นอากาศของมังกูเถียงธรรมไว้สูงแล้ว
ทว่าจากตอนนี้เขายังคงคำนวณพลาดไปจนได้ มังกูเถียงธรรมไม่เพียง
มีอากาศมหาศาล ข้าพลังแห่งความถูกต้องที่แผ่ซ่านออกมาก็เป็น
ดาวพิฆาตของวิชามารในร่างเขาพอดี!

ความกลัดกลุ้มรุ่มร้อนไม่น้อยผุดขึ้นในใจอุลึง เขาเหลือบมองไป
ทางซูเฟียนจื่ออย่างคลางแคลง รู้สึกเป็นไปได้อีกว่าเรื่องราวเกิดเหตุ
พลิกผันบางอย่างที่คาดไม่ถึงขึ้นแล้ว

...

อีกด้านหนึ่ง ซูเฟียนจื่อลืมนึกขึ้นพบว่าภาพเบื้องหน้าสายตาตน
เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ทุกสิ่งดูคล้ายแปลกตาห่างไกล ทว่าก็แสนจะคุ้นเคย
อย่างน่าประหลาด

ถึงขะ...เสไฟฟ้า...ไฟถนนที่เหลืองสลัว...แล้วก็ชายวัยกลางคน
ร่างกำยำ เขาสวมเสื้อกล้ามกางเกงขาสั้น คลุมลวกๆ ด้วยชุดนักพรต
สีเหลืองเนื้อหยาบ มือข้างหนึ่งชูกระบอกจากฝักดาบ มืออีกข้างกุมไม้กระบอง
ยืนอยู่ข้างหน้านางไม่ไกลนัก

ด้านข้างถัดจากชายผู้นั้นไปไม่ไกลมีป้ายไม้เขียนอย่างของโบราณ
ตั้งอยู่แผ่นหนึ่ง ด้านบนใช้สีน้ำมันเขียนอักษรขนาดใหญ่สีแดงสามตัวว่า
'สระขอพร'

ใช่แล้ว! คืออารามเต้าเห่งนั้นก่อนที่นางจะข้ามมิติไปยังดินแดน
พันเมฆา!

เพียงสายลมหนาวโอบมาระลอกหนึ่ง ร่างกายของซูเฟียนจื่อก็รู้สึก

หนาวแทบตาย นางจึงก้มหน้ามองสำรวจรอบตัวในทันที

สิ่งที่นางเห็นคือน้ำในสระอันเย็นเฉียบและสกปรก ได้นำมีเหรียญเงินขนาดเล็กบ้างใหญ่บ้าง ผิวน้ำสะท้อนให้เห็นสภาพอันอ่อนแอของนาง... ทั้งเสื้อผ้าที่เปียกโชก เส้นผมที่สั่นเพียงเลยติ่งหู หน้าตาที่หมดจดธรรมดา คลับคล้ายกับซูเฟียนจื่อเด็กกำพร้าในความทรงจำผู้นั้น

ที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ เหตุใดนางกลับมาที่ดาวโลกเสียแล้วเล่า

"เด็กหน้าเหม็น กลางค้ำกลางคืบถึงกับกล้ำมาขโมยเงินที่นี่?" ชายวัยกลางคนที่อยู่ตรงหน้าดวงไม้กระบองพลางตะคอกเสียงดัง ในดวงตาเขาทอดประกายดูร้ายเกรี้ยวกราด ฟาดกระบองมาหาหัวไหล่ซูเฟียนจื่อทันทีโดยไม่เปิดโอกาสให้ชี้แจง

ซูเฟียนจื่อยื่นมือไปหมายจะบิดไม้กระบองออก จวบจนความปวดร้าวเสียดกระดูกแล่นมาจากมือข้างนั้น นางค่อยพบว่าพลังวัตรกับพลังกำลังในร่างได้สูญสลายไปจนสิ้น!

นางหวนกลับไปเป็นสาวน้อยธรรมดาก่อนที่จะข้ามมิติผู้นั้นเสียแล้ว หรือว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นบนดินแดนพันเมฆาล้วนมาจากจินตนาการอันเพ้อฝันของนางเท่านั้น?

นี่มันเรื่องอะไรกันแน่!

เรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนนางหมดสติยังคงแจ่มชัดราวอยู่ตรงหน้า ทว่าพอลืมตาอีกครั้ง เขตหวงห้ามของหุบเขาฉางซุน ภูเขาเขียนฉางซุน ผู่จวินปูเจินอวี่ รวมถึงทารกมารอะไรนั้นกลับอันตรธานไปทั้งหมด...

ซูเฟียนจื่อตื่นตระหนกยิ่งนัก ทว่าชายวัยกลางคนไม่ได้ให้เวลานางทำความเข้าใจกับสถานการณ์ ไม้กระบองที่สองก็ฟาดติดตามมาแล้ว

นางจึงได้แต่ฝันหลบหลีก

ไม่ช้าเสียงตะโกนโวยวายของเขาก็สร้างความแตกตื่นแก่คนอื่นๆ
ในอารามเต้า

ชายฉกรรจ์ท่าทางเหมือนหน่วยรักษาความปลอดภัยหลายคน
วิ่งมาอย่างรวดเร็ว ระดมกำลังกันจุดกระชากตัวชูเทียนจื่อขึ้นมาบน
ขอบสระแล้วกระหน่ำหมัดเท้าแสบหน้านางโดยไม่พูดพราทำเพลง โดย
ไม่มีความเกรงใจที่นางเป็นสาวน้อยเลยสักนิด

ขณะที่ชูเทียนจื่อทั้งคับแค้นทั้งตื่นกลัวลนลานอยู่นั้น ในมือนาง
ก็พลันมีมีดสั้นสีแดงเลือดเพิ่มมาหนึ่งเล่ม พร้อมกับลุ่มเสียงหนึ่งทีเร้งเร้า
อยู่ข้างหู

"ฆ่าพวกเขาเลย ฆ่าพวกมนุษย์ต่ำต้อยที่กล้าบังอาจลบหลู่ข่มเหง
เจ้าทั้งเสีย จงใช้เลือดของพวกเขาฟื้นฟูพลังของเจ้าสิ!"

ในเสียงนั้นเปี่ยมล้นด้วยพลังล่อใจ ทั้งหนักแน่นหาใดเปรียบ รวากับ
ยืนยันได้ว่าขอเพียงนางแทงมีดสั้นเข้าสู่หัวใจของคนเหล่านี้ นางก็จะ
เปลี่ยนกลับไปเป็นประมุขสกุลชูผู้มีรูปโฉมล้ำเลิศกับพลังฝีมืออันกล้าแข็ง
กลับไปเป็นคุณหนูอัจฉริยะตระกูลแพทย์ผู้ได้รับการสนับสนุนและ
คำชื่นชมผู้นั้นอีกครั้ง

ฆ่าเลย! ฆ่าพวกเขา! ฆ่าพวกเขาเลย!

คนที่รังแกนางอย่างเหิมเกริมโดยไม่แยกแยะถูกผิดเหล่านี้ล้วน
สมควรตายอย่างนั้นหรือ เช่นนี้นางฆ่าพวกเขาทิ้งแล้ว ตนเองก็จะไม่ใช่
เด็กกำพร้าพ่อแม่ที่ถูกดูแคลนคนเดิมนั้นแล้วสินะ!

ในดวงตาชูเทียนจื่อฉายประกายสีแดงกระหยาบเลือดในทันที มือกุม

กระซิบมิดสั้นแล้วแทงไปยังชายวัยกลางคนหน้าโหดเหี้ยมที่เป็นหัวใจ
ใช้ไม้กระบองฟาดนางอยู่

พริบตานั้นประสาทสัมผัสทั้งปวงพลันลาจากนางไป ทั้งที่หมดเท้า
และไม่กระบองกระหน่ำลงมาบนร่างก็เหมือนไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดใดๆ
อีก ผู้คนที่ลงมือกับนางราวชะงักค้างไปชั่วขณะหนึ่ง แม้แต่ชาย
วัยกลางคนที่เห็นมิดสั้นแทงตรงมาหาหน้าอกของเขาก็ไม่รู้จักหลบหลีก
เพียงมองมิดสั้นสีแดงเลือดประชิดเข้ามาอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าที่
เผยอาการตื่นกลัวสุดขีด

เจ้าก็รู้จักกลัวด้วยหรือ เหตุใดตอนที่ยกพวกชุมล้อมข้าเมื่อครูนี
ถึงไม่รู้จักกลัวบ้างเล่า

ฮ่าๆๆๆ! จงไปตายเสียเถอะ!

ซูเฟียนจื่อเฝ้ารออย่างคึกคักตื่นเต้นที่จะได้ยินเสียงยามคมมีดแทง
ทะลุเนื้อ และได้เห็นภาพยามเลือดสดๆ สาดพุ่ง...

ทันใดนั้นตรงหน้าอกนางก็บังเกิดความรู้สึกประหลาดที่ร้อนผ่าว
ทว่าอบอุ่น ส่งผลให้นางสะท้านเฮือกสุดตัว ราวถูกใครสักคนเขย่าปลุกจาก
ฝันร้ายในฉับพลัน

นี่ข้ากำลังทำอะไรอยู่!

ข้อมือของซูเฟียนจื่อสั้นวบ คมมีดก็เบนออกไปด้านข้าง แม้ปาก
รอยเลือดหนึ่งสายไวก้นหัวไหล่ของชายวัยกลางคน แต่สุดท้ายก็ไม่ได้
ทำร้ายเขาถึงชีวิต

พร้อมกับหยดเลือดที่ปลิวกระเซ็น ภาพเบื้องหน้าสายตาก็เป็น
เช่นผ้าใบที่ถูกผู้อื่นใช้แรงฉีกกระชาก จนเผยรอยขาดร้าวใหญ่กับแสงสว่าง

ที่สาดลดเข้ามา จากนั้นภาพทั้งหมดก็แปรเปลี่ยนไปอีกครั้ง

เบื้องหน้านางคือทางเดินอันกว้างขวางร่มครึ้มสายหนึ่ง สองข้างทาง
งามสะพรั่งไปด้วยดอกไม้ที่ไม่รู้จักชื่อ

นี่คือวังศาสตร์ที่เกาะเดือนเพ็ญสินะ ชูเพียรจ้อยยืนมือลูบไปที่
หน้าอก เมื่อครูลิ่งที่พลันร้อนวาบขึ้นมาในชั่วขณะสุดท้ายก็คือจี๋ไม้ที่
คล้องติดตัวนางมาตั้งแต่เล็กอย่างนั้นหรือ

เป็นมันที่นำพาข้ากลับคืนสู่ดินแดนพันเมสมามาอีกครั้งแล้วใช่
หรือไม่...

94

ขณะที่ชูเพียนจื่อยังหวาดหวั่นระคนสงสัยไม่คลาย เสียงหัวเราะ
ปานกระพรวนเงินก็ดังมาจากด้านหน้า อวินซึ่งอิงในชุดกระโปรงสีขาว
หิมะอันงามสง่ากำลังเดินเยื้องย่างมาทางนี้ท่ามกลางหนุ่มสาวกลุ่มใหญ่
ที่ล้อมหน้าล้อมหลัง

รอยยิ้มของอวินซึ่งอิงสดใสมันใจในตนเอง รวากเกิดมาก็สมควรเป็น
องค์หญิงผู้สูงส่งเหนือใคร ส่วนผู้ที่จับมือถือแขนเดินเคียงคู่มากับนาง
มิใช่เจิ้งเฮ้ออีกจะเป็นผู้ใดเล่า

นอกจากเจิ้งเฮ้อแล้ว ฉินเฉยกับศิษย์วังศาสตร์ที่ชูเพียนจื่อแสนจะ
คุ้นเคยอย่างทั้งเซ่งหยาง ปู่เฉินอวี่ เป่ยหยวนหมิง และเตียวเสวียเยียน
ก็ล้วนอยู่กันครบถ้วน พวกเขาแต่ละคนมีสีหน้าชื่นชมเอาใจ พวกกัน
รายล้อมข้างกายอวินซึ่งอิงดุจดาวล้อมเดือน

พวกเขาทยอยสังเกตเห็นชูเพียนจื่อที่ยืนที่มที่อยู่อีกกลางทางเดิน

อวินซึ่งอิงป้องปากกล่าวขึ้นว่า "นี่ตัวอัปลักษณ์จากที่ใดกัน ไฉนในวิทยาศาสตร์ถึงมีหญิงบ้านป่าหยาบคายเยี่ยงนี้ได้"

คนทั้งหมดต่างก็เอ๋อคล้ายตาม ถ้อยคำเหยียดหยามไร้ไมตรี โถมทะลักมาราวกระแสน้ำ

เตียวเสวียเยียนแค้นเสียงเอ๋อบ้าง "มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นเด็กจรจัดที่ไม่มีพ่อแม่! ขยะชั้นต่ำพรรคนี้เหตุโดยยังอุตสาหมีชีวิตอยู่บนโลกอีก ไม่แน่ว่าพ่อแม่เราก็ถูกดวงนางพิฆาตนั่นเอง หรือไม่พวกเขาก็เห็นนางนำชังเกินทน เพิ่งคลอดไม่ทันไรก็เอานางไปทิ้งข้างถนนแล้ว"

"เจ้าพูดเหลวไหล! ท่านพ่อท่านแม่รักข้ามาก พวกเขาเพียงแค่มีความจำเป็น..." ชูเพียนจื่อตอบโต้กลับเสียงดัง

"ความจำเป็น? มีความจำเป็นอะไรกันเล่า เด็กจรจัดก็คือเด็กจรจัด... เด็กจรจัดที่ไม่มีใครรักไม่มีใครต้องการ!" คนทั้งหมดพากันตะโกนล้อนาง สีน้าฉาบไปด้วยแววเยาะหยันมุ้งร่ายอย่างยิ่ง

ชูเพียนจื่อโกรธจัด จิตสังหารซึ่งถาโถมสูมอกอยู่พลันก็ร้องอีกครั้ง หมายถึงเสาะหาช่องระบายออกให้สาแก่ใจ นางพอจะรู้สึกได้ว่าตนเองผิดปกติ จู่ๆ ก็เปลี่ยนเป็นคนที่แสนจะใจร้อนเจ้าอารมณ์ ถึงขั้นว่าความกระหายเลือด คล้ายอดใจถัดไปก็จะสูญเสียความสามารถในการควบคุมตนเองที่เหลืออยู่เพียงเสี้ยวสุดท้าย กลายเป็นนางมารคลุ้มคลั่งที่เห็นการเช่นฆ่าเป็นความสุข

นางกุมจี้ไม้ที่คล้องอยู่บนคอไวแน่น จนกระทั่งลายสลักอันประณีตนั้นประทับลึกบนฝ่ามือนาง ถึงทำให้นางได้สติคืนมาเล็กน้อย

"สิ่งที่ถืออยู่ในมือเจ้าคืออะไร" เสียงของเจิ้งเฮ้ออ๊วแสนจะเย็นชา

ไม่นุ่มนวลเช่นในความทรงจำแม้แต่บ่อย อีกทั้งเรี่ยวแรงที่ใช้แกะนิ้วมือ
ของนางออกยังแข็งแกร่งจนน่าตกใจ

เขาขมวดคิ้วมองลวดลายอันซับซ้อนบนตัวจี๋ ก่อนจะพลิกไปดูที่
ด้านหลัง ตรงนั้นมีอักษร 'ซู' แบบโบราณที่งามสง่าเด่นชัดอยู่ตัวหนึ่ง

เจิ้งเฮ้ออี้พลันเหือดตาลหน้าเปลี่ยนสี ยกมือข้างหนึ่งข่มسابเสื้อนาง
แล้วทวาดอย่างดุดัน "เจ้าคือคนตระกูลสิบแปดมงกุฎ?! โจรน้อยฝ่ายธรรม
ที่สมควรตาย!"

"รีบปฏิเสธเร็วเข้าสิ! โยนจี๋ไม่นั้นทิ้งไปเสีย! หาไม่เขาจะฆ่าเจ้านะ!"
เสียงในหัวสมองดังขึ้นอีกครั้ง มันชี้ทางสว่างให้นางอย่างหนักแน่นมั่นใจ
เช่นเคย

ซูเฟียนจื่อพลันเงยศีรษะคลี่ยิ้มสดใสให้เจิ้งเฮ้ออี้ที่อยู่ตรงหน้า
"มารไสยภพโลहित เจ้ามีฝีมืออยู่เพียงเท่านี้เองหรือ! ลูกไม้แค่นี้มารฟัน
ของข้าเล่นเปื้อตั้งแต่แปดร้อยปีก่อนแล้ว! จงไสหัวไปซะ!"

สิ้นเสียงขับไล่ บรรดาผู้มีชาติตระกูลสูงส่งที่นางทั้งคุ่นเคยทว่าก็
แปลกหน้าเหล่านั้นล้วนหายวับไปสิ้น ทางเดินอันงดงามร่มครึ้มก็
แปรสภาพเป็นความมืดมิดอันไร้ขอบเขต มีเพียงสระโลหิตขนาดมหึมา
หนึ่งสระที่ซัดระลอกคลื่นสีแดงสด พร้อมกับถ่ายทอดเสียงฮืออันเย็นชา
มาจากกันสระ

"กิเลสอันน้อยนิดนี้เป็นแค่ของกำนัลแรกพบ ตราบไคที่โลहितมาร
ของข้ายังอยู่ในร่างเจ้า ย่อมจะมีเวลาที่เจ้าเย็นหยัดไม่ไหว แนวป้องกัน
ในจิตใจพังทลาย!"

"เช่นนั้นก็คอยดูกันต่อไป!" ซูเฟียนจื่อได้กลับเสียงเย็น ทั้งที่รู้แสบใจ

ว่าคำพูดของอีกฝ่ายมิใช่ไร้เหตุผล ขอเพียงเป็นมนุษย์ก็ต้องมียามที่พลาดพลาดอ่อนแอ และเมื่อนั้นก็จะรู้ความผิดพลาด วันนี้ที่นางสามารถต่อต้านการล่อลวงของกิเลสเพียงเพราะอีกฝ่ายใจเร็วด่วนได้ ทั้งไม่ล่วงรู้ความพริ้งพริงในใจนางอย่างถ่องแท้ ประกอบกับความผิดปกติของจีไ้ม เมื่อครูนีก็ทำให้นางพลันได้สติระวังป้องกัน

ไม่มีใครเป็นคนเลวมาแต่กำเนิดหรอก สุดท้ายที่หลายคนกลายเป็นคนชั่วช้าสามานย์นั้นอาจเพียงเริ่มต้นมาจากความวู่วามชั่วแล่น เมื่อเดินพลาดไปหนึ่งก้าวจึงผิดพลาดไปทุกก้าว ยากที่จะกลับหลังหันได้อีก

เช่นวันชิงอิงกับซูม่านม่านศิษย์อาจารย์ หากมิใช่ถูกกิเลสหมอมเมาชั่วขณะ ส่งผลให้ค่อยๆ ถลาลึกจนไม่อาจถอนตัว พวกนางก็ไม่แน่ว่าจะกลายมาเป็นเช่นทุกวันนี้

ซูเพียนจ้อมองดูสระโลหิตในถ้ำอันดำมืดที่อยู่เบื้องหน้าสายตาในใจก็พอจะตระหนักได้ว่านี่คงเป็นห้วงมายาซึ่งเกิดขึ้นจากโลหิตมารที่ไหลเวียนอยู่ในร่างของนางสื่อสัมผัสกับกระแสนจิตของมารไสยภพโลหิตในห้วงมายานี้ต่อให้นางพยายามข่มอารมณ์สักเพียงใด ส่วนลึกในใจก็ยังคงเกิดสสารพันความคิดที่ชั่วร้ายโหดเหี้ยมบ้าเลือดไม่หยุดยั้ง

หากไม่อาจขจัดโลหิตมารในร่าง นางก็จะต้องถูกเคี้ยวกรำทรมานเยี่ยงนี้ไปชั่วชีวิตใช่หรือไม่

นางหมายจะรวบรวมสติตรึกตรอง ทว่าน่าเสียดายหลังจากเพียรพยายามหลายต่อหลายหนก็ยังคงพบว่าตนเองไม่อาจจะทำได้สักนิด

มารไสยภพโลหิตที่กันสระสัมผัสได้ถึงความผิดปกติของนางแล้ว เขาจึงเอ่ยกลั้วหัวเราะอย่างเยียบเย็นว่า "เจ้าอยากขจัดโลหิตมารในร่าง

ใช่หรือไม่ ข้าจะบอกวิธีให้ก็ได้ เพียงเจ้าสูบลีอดทั้งร่างออกมาชำระล้าง ก็ใช้ได้แล้ว แต่โลหิตมารของข้าผสานอยู่ในสายเลือดของเจ้าตั้งแต่ตอนที่เจ้าถือกำเนิด นานปีเยี่ยงนี้ย่อมหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพรสวรรค์ และพลังวัตรของเจ้าตั้งแต่แรก ดังนั้นหากเจ้าผืนชะล้างโลหิตมาร ผลลัพธ์ก็คือเจ้าต้องกลายเป็นขยะที่สูญสิ้นพลังวัตรไม่อาจฝึกวิชาใดๆ หรือถึงขั้นจบชีวิต! หากเจ้าไม่เชื่อจะลองดูก็ยอมได้!"

ซูเพียนจือขบริมฝีปากไม่พูดไม่จา

"คิดดูเอาเถอะ หลังจากเจ้ากลายเป็นขยะไร้ค่าจะมีสภาพเยี่ยงไร เจ้าจะสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้คนข้างกายที่เมื่อก่อนเคยเลื่อมใสเจ้านับถือเจ้า ชมชอบเจ้า พวกเขาจะมองเจ้าเยี่ยงรองเท้าเก่าที่โยนทิ้งได้อย่างไม่นึกเสียดาย ไม่ว่าใครก็สามารถข่มเหงหรือแม้แต่ฆ่าเจ้าทิ้งได้ตามใจชอบ เจ้าเต็มใจจะเปลี่ยนจากคนเหนือคนไปเป็นชนชั้นต่ำที่ไม่เหลืออะไรเลยจริงๆ นะหรือ!" มารโศภพโลหิตหลอกล่อต่อไป หากว่าทำได้ เขาจะไม่ยอมละทิ้งซูเพียนจือเด็ดขาด นางนั้นไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติหรือสติปัญญาก็ล้วนเหนือกว่าบรรดาลูกสมุนเดิมของเขามากนัก มีนางช่วยงาน เขาย่อมบรรลุเป้าหมายที่จะหวนคืนแดนมารเป็นใหญ่ในสี่ทิศได้เร็วยิ่งขึ้น

หากมิใช่เพราะมารผืนที่สมควรตายนั้นสกัดทารกมารไว้ ยามนี้ซูเพียนจือก็ตกอยู่ในการควบคุมของเขาโดยสมบูรณ์ไปแล้ว เขาก็ไม่จำเป็นต้องมาพูดพล่ามอะไรกับนางเลย

ทว่าตอนนี้ทารกมารถูกกลั่นหลอมไปเสียแล้ว พลังฝีมือที่เขาสูดฝึกหรือขึ้นใหม่อย่างยากเย็นก็พลอยสูญเสียไปเปล่าๆ เขาจึงยังต้องการผู้ช่วย

มือดีมาวิ่งเต้นทำงานแทนเขา

ไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติหรือฐานะพิเศษของซูเพียนจือในตอนนี้อ้วน มีผลดีใหญ่หลวงต่อแผนการของเขา

แต่หากการนางไม่ได้จริงๆ ก็ปล่อยให้นางขจัดโลหิตมาร กลายเป็นขยะไร้ค่าไปเสีย เช่นนั้นศัตรูในอนาคตของเขาก็จะมีมุมกำลัง ลดฮวบ ห้ายอดกายทิพย์ขาดไปหนึ่งคนก็จะไม่อาจเป็นภัยคุกคามเขา ได้อีก

"เจ้ามีผู้ทรงดูให้ดี ยอมรับโลหิตมารของข้าแล้วกลายเป็นศิษย์มาร เต็มตัว เจ้าจะมีพลังฝีมือกล้าแข็งขึ้นเป็นร้อยเท่าพันทวี ถึงตอนนั้นแม้แต่ คิดจะช่วยรวบรวมวิญญานของบิดามารดา ทำให้พวกเขาคืนชีพมาอยู่ พร้อมหน้ากับเจ้าก็มีใช้เรื่องที่เป็นไปไม่ได้" มารโศกภพโลหิตโยนเหยื่อล่อ ที่มีน้ำหนักที่สุดออกไป

อาศัยโลหิตมารเป็นสื่อ นำ เขาพอจะสัมผัสได้ว่าซูเพียนจือมีความยึดมั่นถือนั่นต่อบิดามารดาลึกซึ้งอย่างยิ่ง

"ท่านพ่อท่านแม่ข้า? พวกเขาตายไปแล้ว? เจ้ามีวิธีทำให้พวกเขา คืนชีพได้?" ในที่สุดสีหน้าเย็นชาระแวดระวังของซูเพียนจือก็เริ่มหย่อน คลายลง บิดามารดาของนางตายแล้วอย่างนั้นหรือ เช่นนั้นเรื่องของ ฝูอวิ้นมันอะไรกัน

"มิผิด พวกเขาตายไปตั้งแต่เมื่อสิบกว่าปีก่อนแล้ว สิ่งที่สถิตอยู่ใน ร่างอาชาเทพตัวนั้นของเจ้าคือเสี้ยววิญญานเสี้ยวหนึ่งของบิดาเจ้านั่น" ทว่ากลับเป็นเสี้ยววิญญานเสี้ยวนี้เองที่ทำให้ลายแผนการอันแสนรัดกุม ของเขาไปต่อหน้าต่อตา

ชูเพียนจื่อยังคงเงยบงันไม่พูดจา พักใหญ่ถึงได้เอ่ยปากขึ้น "เจ้าต้องบอกข้าให้ละเอียดว่าทำอะไรพวกเขาถึงจะคืนชีพได้ หากเจ้าไม่บอกให้ข้ารู้แน่ว่าวิธีนั้นใช้ได้จริงหรือไม่ ข้าก็ไม่วางใจ"

ข้อเรียกร้องของนางสมเหตุสมผลยิ่ง หากนางยอมรับโลหิตมารก็เท่ากับละทิ้งจุดยืนและชาติกำเนิดในฐานะคนตระกูลแพทย์กับตระกูลลิบแปดมงกุฏไปโดยสิ้นเชิง

นางไม่เหมือนกับพวกซูมานมาน นางเป็นถึงประมุขตระกูลลิบแปดมงกุฏแล้ว และแทบจะแน่ใจได้เลยว่าวันหน้าก็ต้องกลายเป็นประมุขตระกูลแพทย์ด้วยเช่นกัน

ในร่างนางคนเดียว มารไสยภพโลหิตจะได้ครองทั้งตราผนึกวิเศษที่ตกทอดมาจากเซียนแพทย์และเซียนไร้จริง ของเซียนแพทย์ยังพอทำเนา ทว่าเซียนไร้จริงเป็นถึงผู้ที่มีพลังฝีมือติดสามอันดับแรกในหมู่เซียนเซียนะ หากมิใช่ชูเพียนจื่อสมัครใจส่งมอบตราผนึกวิเศษออกมาเอง ต่อให้เขาส่งนางแล้วชิงเอาวัตถุศักดิ์สิทธิ์ไร้นามมาได้ ก็คงได้แต่จ้องมันตาปริบๆ เสียมากกว่า

ไร้นามหาใช่สิ่งที่เขาจะพิชิตได้โดยง่าย

มารไสยภพโลหิตครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็ส่งกระแสจิตออกมาจากสระโลหิต ก่อนจะเปล่งเสียงเอ่ยว่า "นี่คือวิธีที่สามารถทำให้คนตายคืนชีพ แม้มีข้อจำกัดสารพัด เงื่อนไขก็สาหัสสากรรจ์ ทว่าขอเพียงเจ้าสวามิภักดิ์ด้วยใจจริง ข้าจะช่วยเจ้าคิดหาทางแก้ไขเอง"

ชูเพียนจื่อได้รับกระแสจิตนั้นแล้ว เพียงพิจารณาเนื้อความคร่าวๆ ก็มองออกว่าน่าจะไม่มีผิดแน่ มารไสยภพโลหิตนี่ก็ซื่อตรงไม่หยอก อุดสำหรับ

เก็บจำอานาภาพของโลหิตमारเป็นพิเศษ เพื่อให้นางสามารถจดจำพิจารณา
เนื้อความได้อย่างละเอียด

เมื่อได้ยินमारไสยภพลहितเสนอตัวจะช่วยเหลือ ชูเพียนจึงก็
กลั่นยิ้มไว้ไม่อยู่ "ไม่ต้องหรอก ขอขอบคุณ"

मारไสยภพลहितตะลึงงันไปทันใด ก่อนจะได้ยินชูเพียนจื๋อพูด
ต่อไปว่า "ในเมื่อมีวิธี ซ้ำย่อมจะคิดหาทางเอง ไม่ต้องให้เจ้ามายุ่มยาม"

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร!" มารไสยภพลहितเอ่ยเสียงเย็นเยือก

"เมื่อครู่ข้าหลอกเจ้านะสิ หรือว่าจนปานนี้เจ้ายังไม่รู้ตัวอีก? ชูอยู่
ในรูลูมานาน หัวสมองไม่ค่อยแล่นจริงๆ เสียด้วย" ชูเพียนจื๋อจุกกล่าว

"บังอาจ! เจ้าไม่ต้องการชีวิตแล้วใช่หรือไม่!" มารไสยภพลहित
ตวาดอย่างเดือดดาล

"ชีวิตนะข้ายอมต้องการอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ขอให้เจ้าโกรธสักเพียงใด
แล้วอย่างไรเล่า นอกจากใช้โลหิตमारอันชั่วช้านั้นมาทำให้ข้าทรมาณ
นิดหน่อย เจ้ายังมีปัญญาทำอะไรซ้ำได้ สมลงนึ่ม! เจ้าถือดีอะไรคิดเอง
เออเองว่าข้าจะร่วมมือกับศัตรูที่ทำให้ท่านพ่อท่านแม่ข้าตาย หากข้าอาศัย
ความช่วยเหลือของเจ้าคืนชีพให้พวกเขาจริงๆ ข้ายังมีหน้าอะไรไปพบ
พวกเขาอีก บุตรสาวของพวกเขากลายเป็นमारไปแล้ว ข้ายังจะนับเป็น
บุตรสาวของพวกเขาอยู่หรือ เจ้าไม่ควรเอ่ยถึงท่านพ่อท่านแม่ข้า เอ่ยถึง
พวกเขามีแต่ทำให้ข้ายิ่งคั่งแค้นเจ้า!" ชูเพียนจื๋อเอ่ยด้วยน้ำเสียงชิงชังยิ่ง

"ดี! ใจเด็ดดี ข้าจะดูซิว่าเจ้ากลายเป็นขยะแล้วยังจะเหิมเกริมเพียงนี้
ได้หรือไม่!" ในความทรงจำของमारไสยภพลहितไม่เคยมีผู้ใดกล้าหลอกลวง
และถากถางเขาสารพัดเช่นนี้มาก่อน เขาโกรธจนแทบอยากฟุ้งตัวออกจาก

สระโลหิตไปหุบเขาฉางซุนแล้วเค้นคอชูเพียนจื่อให้ตายคามือเสียเดี๋ยวนี้
ชูเพียนจื่อเอ่ยกลั้วหัวเราะหยาม "ต่อให้ข้าไม่มีพลังวัตร อย่างน้อย
ก็ยังเป็นมนุษย์อยู่ข้ายังคงเป็นข้า สามารถตอบตนเองได้อย่างไร้ความละอาย
เผชิญหน้ากับทุกคนได้อย่างไม่สะทกสะท้าน ไม่เหมือนคนที่ไม่ใช่ผีก็
ไม่เชิงอย่างเจ้า กล้าแต่ชุกหัวเล่นลูกไม้อยู่ในรูหนู เป็นมารปีศาจที่ไม่อาจ
เชิดหน้าเผชิญแสงตะวัน!"

มารไสยภพโลหิตถูกวาจาอันแสนสั่นแหลมคมของนางยั่วโทะสะ
จนคลั่งแล้ว ทว่าดังเช่นที่ชูเพียนจื่อบอก เขาทำได้เพียงปลุกเร้าโลหิตมาร
ในร่างนาง ทำให้นางทรมานทรมาน แต่กลับไม่อาจทำร้ายนางถึงชีวิต

เพลิงโทะสะอันท่วมท้นของมารไสยภพโลหิตส่งผลให้โลหิตมาร
ในร่างนางถึงโคมเดือดพล่านดุจเดียวกับสระโลหิตในถ้ำนั้น พลังแห่ง
ความชั่วช้าอันดำมืดและป่าเถื่อนอำมหิตชัดเจมตึจิตสีนํ้ากของชูเพียนจื่อ
ระลอกแล้วระลอกเล่า รวามีเข็มเหล็กกล้าที่เผาไฟจนแดงฉานกับเข็ม
น้ำแข็งอันแสนเหน็บหนาวนับจำนวนไม่ถ้วนสลับกันแทงทะลุร่างนาง
โดยที่นางไร้เรี่ยวแรงจะต่อต้าน ได้แต่กัดฟันทนรับไว้ ความเจ็บปวด
รวดราวสุดพรรณนานั้นทำให้นางแทบอยากฉีกกระชากร่างกายตนเอง
เป็นชิ้นๆ

เอ่ยหยามระบายแค้นก็ต้องจ่ายค่าตอบแทน เหตุที่ชูเพียนจื่อ
หาทุกขีใส่ตัวเช่นนี้เป็นเพราะนางสัมผัสได้ร่างๆ ว่าความสามารถของ
มารไสยภพโลหิตที่จะควบคุมโลหิตมารในร่างนางกำลังค่อยๆ อ่อนโทรม
ลงตามเวลาที่ล่วงผ่านไป

การใช้สายเลือดครอบงำคนผู้หนึ่งจากกระยะไกลเช่นนี้มีใช้เรื่องที่

ง่ายตายเพียงนั้น ต่อให้เขาเป็นถึงมารฟ้าก็ตาม

อันที่จริงโลหิตมารที่เขาเพาะลงในร่างนางมีอิทธิพลไม่ต่างจากที่ตราบนิกิเศษมีต่อคนในตระกูล กล่าวคืออิทธิพลล้วนเบาบางลงตามความห่างไกลของระยะทาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งซูเฟียนจือมิใช่เผ่ามารโดยกำเนิด โลหิตมารยังต้องปะทะกับสายเลือดดั้งเดิมของนางด้วย

หากมิใช่มารไสยภพโลหิตไม่มั่นใจเต็มร้อยว่าจะสามารถควบคุมซูเฟียนจือด้วยโลหิตมารเพียงอย่างเดียว เขาจะไม่กระทำการที่เกินจำเป็น แยกร่างทารกมารมาเสริมการควบคุมนางหรอก

ตามการคาดคะเนของซูเฟียนจือ ครั้งนี้ที่เขาใช้โลหิตมารเป็นสื่อนำหมายจะล่อลวงบีบคั้นให้นางยอมจำนนน่าจะไม่ใช่เรื่องที่ผ่องคลายนัก และคงยากจะยืนหยัดได้ยาวนาน

ดังนั้นนางถึงได้กล้ายั่วโทษเขาอย่างกำเริบเสิบสานเช่นนี้

เจ็บนานมิสู้เจ็บชั่วสั้นๆ มารร้ายตนนี้ปลูกเร้าโลหิตมารมาทรมานนางอย่างบ้าคลั่ง เขาต้องยืนหยัดได้อีกไม่นานเท่าไรแน่

นางต้องหลุดพ้นจากอิทธิพลของโลหิตมารที่เป็นสื่อเชื่อมโยงกับเขาโดยด่วน ถึงจะจตุจ่อกับการชำระล้างโลหิตมารให้สิ้นซากได้

ขณะที่นางใกล้จะประคองตัวไม่ไหวอยู่แล้วนั้น รัศมีสีทองอันแพรวพราวก็พลันฉายวาบขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา มารไสยภพโลหิตเปล่งเสียงร้องโหยหวนหนึ่งหน จากนั้นสระโลหิตกับถ้าภูเขาในห้วงมายาก็ล้วนอันตรธานไปท่ามกลางรัศมีสีทอง โลหิตมารที่ซัดโหมอยู่ในร่างนางก็คล้ายถูกรัศมีสีทองที่ปรากฏขึ้นกะทันหันนี้สะกดไว้ด้วย

รัศมีสีทองรวมถึงพลังแห่งความถูกต้องที่แผ่ซ่านออกมา^{นี้}ซูเพียนจื่อ
คุ้นเคยมากเหลือเกิน มันก็คือรัศมีจากมงกุฎเทียงธรรมของเจิ้งเฮ้ออันั่นเอง...

เขาพบว่าในเขตหวงห้ามเกิดเรื่องแล้วสินะ

ซูเพียนจื่อสุดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพลันลืมตาขึ้น...

สิ่งแรกที่สะท้อนเข้าสู่ม่านตาก็คือเงาหลังขนาดยักษ์ที่เต็มไปด้วย
ขนสีทอง...

เจ้าทองใหญ่?!

"เจ้าพี่น่ะแล้วหรือ ข้าตกใจแทบตาย!" เสียงของมารผีนดังมาจาก
กำไลแขนเจ็ดดารา

ซูเพียนจื่อไม่ได้แยแสเขา ทำเพียงกวาดสายตาไปมา หมายถึง
เสาะหาเงาร่างของฝูอวีน[†]ให้พบโดยเร็วที่สุด

ตอนนี้โลहितมารในร่างนางเพียงถูกสะกดไว้ชั่วคราวเพราะการ
ปรากฏตัวกะทันหันของมงกุฎเทียงธรรม อาการตกค้างจากที่มันปะทะกับ
สายเลือดดั้งเดิมของนางยังไม่บรรเทาลงทั้งหมด ดังนั้นกระทั้งจะยับยั้ง
นิ้วมือนางก็ไม้อาจทำได้

มารผีนหัวนเกรงทั้งมารไสยภพโลहितและมงกุฎเทียงธรรม จึงหลบ
อยู่ในกำไลแขนเจ็ดดาราโดยตลอด พอสัมผัสได้ถึงสายตานาง เขาก็
กระแอมกลบเกลื่อนอย่างร้อนตัว "ตอนนี้ฝูอวีนยังมีชีวิตอยู่ แต่หากเจ้า
ยังไม่คิดให้ตีว่าพวกเราจะทำอย่างไรต่อไป อีกเดี๋ยวพวกเราได้จับสั่นกัน
ทั้งหมดแน่"

ซูเพียนจื่อได้ยืนยันว่าฝูอวีน[†]ยังมีชีวิตอยู่ก็รู้สึกอีกเขม็งขึ้นมาทันตาเห็น
นางพรุฒมหายใจเบาๆ แล้วใช้กระแสดจิดเอ่ยกับมารผีนว่า "ตอนนี้

สถานการณ์เป็นอย่างไร"

นางได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวอันใหญ่โตกับเสียงกู่ร้องเป็นพักๆ ดังมาจากบริเวณที่ไม่ไกลนัก ดูจากภาพที่รัศมีสีทองเกลื่อนฟ้าพัวพันกับหมอกดำหนาทึบ นางก็มองออกว่าเจิ้งเฮ่าอึ้งน่าจะปะทะเดือดอยู่กับคนตระกูลไสยเวท

มารฝันเองก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นจึงเพียงแค่เล่าเนื้อความที่ได้ยินอวีนจึงจ้อตะโกนด่าทออยู่นอกเขตหวงห้ามเมื่อครูนี เพิ่งจะเล่าจบมารฝันก็พลันรู้สึกได้ถึงความเคลื่อนไหวที่ผิดปกติ จึงร้องเสียงดังบอกอินทรีปีกมayasaสามตัวที่บินวนอยู่ด้านบนทันที "รีบสกัดพวกเขาไว้!"

อินทรีปีกมayasaสามพี่น้องฟังจบต่างก็กระพือสองปีกโดยพร้อมเพรียง หอบเอาพลังมหาศาลซัดไปขวางเบื้องหน้าปูเจินอวี่กับอวีนหนีงไว้

โครม!

เสียงสนั่นหวั่นไหวนั้นทำให้อวีนสื่ออยู่กับอวีนชิงอิงพร้อมใจกันร้องอุทานพลางถอยกรูดไปหลายก้าว

เมื่อครู่พวกเขาหมายจะจับปูเจินอวี่กับอวีนหนีงที่นอนสลบไสลอยู่มาเป็นตัวประกัน ผลสุดท้ายถูกมารฝันที่เฝ้าระวังอยู่ตั้งแต่แรกค้นพบเสียก่อน

พลังวัตรของพวกเขาเพียงอยู่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ แม้อวีนชิงอิงมีพลังฝีมือโดดเด่น ทว่าศาสตร์วิเศษอันร้ายกาจที่ปกติดัตว์ทั้งหมดล้วนถูกริบไประหว่างถูกลงโทษให้สำนึกผิด เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสัตว์อสูรชั้นห้าที่ขึ้นชื่อเรื่องพลังกำลัง นางมีหรือจะเป็นคู่ต่อสู้ได้

ซูเฟียนจื่อคิดจะบัญชาให้เจ้าสองพาปูเจินอวี่กับอวีนหนีงมาตราบนี้

ทว่าถูกมารผันยับยั้งทันที "อาการของพวกเราไม่ค่อยถูกต้องนัก ในร่าง
อาจยังมีลูกไม้ตักตักของมารไสยภพโลหิตอีก ยังคงให้พวกเขานอนอยู่
บนหญ้าเขียวฉางซุน ห่างจากพวกเราไกลหน่อยจะเหมาะสมกว่า"

เหตุผลข้อแรก...อาการบาดเจ็บของปู่เงินอวีลั่นอาศัยหญ้าเขียว
ฉางซุนประดับประดาอยู่ สรรพคุณในด้านนี้ของดอกชิวหนียังด้อยกว่า
หญ้าเขียวฉางซุนลิบลับ ข้อสอง...เกิดมารไสยภพโลหิตบงการพวกเขา
บุกเข้ามาอีก เว้นระยะปลอดภัยไว้สักช่วง พวกซูเพียนจื่อก็จะระวังรับมือ
ได้ง่ายขึ้น

ซูเพียนจื่อรู้ว่าสิ่งที่มารผันพุดมามีเหตุผล จึงเพียงสั่งให้เจ้าสอง
เฝ้าพวกเขาไว้ อย่าให้อวี่นชิงอิงกับอวี่นสืออยู่ประชิดเข้าไปก่อกวนได้
อีกทางหนึ่งก็เรียกให้เจ้าไม่ช่วยเคลื่อนไหวย้ายร่างนาง เพื่อที่นางจะได้เห็น
การศึกอันดุเดือดระหว่างเจิ้งเฮ้ออื่กับอูสิง

พอเห็นสถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อเจิ้งเฮ้ออื่มากขึ้นทุกที ในใจ
ซูเพียนจื่อก็คิดหาวิธีรับมืออูสิงอย่างรวดเร็ว

ต่อให้เจิ้งเฮ้ออื่มีพรสวรรค์ล้ำเลิศสักเพียงใด ตอนนี้ก็อยู่ชั้นเหนือสามัญ
เท่านั้น มงกุฎเที่ยงธรรมในมือเขาส่งแสงอาณาภพได้จำกัด การปะทะกับ
อูสิงซึ่งหน้าจึงผันกำลังเกินไปจริงๆ

ตอนนี้นางยังอ่อนแอมากเกินไป ต่อให้อยากจะฉกชิงกำลังกับเขา
ก็ไม่มีเรี่ยวแรงนั้น ส่วนพวกอวี่นจั้งจื่อที่อยู่ด้านนอกก็ไม่วางจะคลายอาคม
กักกันบุกเข้ามาได้เมื่อไร คิดอาศัยพวกเขามาช่วยชีวิตจึงไม่อาจพึ่งพาได้

มารผันเข้าใจความคิดของนางจึงแอบพูดว่า "มีอยู่วิธีหนึ่งสามารถ
รับมืออูสิง เพียงแต่จะเกิดผลพวงที่ยุ้งยากสักหน่อย"

"อย่ามัวอ้ำๆ อึ้งๆ ช่วงคอขาดบาดตายเช่นนี้ยังจะอมพะนำอะไรอยู่อีก" หากมีไชร่างกายไม่อาจขยับเขยื้อน ชูเพียนจื่อก็อยากจะกระโดดขึ้นมาซ่อมมารผ่นสักยกด้วยซ้ำ

"ข้าเคยได้ยินว่าเมื่อก่อนเซียนโอสถมีไม้ตายกำราบศัตรูอยู่กระบวณท่าหนึ่ง คือการใช้ศิลาร้อยสมุนไพรรปลุกเร้าเหี่ยวเฉียนฉางซุนให้ถุกทอขึ้นเป็นแหฟ้าตาข่ายดินกักคู่ต่อสู้ไว้ได้ตามใจนึก กระทั่งมารฟ้าหลายตนยังปวดศีรษะกับกระบวณท่านี้ แม้เจ้าไม่อาจขยับร่าง ทว่าลมปราณกับการใช้งานของวิเศษล้วนไม่เป็นปัญหา ที่มีเหี่ยวเฉียนฉางซุนตั้งมากมาย เจ้าทดลองใช้กระบวณท่านี้ดูได้ หากประสบผล ก็เท่ากับอุสึงถูกเจ้ากักตัวให้เจ้ิงเฮ้ออ๊อเผด็จศึก ต่อให้ไม่ล่ำเร่จ อย่งน้อยก็สามารถคุมครองเจ้ากับเจ้าหนูเจ้ิงเฮ้ออ๊อนั้น จนกว่ายอดฝีมือของตระกูลเทวโอสถจะเข้ามาช่วยเหลือ เพียงแต่เมื่อใช้กระบวณท่านี้ ทุกคนก็จะรู้กันหมดว่าศิลาร้อยสมุนไพรรอยู่มือเจ้าแล้ว..." มารผ่นชี้แจงแผนทำศึกของตนจนจบอย่างรวดเร็ว

ชูเพียนจื่อเงยศีรษะมองไปยังเงาหลังของชายหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้าไม่ไกลนัก ทั้งที่เขาตกเป็นรองก็ยังคงสังกัดขวางทางไปของอุสึงอย่างเด็ดเดี่ยว เห็นชัดว่าเขากำลังปกป้องนางอยู่ นางจึงถอนหายใจเบาๆ ก่อนเอ่ย "จะรู้ก็รู้ไปเถอะ ข้าต้องกลัวพวกเขาหรือไร"

โครม!

อุสึงสะบัดสองแขนที่ถูกกระแทกจนชาวาบ เขาชักสงสัยว่าเจ้าหนูที่ต้านรับการโจมตีเต็มกำลังของเขาไว้ได้นี้ใช้อยู่ชั้นเหนือสามัญแนหรือไม่ ไฉนจึงทนไม้ทนมือได้ถึงเพียงนี้!

ทั้งที่เขาลงมือไปเต็มแรง ทุกครั้งก็ล้วนนึกว่าเจ้าหนูที่กำลังจะถูกเขาคัดล้มกับพื้นได้แล้ว ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ได้ล้มลง ซ้ำยังคงสกัดขวางทางไปของเขาไว้อย่างเหนียวแน่น ไม่ยอมถอยให้แม้แต่ครึ่งก้าว

แม้ส่วนหนึ่งจะเป็นเพราะสรรพคุณของหญ้าเซียนนางซุนทว่าเจ้าหนูนี้ไม่รู้สึกลีบข้างเลยหรือไร ตัวเขาเองยังโหมตีจนมือไม้จะอ่อนอยู่แล้ว หากเปลี่ยนเป็นผู้ฝึกวิชาชั้นเหนือสามัญคนอื่น ต่อให้มีเก้าชีวิตก็ต้องตายสนิทเสียยิ่งกว่าสนิทไปตั้งแต่แรก

สาบเลือดตรงหน้าอกเจ้เข้าอู่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดสดๆ กระทั่งมวงฏเทียงธรรมในมือเขาก็มีคราบเลือดเป็นแต้มๆ เประอะกระจายอยู่ทั่ว เขาจำไม่ได้ว่าตนกระอักเลือดไปกี่ครั้งก็หนแล้ว นี่น่าจะเป็นศึกที่อันตรายที่สุดนับแต่เขาเริ่มฝึกวิชามาจนถึงบัดนี้

เขาเองก็ไมู้หรือกว่าตนยืนหยัดมาได้อย่างไร ในใจเขามีความคิดอยู่เพียงอย่างเดียว... อาจืออยู่ข้างหลังนี้เอง ไม่รู้สถานการณ์ของนางเป็นเช่นไรบ้าง หากเขาล้มลงเสียแล้ว อูสิงก็จะไปเล่นงานนางทันที

เขากับพวกอูสิงเข้ามาในเขตผืนหญ้าเซียนนางซุนตั้งนานปานนี้ ทว่านางกลับไม่มีความเคลื่อนไหวแม้สักนิด คิดดูก็รู้ได้ นางจะต้องเกิดอุบัติเหตุบางอย่างเป็นแน่ นางอาจขยับตัวไม่ได้ หรือถึงขั้นไม่อาจเอ่ยปากพูดจา หากเขาสกัดขวางอูสิงไว้ไม่อยู่ เหล่าสัตว์อสูรที่คุ้มกันนางก็ยื้อเวลาได้ไม่นานนักหรอก ถึงตอนนั้นนางจะต้องมีเคราะห์มากกว่าโชคเปรี้ยง!

เสียงก็ก้องดังมาจากนอกเขตหวงห้าม อวินสีอยู่กล่าวหน้าถอดสี "ประมุขอู อย่างมากอาคมกักกันก็ค้ำยันได้อีกครึ่งเค่อเท่านั้น!"

อุสึงหน้าเปลี่ยนสีในทันที อวินซึ่งอึ้งยิ่งร้อนรอนจนริมฝีปากซีดขาว นางเสียใจภายหลังแทบตายอยู่แล้ว นางไม่น่าฟังคำยุยงของอวินสื่อออกมาเสียงเช่นนี้เลย หากนางไม่ได้ร่วมมือกับพวกเขา เพียงอาศัยที่บิดานางเป็นประมุข สักวันนางก็ต้องได้ออกจากห้องกรรมฐานอันซอมซอเน้น

แม้ไม่มีทางได้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งประมุขอีก แต่อย่างน้อยนางก็เป็นคนสกุลอวินธรรมดาผู้หนึ่งได้ ด้วยพรสวรรค์กับพลังวัตรของนาง ต่อให้ฐานะไม่สูงส่งทรงเกียรติเช่นกาลก่อนก็คงไม่ถึงกับด้อยนัก

ทว่าตอนนี้บิดานางตายด้วยน้ำมือของอุสึงเสียแล้ว นางเองก็กลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด นางจ่ายค่าตอบแทนที่หนักหนาถึงเพียงนี้แต่ศิลาร้อยสมุนไพรมิให้อุสึงให้คำมั่นไว้กลับไม่เห็นกระทั่งเงา วันนี้นางงานล้มเหลว สิ่งทีรอคอยนางอยู่ก็มีแต่ทางตายสถานเดียวเท่านั้น

อุสึงเห็นสถานการณ์คับขัน ในที่สุดก็กัดฟันจะใช้วิชาลับ เพื่อฝ่าทะลวงอากาศมกกันหนึ่ออกจากหุบเขาฉางซุน

เขาหมดสิ้นความมั่นใจที่จะพิชิตเจ้งเฮ้าอี้และทวงคืนศิลาร้อยสมุนไพรมิจากมือชูเพียนจื่อในเวลาอันสั้นแล้ว

ยังไม่ต้องเอ่ยถึงทางด้านชูเพียนจื่อที่เฝ้ายามอย่างน่าแปลกเหลือเกิน ลำพังเจ้งเฮ้าอี้พยัคฆ์ขวางทางที่โผล่มากลางคันนี้ก็ทำให้เขาอัปจนปัญญายิ่งนัก

ขณะที่เขาเตรียมจะร้ายวิชาอยู่นั้น ก็พลันได้ยินเสียงของชูเพียนจื่อถ่ายทอดผ่านลมปรามาเข้าหูของเขา "พลังฝีมือของท่านมารบรพชนกล้าแข็งเกินไป จนปานนี้ข้ายังไม่พินตัวเลย ศิลาร้อยสมุนไพรมิยอมรับข้าเป็นเจ้าของแล้ว ท่านจงพยายามแบ่งแยกสมุทติของเจ้งเฮ้าอี้ ข้าจะใช้

หญ้าเขียนฉางซุนลอบทำร้ายเขาจากทางด้านหลัง"

สำหรับอูสิงแล้วเสียงนี้ช่างวิเศษเหนือคาด เขาแทบไม่ได้ไตร่ตรองสักเท่าไรก็หลงเชื่อแล้ว ใ้ว่าเขาไว้วางใจซุนเพี้ยนจื่อ แต่เขาเชื่อมั่นในฝีมือมารบรรพชนของตนเหลือเกินต่างหาก

"เจ้าหนู เจ้าเสียงชีวิตปกป้องเด็กสาวข้างหลังนั้น เจ้ามีใจให้นางหรือไร"

ในใจอูสิงแสนจะยินดี มือจึงผ่อนกระบวนท่าโจมตีให้ช้าลง ทั้งเริ่มพูดคุยสัพเพเหระกับเจิ้งเฮ้ออี้ด้วย...ไหนๆ ขอแค่ทำให้เจ้าหนูนี้วอกแวกได้ก็พอแล้ว ข้ายังจะต้องเหนื่อยแรงแรงมากเพียงนั้นไปเพื่ออะไร

ในเวลาเช่นนี้อีกฝ่ายยังอุตส่าห์ว่างมาชวนคุย เจิ้งเฮ้ออี้รู้สึกว่ชอบกลยิ่งนัก ด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะมีแผนร้ายอย่างอื่น เขาจึงระวังป้องกันยิ่งกว่าเดิม ไม่แม้แต่จะโยติคำถามของอีกฝ่าย

"เจ้ามีหัวใจรักอันนงมายต่อนาง แต่เจ้ารู้หรือไม่นางเป็นคนเช่นไรกันแน่" อูสิงพูดต่อ เขารู้สึกได้ถึง การเคลื่อนไหวอันเร่งร้อนของหญ้าเขียนฉางซุนแล้ว เพียงแต่เขานึกว่าผู้ที่จะเคราะห์ร้ายก็คือเจิ้งเฮ้ออี้ บนใบหน้าจึงอดไม่ได้ที่จะเผยรอยยิ้มเยาะในคราวเคราะห์ของผู้อื่น

ให้เจิ้งเฮ้ออี้ตายด้วยน้ำมือของสตรีที่ตนเองแลกชีวิตปกป้อง ช่างน่าสลดเสียนี้กระไร! อูสิงอดใจไม่ไหว อยากจะเห็นสีหน้าก่อนตายของอีกฝ่ายเสียจริง คงจะทั้งสิ้นหวัง ตกตะลึง เจ็บแค้น และไร้ที่พึ่งเป็นแน่

อูสิงรอชมจุดจบอันอำภัพของเจิ้งเฮ้ออี้อย่างเย็นใจ ส่วนอวีนส์อยู่กบอวีนชิงอิงที่อยู่ด้านข้างไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ จึงร้อนใจจนแทบจะกระอักเลือดอยู่แล้ว

"ประมุข พวกลูกกำลังจะบุกเข้ามาแล้วนะ!" หากมิโซะวินสืออู่ มีพลังฝีมือด้อยกว่ามาก เขาก็แทบอยากพุ่งตัวไปฆ่าเจ้เข้าอีกกับสัตว์อสูร ผุ้มนั้นแล้วชิงศิลาร้อยสมุนไพรคืนมาเสียเอง

"หุบปาก!" อารมณ์เพลิดเพลนของอู๋สิงถูกขัดจังหวะ เขาจึงตวาดอย่างหัวเสีย

พลังวัตรของเขาเหนือกว่าพวกเจ้เข้าอ้อลิบลับ ย่อมสัมผัสได้ก่อนใคร ว่าหญ้าเซียนฉางซุนที่ได้ผ่าเท้าเตรียมการพร้อมแล้ว สามารถลอบจู่โจมได้ทุกเมื่อ ดังนั้นเขาจึงเบนสายตาไปทางซู่เฟียนจื่อแล้วเอ่ยกลัวหัวเราะ "ประมุขซู่ ให้ข้าได้เห็นฝีมือของท่านบ้างเถอะ!"

เสียงหัวเราะของซู่เฟียนจื่อลอยมาตามแรงลมทันที "ข้าไหนเลย จะกล้าทำให้ประมุขอู๋ผิดหวัง"

ทิวบริเวณซึ่งขึ้นเต็มไปด้วยหญ้าเซียนฉางซุนผืนนั้นถูกรัศมีสีเขียว มรกตปกคลุมในชั่วพริบตา หญ้าเซียนที่เดิมที่แบ่งเป็นสี่ขาบัดกับดั่งอย่าง ชัดเจนล้วนถูกฉาบฉวยจนเป็นสีเขียวขจีไปทั้งผืน

อู๋วินสืออู่กับอู๋วินชิงอิงที่หวาดผวามองเห็นต้นหญ้าเป็นศัตรูไปแล้ว ต่างก็ร้องอุทานกันเสียงหลง ส่วนอู๋สิงที่ยืนอยู่เบื้องหน้าพวกเขาไม่กลั่นกลอง ยังหัวเราะไม่ทันจบก็พลันเปลี่ยนเป็นตวาดด้วยโทสะ "ซู่เฟียนจื่อ! นี่เจ้า กำลังทำอะไร!"

"คุณชายเจ้รีบลงมือเร็วเข้า!" เสียงร้องเรียกอันแหลมสูงของเจ้าหิมะ พลันดังมา ซู่เฟียนจื่อห่มชุดกำลังปลุกเว้าศิลาร้อยสมุนไพรจนไร้เรี่ยวแรง จะพุดจาแล้ว

ในที่แห่งนั้นนอกจากตัวซู่เฟียนจื่อเอง เจ้เข้าอีกก็คืออีกคนที่รู้ว่า

ศิลาร้อยสมุนไพรยอมรับนางเป็นเจ้าของแล้ว ดังนั้นแทบไม่ต้องรอให้เจ้าหิมะตะโกนเรียก เขาก็ตอบสนองได้และซุ่มงูฏเทียงธรรมพุ่มไปหาอุลึงในทันที

แสงเงาสีทองส่ายแล้วส่ายเล่าหอบเอาพลังแห่งความถูกต้องซัดมาอย่างมีดฟ้ามั่วดินจนอุลึงเลือดลมตึกกลับ

เพียงพริบตาเดียวบนร่างเขาก็ถูกรัดพันด้วยหญ้าเขียนฉางซุนนับไม่ถ้วน สำหรับอุลึงในตอนนี้อยู่หญ้าเขียนนี้ยังน่าพริ่นพริ้งยิ่งกว่าหญ้าพิษใดๆ เสียอีก

ตอนที่หญ้าเขียนยังไม่ถูกปลูกไว้ เขาก็ไม่รู้สึกลึกว่าพวกมันมีอะไรผิดปกติ เพียงแค่มีกลิ่นอายของพลังชีวิตที่รุนแรงเสียจนเขารู้สึกเกลียดชังจากใจจริง ทว่าตอนนี้หญ้าเขียนแต่ละเส้นที่รัดพันเขาอยู่กลับไม่ต่างจากโซ่เหล็กที่เผาไฟมาจนแดงก่ำ ซ้ำกลิ่นอายของพลังชีวิตที่ทวีคูณจนชวนผวานั้นยังแทรกซึมผ่านผิวกายของเขาเข้าสู่กระดูกเส้นเอ็นและชีพจร กัดกร่อนบั่นทอนลมปราณวิชามารในร่างเขาอย่างรวดเร็ว

ร่างกายเขาถูกหญ้าเขียนพันพันคุดจนน้ำทะเลที่ถาโถมมาไม่ขาดสายหลังจากสะบัดออกไปหนึ่งชั้นก็ยังมีอีกชั้นกระหัดตามติดมาราวกับจะไม่มีวันหมดวันสิ้น

พร้อมกับที่ถูหญ้าเขียนเหล่านี้เล่นงานจนมือเท้าบั่นปวน อุลึงยังต้องรับมือกับการโจมตีอันน่าสะพรึงของมงกุฏเทียงธรรมอีก เขาพยายามจะต้านรับจึงกระอักเลือดสีดำคำโตออกมาทันที

ตามหลักด้วยพลังวัตรชั้นทรงฤทธาของเขา แม้ยืนเฉยให้จิ้งเห่าอืดเตะต่อด้วยหมัดเท้าก็ไม่ระคายผิวเขาหรอก แต่ปัญหาคือสิ่งที่จิ้งเห่าอืด

ให้มาโจมตีเขาคือมงกุฎเที่ยงธรรมนี่สิ!

ถึงแม้เจ้เฝ้าอ้อมีพลังจำกัด ทว่ามงกุฎเที่ยงธรรมคือดาวพิฆาตของ
วิชามารทั้งปวง เพียงถูกมันกระแทกส่งๆ ก็บาดเจ็บมิใช่น้อยแล้ว

ภายใต้การกระหนาบโจมตีของหย้าเซียนนางขุนกับมงกุฎเที่ยงธรรม
ในที่สุดอู๋ลิ่งก็เริ่มหวาดกลัวแล้ว

เบ๊ร๊ยง!

ในเขตหวงห้ามพลันปรากฏแสงแลบแปลบปลาบ อาคมกักกัน
ถูกพวกอวีนิงจื๋อทำลายจากด้านนอกจนได้ พลังอันยิ่งใหญ่สามสายของ
ผู้แข็งแกร่งชั้นทรวงฤทธากำลังจะมาถึงในพรึบตาถัดไป

อู๋ลิ่งไม่กล้าลังเลใดๆ อีก ตวาดก้องพลางถอยปราดสุดกำลัง สองมือ
ก็คว้าตัวอวีนิงอิงกับอวีนิงสืออู๋ไว้ข้างละคน เร่งใช้วิชาลับทะยานร่างขึ้นสู่ฟ้า
"กรี๊ด! อู๋ลิ่งเจ้าทำอะไร!" เสียงกรี๊ดร้องของอวีนิงอิงดังสนั่นไปทั่ว

เขตหวงห้าม

เสียงนั้นดึงดูดความสนใจของผู้คนส่วนใหญ่ในที่แห่งนี้ พอทุกคน
เงยหน้าขึ้นก็เห็นภาพอันแสนสยดสยองเข้าพอดี

อวีนิงอิงกับอวีนิงสืออู๋ที่ถูกอู๋ลิ่งคว้าอยู่ในมือกำลังแปรเปลี่ยนเป็น
ซุบซิดและเหี่ยวแห้งลงด้วยความเร็วอันน่าตระหนก ราวถูกสูบน้ำแต่ละหยด
ออกจากร่างทั้งเป็น เส้นผมดำยาวจรดเอวหลุดร่วงเป็นกระจุกๆ ดวงหน้าที่
เคยงามสุภาพมีสง่าราศกลับคล้ายหัวกะโหลกที่หุ้มด้วยหนังมนุษย์
ไหนเลยจะยังเหลือเค้าของความงามสดใสอยู่อีก

ผิดกับอู๋ลิ่งที่เหมือนได้กินโอสภำรุงเทียบใหญ่อากการอ่อนล้าทั้งร่าง
ถูกกวาดหายไปจนสิ้น ทัวไบหน้าแดงปลั่งปลั่ง มีกำลังวังชากระชุ่มกระชวย

เต็มเปี่ยม

พริบตาเสียงกรีดร้องของอวินซิงอิงก็เปลี่ยนจากหวั่นหวาดโหยหวน เป็นแหบพร่าไร้เสียง อูสิงหยุดอยู่ใต้อาคมกักกันเหนือเขตหวงห้าม เพียงชั่วอึดใจ ก็ทะลวงฝ่าอาคมออกไปได้ก่อนที่หญ้าเขียนฉางซุนซึ่ง เติบโตอย่างบ้าคลั่งผิดธรรมชาตินั้นจะไล่ตามมาถึง

"ตาม!" อวินจิ้งจอกับผู้อาวุโสสูงอีกสองคนชะงักแล้วทะยาน ขึ้นฟ้าไล่ล่าไปทันที

เหล่าผู้อาวุโสกับศิษย์ระดับสูงของตระกูลเวทโอสถที่รุดตามมา ภายหลังต่างก็มองหน้ากันไปมา เห็นสภาพอันผิดปกติของหญ้าเขียนฉางซุน ในเขตหวงห้ามแล้ว พวกเขาก็ตาค้างลึนพันไปชั่วขณะ ไม่รู้ควรจะทำอะไรดี

หญ้าเขียนแต่ละต้นซึ่งเดิมที่สูงแค่ไม่เกินข้อเท้าบัดนี้ถึงกับสูงกว่าคน เสียอีก หน้าซ้ายยังขึ้นซ้อนกันเป็นชั้นๆ จนแน่นชนิดผิดธรรมชาติ ยามนี้ ผืนหญ้าทรงกลมสีเขียวดำจึงดูไม่ต่างจากภูเขาหญ้ากองหนึ่ง...ทั้งเป็น ภูเขาหญ้าขนาดใหญ่อันประกอบขึ้นด้วยหญ้าเขียนต้นแล้วต้นเล่าที่สูงชะลูดจนน่าตกใจ

ที่นี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่

"นี่มัน...กลืนอายุของศิลาร้อยสมุนไพโร?" ผู้อาวุโสคนหนึ่งเปรยขึ้น อย่างตกตะลึงและคลางแคลงไม่หาย

เดิมทีความสะเทือนใจที่พวกเขาได้รับในวันนี้หนักหนาเหลือเกิน เรื่องที่อูสิงสมคบกับอวินซิงอิงและอวินสื่ออู่มาลอบสังหารประมุขอวินผิงไห่ นั้นทำให้พวกเขาแสนจะปวดร้าวและคั่งแค้น ทว่าตอนนี้ในเขตหวงห้าม พลันค้นพบกลืนอายุของศิลาร้อยสมุนไพโรที่สูญหายไว้ร่องรอยนั้นแล้ว

ในใจคนไม่น้อยจึงเกิดความรู้สึกร้าวรุดตายฉิวเฉียด

หากพวกเขาเสาะหาศิลาร้อยสมุนไพรมีกลับคืนมาได้ เช่นนั้นตระกูลเทวโอสถก็คงไม่ถึงขั้นเดินไปสู่ความเสื่อมถอยง่าย ๆ

"น่าจะใช่ศิลาร้อยสมุนไพรมิผิดแน่! นอกจากศิลาร้อยสมุนไพรมีแล้ว ไต้หวันยังมีสิ่งใดปลูกเร้าหญ้าเขียนฉางซุนให้เปลี่ยนเป็นสภาพเช่นนี้ได้อีก" ผู้อาวุโสอีกคนต้นตันทนจนสองตาแดงก่ำ

ขณะเดียวกันในส่วนลึกของกองหญ้าเขียนฉางซุน เจิ้งเฮ้าอี้กำลังแหวกใบหญ้าที่ถี่แน่นชนิดลมแทบมิอาจลอดผ่าน ไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะเสาะพบที่อยู่ของงูเห่าเพียงข้อเดียว เพียงแต่นางงูเห่าเสียเร็วแรงมากเกินไปจึงสลบไสลไปเสียแล้ว

เหล่าสัตว์สูรที่รายล้อมนางอยู่ล้วนไม่ได้ขัดขวางเขา เจ้าหิมะรู้ว่านางจะไม่เป็นอะไรชั่วคราว สิ่งที่มีนัยเป็นกังวลมากกว่าคืออีกเรื่องหนึ่ง

"คุณชายเจิ้ง สถานการณ์ตอนนี้...คนตระกูลเทวโอสถต้องรู้แน่่ว่าศิลาร้อยสมุนไพรมีอยู่ในมือเจ้านายข้าแล้ว พวกเราจะทำอย่างไรกันดีเล่า" เจ้าหิมะมองไปทางเจิ้งเฮ้าอี้ อย่างน่าสงสารยิ่ง

เจิ้งเฮ้าอี้ครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก่อนเอ่ยตอบ "เรื่องนี้ข้าจะหาทางเอง พวกเจ้าไม่ต้องเป็นกังวล"

เจ้าครามน้อยผู้รอบคอบขดลำตัวเอื่อยเตือนเจิ้งเฮ้าอี้ว่า "คุณชายปู่กับผู้อาวุโสวันถูกมารบรพชนของตระกูลไสยเวทเล่นตลกตีกบอย่างก่อนหน้านี้เจ้านายข้าก็ถูกลอบทำร้ายตอนที่ช่วยตรวจรักษาคุณชายปู่ คุณชายเจิ้งไปดูแลสถานการณ์ของพวกเขาสักหน่อยจะเป็นการดีที่สุด"

มันกลัวว่าระหว่างที่เจิ้งเฮ้าอี้ออกไปคลี่คลายปัญหาศิลาร้อยสมุนไพรมี

แทนเจ้านาย ปูเงินอวีหรืออวินหนึ่งอาจฟื้นขึ้นมาปองร้ายซุเพียนจ้อซ้ำอีก ครั้งแรกยังมีผู้่อวินเตรียมการไว้ล่วงหน้า ตอนนี้เหลือมารผ่นแค่คนเดียว ไม่รู้จะพึ่งพาได้หรือไม่

หากเกิดเรื่องขึ้นจริงๆ ต่อให้พวกมันทุกตัวแลกด้วยชีวิตน้อยๆ ก็ไม่อาจปกป้องเจ้านายได้

เจ้เง้าอึ้งงศรชะรับ ก่อนจะผ่นยืนขึ้นแล้วถือประคองมงกุฏ เทียงธรรมเดินไปหาปูเงินอวีกับอวินหนึ่งสองคน

แม้เจ้เง้าอึ้งงศรกับาดเจ็บสาหัส เรี่ยวแรงไม่ต่อเนื่อง ทว่ามงกุฏ เทียงธรรมสมแล้วที่เป็นวัตถุเชียนชั้นยอด ดาวพิฆาตของวิชามารนกริต ต่อให้เจ้เง้าอึ้งงศรไม่มีกำลังจะปลุกเร้าอานุภาพของมงกุฏ ก็ยังสามารถอาศัย พลังแห่งความถูกต้องที่แผ่ชานจากตัวมันขับปรณมารและวิชานกริต ที่ตกค้างอยู่ในร่างทั้งสองได้

ยามนี้เหล่าผู้อาวุธและศิษย์ระดับสูงของตระกูลเทวโอสถที่อยู่ ด้านนอกลั่นสงบอารมณืตื่นตะลึงระคนยินดีสุดขีดในใจลงได้แล้ว พวกเขา จึงอยากจะรู้สถานการณ์ของสี่คนที่เข้ามาในเขตหวงห้ามก่อนหน้านี้ รวมถึงศิลาร้อยสมุนไพรว่าอยู่ที่ใดกันแน่

มีข่าวของศิลาร้อยสมุนไพรเสียที่ พวกเขายอมยินดีเป็นล้นพ่น ทว่า ชีวิตของปูเงินอวี เจ้เง้าอึ้งงศร เหลิวเชียนหวง กับอวินหนึ่งสี่คนก็สำคัญยิ่ง อวินหนึ่งเป็นถึงผู้อาวุธของพวกเราตระกูลเทวโอสถ ส่วนอีกสามคนที่เหลือหากเกิดเรื่องในถิ่นของพวกเขา พวกเขาก็ชี้แจงกับคนภายนอก ได้ยากยิ่ง

แม้ส่วนตัวแล้วในใจพวกเขาหลายคนต่างคาดหวังให้สามคนนั้น

เคราะห์ร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลิวเขียนหวง ทว่าตอนนี้ประมุขของพวกเขาก็จะถูกคนทรยศกับคนตระกูลไสยเวทลอบสังหาร พวกเขาไม่เหลือความสามารถพอจะรับมือเหตุการณ์ที่ตระกูลใหญ่อื่นๆ รุมประณามได้จริงๆ

หลิวเขียนหวงนอกจากเป็นทายาทสายหลักของตระกูลแพทย์ยังเป็นศิษย์สายตรงของจ้าววังศาสตร์ และศิษย์ดีเด่นที่เหล่าท่านครูชื่นชมเป็นเสียงเดียวกัน หากนางเกิดเรื่องในเขตหวงห้ามของหุบเขาฉางซุนด้วยความสัมพันธ์อันเลวร้ายระหว่างตระกูลเทวโอสถกับตระกูลแพทย์ สกุลอวิ้นจะกลายเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับหนึ่ง และปลุกความรู้สึกต่อต้านไม่พอใจของหลายตระกูลเป็นแน่

ในศึกตัดสินกับเผ่าอสูรทะเลก่อนหน้านี้อี หลิวเขียนหวงช่วยชีวิตคนเกือบทั้งหมดที่เข้าไปในพื้นที่สนามรบเก่าระหว่างเขียนกับมาร คนเหล่านี้ไม่ว่าผู้ซึ่งคนใดก็ล้วนเป็นมือดีรุ่นหนุ่มสาวของดินแดนพันเมฆา หากพวกเขาแต่ละคนเกิดความเกลียดชังต่อตระกูลเทวโอสถ วันหน้าเมื่อพวกเขาขึ้นเป็นบุคคลที่กุมอำนาจในตระกูลต่างๆ ก็ไม่แน่ว่าจะลอบขัดขาตระกูลเทวโอสถอย่างไรบ้าง

หลังจากเหล่าคนตระกูลเทวโอสถหารือกัน จึงตัดสินใจว่าจะให้ผู้อาวุโสฟางที่เป็นลำดับสองในหมู่ผู้อาวุโสออกหน้าเจรจา

ผู้อาวุโสฟางทางหนึ่งแหวกหน้าเขียนฉางซุนที่ขึ้นสูงทับซ้อนเป็นภูเขาออกอย่างระมัดระวัง อีกทางหนึ่งก็เอ่ยถามเสียงดังว่า "คุณชายเจิ้งแม่นางหลิว ผู้อาวุโสอวิ้น ตอนนี้สถานการณ์ของพวกท่านเป็นเช่นไรกันบ้าง"

สำหรับตระกูลเทวโสด หย้าเซียนฉางซุนมีฐานะสูงยิ่งยวด เป็นรองเพียงคิลาร้อยสมุนไพร และเป็นหนึ่งในวัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูล หากมิใช่เพราะเหตุนี้ ผู้อาวุโสฟางย๋อมซัดหนึ่งฝ่ามือออกไปตรงๆ โดยไม่มัวเกรงใจแล้ว ต่อให้หย้าเซียนฉางซุนมีมากสักเพียงใด เมื่อขาดการปลุกเร้าด้วยพลังเซียนจากคิลาร้อยสมุนไพร ก็ต้องถูกกวาดล้มไปอีกทาง

เจิ้งเฮ้ออึ้งฟังจะช่วยปูเงินอวี่กับอวี่นึ่งชำระล้างปราณมารกับวิชาอนุกริตที่ปนเปื้อนอยู่ในร่างพวกเขาเสร็จ และอาศัยฤทธิ์ของหย้าเซียนฉางซุนช่วยฟื้นฟูจนกลับเป็นปกติชั่วคราว พอได้ยินเสียงสอบถามเจิ้งเฮ้ออึ้งจึงขานรับเสียงดัง "ทางนั้นคือผู้อาวุโสฟางไช่หรือไม่ โปรดคอยสักครู่"

ผู้อาวุโสฟางไช่ได้ยินเสียงของเขาก็โล่งใจไปครึ่งหนึ่ง เจิ้งเฮ้ออึ้งปลดปล่อยก็ค่อยยังชั่ว หากไม่พวกเขาตระกูลเทวโสดล่วงเกินตระกูลนักปกครองไหวเสียนเมื่อไร

เจิ้งเฮ้ออึ้งจำแนกทิศทางแล้วอุ้มพาอวี่นึ่งส่งไปถึงเบื้องหน้าพวกผู้อาวุโสฟางที่ริมผืนหญ้า

เขารู้ว่าตนเองบาดเจ็บมิใช่เบา ดังนั้นจึงไม่ได้ผลิผลามออกจากผืนหญ้าอันมหัศจรรย์นี้ เพียงเฝ้ากับผู้อาวุโสฟางว่า "เมื่อครู่ข้ากับศิษย์น้องเขียนหวงประมือกับอู๋สิง พวกเราล้วนได้รับบาดเจ็บ จำเป็นต้องอาศัยหย้าเซียนฉางซุนประคองอาการไว้ชั่วคราว ขอผู้อาวุโสและผู้ใหญ่ทุกท่านโปรดเมตตา"

ผู้อาวุโสฟางรับตัวอวี่นึ่งไป เห็นอวี่นึ่งมีลมหายใจสม่ำเสมอบนร่างก็ไม่มีรอยแผลอะไรเป็นพิเศษ ทั้งฟังจากคำพูดของเจิ้งเฮ้ออึ้ง

หิ้วเขียนหวงก็น่าจะเพียงแค่บาดเจ็บ ไม่มีอันตรายถึงชีวิต ผู้อาวุโสฟัง จึงโล่งใจได้เต็มที่เสียที

เจ้เจ้าอี่มีสภาพทุลักทุเลอย่างน้อยครั้งจะได้เห็น เมื่อครูเขาต้อง ผ่านศึกอันดุเดือดมาคนหนึ่งเป็นแน่ ดูจากเลือดสดๆ ที่ชุ่มโชกสาบเลือด ของเขาก็คาดเดาได้ไม่ยากว่าเขาคงบาดเจ็บมิใช่เบา ส่วนหิ้วเขียนหวง ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เลย คงจะบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่า

หนุ่มสาวทั้งสองแม้บรรลุถึงขั้นเหนือสามัญแล้ว ทว่าหากจะสู้ศึก กับอุลึงที่อยู่มั่นทรนถาวรก็ฝืนกำลังเกินไปจริงๆ ทั้งสองเพียงบาดเจ็บ ไม่ถึงแก่ชีวิตก็นับว่าโชคดีสุดแสนแล้ว

ดังนั้นผู้อาวุโสฟังจึงรีบตอบอย่างอ่อนโยนปนรู้สึกละอายว่า "เป็นโชคร้ายของวงศ์ตระกูลที่ทำให้กำเนิดคนทรยศวันสี่อยู่กับวันชิงชิง ข้าพลอยทำให้สองท่านต้องบาดเจ็บ ท่านทั้งสองโปรดวางใจพักฟื้นอยู่ที่นี้ ได้อย่างเต็มที่ เพียงแต่เมื่อครูพวกเรารู้สึกคล้ายมีกลิ่นอายของศิลา ร้อยสมุนไพรมิทราบว่าจะ..."

ผู้อาวุโสฟังรู้เท่าทันเจ้เจ้าอี่ต้องอยากรีบไปพักรักษาอาการ ทว่า ศิลา ร้อยสมุนไพรมิสำคัญต่อตระกูลเทวโอสถมากเหลือเกิน ดังนั้นเขาจึง จำต้องไร้เหตุผลสักครั้ง

พอได้ยินเขาสอบถาม ผู้อาวุโสท่านอื่นๆ กับศิษย์ระดับสูงก็พากัน เดินตรงมาอย่างตื่นเต้น

เจ้เจ้าอี่คาดการณ์แต่แรกว่าพวกเขาจะซักไซ้เรื่องนี้ จึงเอ่ยตอบ อย่างเยือกเย็น "พวกอุลึงลอบทำร้ายประมุขวันก็เพื่อจะครอบครอง ตราฉนี้พิเศษในร่างเขา จากนั้นรูกี้บเข้าควบคุมหุบเขาฉางซุนทั้งหมด

หากประมุข⁺วีนมีอันเป็นไป ตราบนึกพิเศษก็น่าจะสถิตอยู่กับศิลาร้อยสมุนไพร
ดังนั้นหลังจากพวกอุลึงลงมือกับประมุข⁺วีนสำเร็จจึงไม่ได้รับร้อนจากไป
ตรงกันข้ามยังพา⁺วีนซึ่งอิงกับ⁺วีนสืออยู่เข้ามาในเขตหวงห้าม จุดประสงค์
ก็เพื่อจะให้ศิลาร้อยสมุนไพรยอมรับ⁺วีนซึ่งอิงเป็นเจ้าของอีกครั้ง เพียงแต่
เกิดเหตุไม่คาดฝันบางอย่างขึ้นกลางคัน แผนร้ายของพวกเขาก็ไม่อาจ
ประสบผล"

"เช่นนั้นศิลาร้อยสมุนไพรเล่า!" คนสกุลวีนต่างก็อดใจไม่ไหวแล้ว
นี่ต่างหากคือคำถามที่พวกเขาใส่ใจที่สุด

เจิ้งเฮ้ออึ้งเลเล็กน้อยก่อนตอบ "ในห้วงคับขัน ศิษย์น้องเขียนหวง
ควบคุมศิลาร้อยสมุนไพร ปลุกเร้าเหล่าเขียนฉางซุนไปมัดตัวพวกอุลึง
ช่วยชีวิตพวกเราทุกคนไว้"

คนสกุลวีนทั้งหมดล้วนตาค้างล้นพัน อะไรเรียกว่า 'ศิษย์น้อง
เขียนหวงควบคุมศิลาร้อยสมุนไพร ปลุกเร้าเหล่าเขียนฉางซุน' ผู้ที่จะให้
งานศิลาร้อยสมุนไพรได้ก็มีเพียงเจ้าของมันเท่านั้น!

ในที่สุดศิลาร้อยสมุนไพรก็ปรากฏตัวเสียที ทว่ามันกลับยอมรับ
หลิวเขียนหวงเป็นเจ้าของแล้วอย่างนั้นหรือ!

พอความคิดนี้ผุดวาบขึ้นในหัวสมอง พวกผู้อาวุโสฟางก็หวัดจะ
กระอักเลือดออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ แทบจะเป็นลมตายเสียให้สิ้นเรื่องไป

หากซูเฟียนจื่อตื่นอยู่ และได้ยินคำพูดนี้ของเจิ้งเฮ้ออึ้ง นางจะต้อง
มองเขาด้วยความอึ้งงันเป็นแน่

นี่ใช่ทายาทสายหลักของตระกูลนักปกครองเสียที่ไหน เห็นชัดว่า
เป็นอัจฉริยะมือดีของตระกูลสิบแปดมงกุฎต่างหาก ฝีมือการหลอกลวง

ทัดเทียมกับนางที่เดียวเดียว

ทุกประโยคที่เจ้เง้าอีกกล่าวล้วนเป็นวาจาจริง ทว่าฟังรวมกันแล้ว กลับชี้้นำให้คนทั้งหมดคิดผิดไปอีกทาง คำลวงที่เป็นความจริงทุกคำนี้ เพียงแต่ลบลบญ่สำคัญไปประโยคหนึ่ง...นั่นคือหลิวเขียนหวงทำให้ ศิลาร้อยสมุนไพรยอมรับเป็นเจ้าของสำเร็จตั้งแต่แรกแล้ว ภายใต้การชี้นำ ของเจ้เง้าอ้อ คนทั้งหมดจึงเข้าใจผิดว่าอูสิงเป็นผู้นำศิลาร้อยสมุนไพร มาที่นี้ หมายจะให้มันยอมรับอวีนชิงอิงเป็นเจ้าของ ผลสุดท้ายบังเอิญ วาสนาชักพา ศิลาร้อยสมุนไพรจึงถูกหลิวเขียนหวงน้อมรับไป

คราวนี้หลิวเขียนหวงกลายเป็นเจ้าของศิลาร้อยสมุนไพรโดยชอบธรรมแล้ว ทั้งนางเองก็ถูกสถานการณ์บีบคั้น อันที่จริงนับว่านาง ช่วยตระกูลเทวโอสถได้ครั้งใหญ่ด้วยซ้ำไป

หากมิใช่นางตัดหน้าอวีนชิงอิงก่อนก้าวหนึ่ง ตอนนั้นตระกูลเทวโอสถ ทั้งหมดก็คงตกอยู่ในการควบคุมของอวีนชิงอิงกับตระกูลไสยเวทไปแล้ว

คนสกุลอวีนมิเพียงไม่มีสิทธิ์ไปโกรธเคืองหลิวเขียนหวง ตรงกันข้าม ต้องซาบซึ้งใจที่ศิลาร้อยสมุนไพรไม่ได้เลือกอวีนชิงอิง หากไม่พวกเขา ซึ่งเป็นถึงหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะก็ต้องตกอยู่ในเงื้อมมือ ฝ่ายอธรรม ไม่อาจพลิกฟื้นไปชั่วกาล

ผู้อาวุโสฟางเอ๋ยเสียดสี "นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงส่วนรวม พวกเราต้องรอผู้อาวุโสสูงทั้งสามกลับมาหารือ พวกคุณชายเจ้เง้าก็โปรดพัก รักษาตัวที่นี้ไปก่อน..."

จบคำเขาก็พาคนตระกูลเทวโอสถที่เหลือเดินชนวนเซจากไปด้วย สีหน้าอันเฉยชาล้า

สายตาของเจิ้งเฮ้ออึ้งแข็งค้างเล็กน้อย ก่อนจะหมุนตัวกลับไปอยู่ข้างกายชูเพียนจื่อและเหล่าสัตว์อสูรของนาง

นอกจากเจ้าทองใหญ่เจ้าทองเล็กและเจ้าเหล็กที่หิวที่ต่อมาแต่กำเนิด สัตว์อสูรตัวอื่นๆ ที่ได้ยินคำชี้แจงของเจิ้งเฮ้ออึ้งเมื่อครู่ต่างก็ได้รู้จักเขาในแง่มุมใหม่ทั้งหมด

แรกสุดชูเพียนจื่อถูกโลหิตมารโจมตี ต่อมาเพียงแค่สูญเสียลมปราณมากเกินไปถึงเป็นเหตุให้นางหมดสติ นางคือเจ้าของศิลา ร้อยสมุนไพโร ทั้งประจวบกับตอนนี้อยู่บนหญ้าเขียนนางขุน ความเร็วในการฟื้นตัวจึงสูงกว่าปกติไม่น้อย หลังจากหลับลึกไปครึ่งค่อนวัน นางก็ค่อยๆ รู้สึกตัวตื่น

ตื่นมาคราวนี้ภาพที่ได้เห็นเป็นอันดับแรกเมื่อลืมตาก็คือเงาร่างของเจิ้งเฮ้ออึ้งที่นั่งตัวตรงหลังตาอยู่ กับฝูววินที่สลบไสลอยู่ข้างกายเขา ในใจนางพลันรู้สึกสุขสงบผ่อนคลายอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อก่อนตอนนางฟื้นจากภาวะหมดสติเช่นนี้ ปกติผู้ที่เฝ้าอยู่ข้างกายจะมีแต่ฝูววิน หรือไม่กี่สัตว์อสูรตัวอื่นๆ... เพราะนางไม่กล้าเอาชีวิตของตนไปฝากไว้บนมือผู้อื่นสงเดซ และยังเป็นกังวลว่าความลับในตัวนางจะถูกผู้อื่นค้นพบ

คราวนี้นางตื่นมาเห็นเจิ้งเฮ้ออึ้งอยู่ข้างกาย เป็นครั้งแรกที่นางรู้สึกถึงความสบายใจที่แท้จริง เขารู้ความลับจำนวนมากของนาง เป็นคนที่นางไว้นั่นเชื่อใจได้ทั้งเขายังมีความแน่วแน่กับพลังฝีมือที่มากพอจะปกป้องนางอีกด้วย

ไม่ว่านางเข้มแข็งจนถึงขั้นไม่ต้องการความช่วยเหลือและการปกป้อง

จากผู้อื่นจริงๆ หรือก เพียงแต่ด้วยสาเหตุต่างๆ นางจึงได้แต่เลือกทำศึกอย่างโดดเดี่ยว แบกรับอุปสรรคและอันตรายทั้งปวงด้วยกำลังตน พยายามบอกตนเองไม่ให้เสียความรู้สึกอ้างว้างไร้ที่พึ่งพิงและหวาดหวั่น กระวนกระวายในส่วนลึกของหัวใจ บั้นยี่มวางท่าว่าแข็งแกร่งเชื่อมั่นในตนเองเป็นที่สุด แล้วไปเผชิญหน้ากับความท้าทายทุกรูปแบบ

ตั้งแต่เล็กก็มีแต่นางตัวคนเดียว แม่นางเคยชินแล้วที่ต้องพึ่งพาตนเองทุกอย่าง แต่ส่วนลึกในใจนางก็ยังคงอีกคนเดียวเสียเปรียบ หรือแม้แต่วันชิงชิงซึ่งข้างกายมีญาติสนิทกับผู้ใหญ่ที่เชื่อถือพึ่งพาได้ ผิดกับนางที่แบกรับภาระหิวเหียนหวงใช้ชีวิตอย่างแสนจะมีหนี้มีตา ทั้งที่จริงกลับต้องแบกรับทุกสิ่งโดยลำพัง สิ่งทีวงศ์ตระกูลเบี่ยงหลังนำพามาให้นางมิใช่เกียรติยศ หากแต่เป็นหน้าที่เสียมากกว่า

นางเองก็รู้จักหวาดกลัว เหนื่อยล้า และคิดจะถอยหนี ทว่าทุกครั้งนางได้แต่ยิ้มบอกตนเองว่า... 'นี่ไม่มีอะไรน่ากลัวสักหน่อย เหนื่อยนักหาที่นอนพักสักงีบก็หายแล้ว ข้าต้องมุ่งหน้าอย่างกล้าหาญ ข้าอยากจะทำให้ดีที่สุด'

อันที่จริงนี้เป็นเพราะนางรู้ว่ากลัวไปก็ป่วยการ ต่อให้เหนื่อยต่อให้ล้า เรื่องที่ต้องให้นางเป็นผู้แบกรับก็ยังคงกดทับลงมาอยู่ดี ขอเพียงนางท้อถอยสักก้าว ด้านหลังอาจจะเป็นหุบเหวลึกไร้ที่ลื่นสุดก็ได้

นานวันเข้ากระทั่งตัวนางยังลืมนไปแล้วว่าบางครั้งตนเองก็มีอารมณ์เชิงลบ รู้จักกลัวและคิดจะหลีกเลี่ยงอยู่เช่นกัน

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ยามตื่นมาเห็นคนที่ทำให้ตนเชื่อมั่นวางใจได้ ฝ่ายอยู่เคียงข้าง ช่างเป็นเรื่องที่สุขใจยิ่งนัก

ซูเพียนจื่อทอดลองลุกขึ้นนั่งช้าๆ ทันทีที่นางขยับร่าง เจิ้งเฮ่าอี้ก็รู้ตัว หันหน้ามาส่งยิ้มน้อยๆ ให้นาง

"ฟื้นแล้วหรือ รู้สึกอย่างไรบ้าง"

ดวงตาของเขาสุกสกาวปานดวงดาว ดูเกี่ยวข้องกับยามที่ทั้งสอง พบหน้ากันครั้งแรกในวันนั้น เพียงแต่ตอนนี้ในประกายตาของเขาวล ด้วยความอบอุ่นหัวใจ ไม่เย็นชาห่างเหินเช่นยามแรกพบอีก

"ค่อยยังชั่วแล้วละ ข้าอยากจะไปดูผู้วิเศษก่อน" ซูเพียนจื่อหลบสายตา อย่างไม่ค่อยเป็นตัวของตัวเอง ดวงหน้าระบายด้วยสีแดงระเรื่อ

รอยยิ้มของเจิ้งเฮ่าอี้แปรเปลี่ยนเป็นจิตเจื่อน ผู้วิเศษข้างเป็นอาชาเทพ ที่ทำให้มนุษย์อิจจาริษยายิ่งนัก

ผู้วิเศษหลบลึกอยู่อีกด้านหนึ่ง ลมหายใจของมันเป็นลมสม่ำเสมอ ทว่าไม่มี วีแววจะฟื้นตื่นแม้แต่บ่อย

"นี่ผู้วิเศษเป็นอะไรไป แล้วเสี้ยววิญญาณของท่านพอเข้าตอนนี้ อยู่ที่ไหน จี้ไม้บนตัวข้ามีความลับอะไรอยู่หรือไม่" ซูเพียนจื่อใช้กระแสดิจิต ชักถามมารผืนในกำไลแขนเจ็ดดารา

ยามนี้โดยรวมไม่มีอันตรายใดๆ จากภายนอกแล้ว มารผืนจึงตอบ ตามตรงโดยไม่ปิดบังอีก "ตอนนี้เสี้ยววิญญาณของบิดามารดาเจ้าล้วน อยู่ในจี้ไม้อันนั้น เพียงแต่พวกเขาประคองตัวมาสิบกว่าปีแล้ว ข้าเมื่อครู่ ยังช่วยเจ้าต่อต้านพลังโจมตีจากโลหิตมารของมารไสยภพโลหิต น่ากลัว ว่าตอนนี้คงยืนหยัดได้อีกไม่นานนัก"

อันที่จริงเรื่องเหล่านี้ซูเพียนจื่อสังหรณ์ใจอยู่ก่อนแล้ว กระนั้น เมื่อได้ยินมารผืนตอบเช่นนั้น นางก็ยังคงรู้สึกอยากจะยอมรับได้

"เจ้าเอจี้ไม่ไปวางตรงกลางหน้าผากฝู่อวีน ก็จะได้เห็นหน้าพวกเขา...เป็นครั้งสุดท้าย" มารฝันเอ่ยอย่างระมัดระวัง กลัวแต่ว่าจะกระทบกระเทือนจิตใจนาง

"ไม่มีหนทางอื่นเลยหรือ"

"ไม่มีแล้ว พวกเขาเป็นมนุษย์ อาศัยเสียวิญญูญาณเสียทีเดียว ประคองตัวมาจนถึงตอนนี้ได้ก็เป็นปาฏิหาริย์ในหมู่ปาฏิหาริย์แล้ว" ที่มารฝันกลัวที่สุดคือซูเฟียนจื่อจะดึงดันให้เขาช่วย 'ต่อชีวิต' ของบิดามารดา แม้เขาคือมารฝันที่ขึ้นชื่อเรื่องจิตวิญญูณอันกล้าแข็ง แต่ก็มิใช่แก้วสารพัดนึก ช่วยไม่ได้ที่ซูเฟียนจื่อเป็นเจ้านายของเขา เขาจึงมีอาจไม่ชี้แจงกับนางเสียงอ่อนด้วยคำพูดที่ร่นหู

ซูเฟียนจื่อเงยบังนอญูเนิ่นนาน ในที่สุดก็ปลดจี๊ไม้บนลำคอไปวางตรงกลางหน้าผากของฝู่อวีนซ้ำๆ

เมื่อแสงสีขาวส่องแผ่ผ่านออกจากจี๊ไม้ ฝู่อวีนก็โคลงศีรษะแล้วล้มดวงตาคู่งามขึ้น

"อาจื่อ ขอโทษจริงๆ ที่ข้าปิดบังฐานะกับเจ้ามาโดยตลอด" ฝู่อวีนเอ่ยปากพูด เสียงอันน่าฟังนั้นทั้งอ่อนโยนทั้งเปี่ยมด้วยรักและเมตตา

"เพราะเหตุใดต้องหลอกข้าด้วย" ซูเฟียนจื่อทอดค้อน น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าง่วงเผลอสุดจะหักห้าม

เมื่อเห็นภาพเหตุการณ์ประหลาดนี้ เจิ้งเฮ้ออื่ก็พอจะรู้สึกได้ว่าฐานะของฝู่อวีนน่าสงสัยเป็นอย่างยิ่ง

ตั้งแต่เมื่อก่อนเขาก็มองออกถึงความชอบกลบางอย่างมาได้เห็นภาพนางอยู่ร่วมกับฝู่อวีน นั้นมิใช่ความผูกพันที่จะมีระหว่างเจ้านายกับ

อาซาเทพได้ขีดขาด

สำหรับซูเฟียนจื่อแล้ว ผู้วินคล้ายญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งของนางเสียมากกว่า หรืออย่างน้อยๆ ก็เป็นสหายผู้รู้ใจที่นางเชื่อถือได้หมดใจโดยไม่เก็บงำ มิใช่หมาพาทนะที่มีพันธสัญญาเป็นบ่าวของนาง

"ข้าเองก็เป็นคนทะนงตัว ไม่อยากจะให้เจ้าเห็นข้ากลายเป็นสภาพนี้... ข้าไม่อาจยอมให้บุตรสาวสุดที่รักของตนเรียกม้าตัวหนึ่งเป็นบิดาได้หรอก" ผู้วินเอาจมูกคลอเคลียกับดวงหน้ารูปไข่ของนาง

ไม่เพียงแต่เจิ้งเฮ้ออี้ สัตว์อสูรที่เหลือซึ่งได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรกต่างก็ตะลึงงันไปทันที...

ผู้วินคือท่านพ่อของเจ้านาย?!

"ความจริง... ข้าเดาออกตั้งนานแล้ว" ซูเฟียนจื่อแค้นเสียงกล่าว ทว่าน้ำตาก็ยังไม่หยุดไหล

"เจ้าเดาออกตั้งแต่เมื่อไรกัน ข้ารู้ดีว่าการแสดงของข้าสมบุรณ์แบบยิ่ง" ผู้วินแม้รู้ตัวว่ากำลังจะต้องลาจากนางชั่วนี้วันหนึ่งแล้ว แต่ก็ไม่ปรารถนาจะเห็นนางเศร้าเสียใจเช่นนี้

"ตั้งแต่ตอนที่ข้าเลื่อนถึงชั้นเปลี่ยนกระดูก แล้วท่านเห็นรูปโฉมที่เปลี่ยนไปของข้า" ซูเฟียนจื่อตอบ ตอนนั้นแววตาที่ผู้วินใช้มองนางตื่นเต้นเกินธรรมดา ประกอบกับจุดที่น่าสงสัยต่างๆ ก่อนหน้านี้ จึงทำให้นางเดาคำตอบหนึ่งไว้อย่างอาจหาญ เพียงแต่ที่ผ่านมานางไม่เคยกล้าที่จะพิสูจน์ยืนยัน

นางมักมีลางสังหรณ์อยู่อย่างหนึ่งว่าวันที่ปริศนาเฉลยออกมา ผู้วินอาจต้องลาจากนางไปตลอดกาล ดังนั้นนางขอยอมกดขี่ข้อสงสัยนี้ไว้ที่

ก้นปิ้งของหัวใจ แต่จะไม่ยอมเอ่ยออกจากปากเป็นอันขาด ถึงแม้ต่อมา
 ฝูววินเผยพิรุณหลายต่อหลายหน นางก็พยายามทำเป็นมองไม่เห็น

"เจ้าเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาด" ฝูววินถอนหายใจเบาๆ ก่อนเอ่ยต่อ "เจ้าน่าจะรู้ว่าข้ายืนหยัดได้อีกไม่นานแล้ว ข้าอยากจะทำเจ้าว่า...ที่ผ่านมามี
 เสียววิญญูณของแม่เจ้ารั้งอยู่ในใจนี้แค่เพียงข้างเจ้าเติบโตใหญ่มาโดยตลอด
 แม้นางทำอะไรไม่ได้เลย แต่นางก็รักเจ้ามาก รักยิ่งนัก ข้าเองก็รักเจ้า
 เช่นกัน ได้มีภรรยาที่ดีอย่างแม่เจ้ากับบุตรสาวที่ดีเช่นเจ้า คือความภาคภูมิใจ
 อันยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของข้าแล้ว" เสียงของฝูววินค่อยๆ อ่อนแรงและ
 แผ่วต่ำลง ลำคอก็พับลงซบในอ้อมอกของซูเฟียนจื่ออย่างไร้เรี่ยวแรง

มันพยายามเป็นอิสระไปมองเจิ้งเฮ้ออึ้งพลางเอ่ยราวไม่ค่อยเต็มอก
 เต็มใจนัก "เจ้า...ก็ดูแลนางให้ดีๆ แล้วกัน"

พูดจบประโยคนี้ สองตาของฝูววินก็ปิดลง จมสู่ภาวะหลับลึกไป
 อีกครั้ง

จากนั้นเงาร่างสีขาวอันพรำมัวสองสายของหนึ่งชายหนึ่งหญิงก็
 ลอยละล่องออกมาปรากฏเบื้องหน้าซูเฟียนจื่อ รูปโฉมของทั้งคู่ตรงตาม
 ภาพเหมือนของบิดามารดาที่นางเคยได้เห็น

เพียงแต่เงาร่างสองสายนี้เลื่อนจางปานหมอกควัน ประหนึ่งเพียง
 ลมหายใจอันแผ่วเบาที่จะพัดพาพวกเขาให้สลายหายไป

"ท่านพ่อ ท่านแม่..." ซูเฟียนจื่อหลังน้ำตาตุงสายฝน สะอื้นไห้จน
 ไม่อาจเปล่งเสียงเอ่ยต่อ

หลิวฉิงซินล่องลอยเข้าไปใกล้บุตรสาว ดูเหมือนอยากจะกอด
 ปลอบโยนนาง ทว่าตนเองเป็นเพียงเสียววิญญูณเสียวหนึ่ง กระทั่งอ้อมกอด

อันอบอุ่นสักครั้งกับถ้อยคำปลอบใจสักประโยคก็ยังเป็นความพึงพอใจ
แววโศกเศร้าปวดใจจึงเปลี่ยนใบหน้าของมารดาผู้ได้แต่มองบุตรสาวรำไห่
อย่างไรเสีย

ตูเพียนจื่อเห็นใบหน้าระทมทุกข์ของมารดาก็ยกมือปาดน้ำตาบนหน้า
ของตนเองทิ้งไป พยายามคลี่คลายอันสับสนแล้วเอ่ยว่า "ข้าหลอกถามได้
วิธีหนึ่งจากมารไสยภพโลหิต สามารถทำให้พวกท่านคืนชีพได้ ข้าจะ
ต้องทำสำเร็จแน่ พวกท่านรอข้านะ"

ตูหนู่หลี่จับจูงมือภรรยาแล้วอมยิ้มผงกศีรษะให้บุตรสาว คล้าย
ต้องการบอกนางว่า... 'พวกเราล้วนเชื่อเจ้า เจ้าจะต้องทำได้แน่นอน'

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3dWOlzt>